Nelson De Mille

Asasinul singuratic

Editura Fantasia

recomandă cititorilor săi:

Asasinul singuratic

de Nelson DeMille

Pe Nelson DeMille îl ştiţi: unul dintre cei mai mari şi mai populari scriitori americani, care a încercat în acest serial să se ascundă sub pseudonimul Jack Cannon, dar fără să reuşească.

Atunci faceţi cunoştinţă cu eroul său: detectivul Joe Ryker. A învăţat meserie în Brooklyn, filosofie în Manhattan, a absolvit *magna cum laudae* academia străzii newyorkeze, care îşi recompensează laureaţii cu gloanţe, coroane de flori, droguri, dolari şi, rareori, cu o clipă de fericire adevărată. A studiat flerul de criminalist cu Sherlock Holmes, şahul la infractor cu Columbo, mila cu Kojak şi umorul cu San Antonio.

Jocul preferat: de-a viaţa, de-a moartea.

Parteneri: traficanţi, politicieni, peşti mărunţi şi mari rechini ai metropolei americane.

Miza: legea, dreptatea sau haosul.

Aceasta este prima întâlnire cu detectivul Joe Ryker, pe care îl veţi cunoaşte tot mai bine citind şi celelalte aventuri ale sale din: *Răzbunătorul, Cartelul crimei, Umbra ucigaşă, Martor fără voie, Plutonul de execuţie*.

Redactor de carte: Junona Tutunea

Titlul original: *The Sniper*
by Nelson De Mille as Jack Cannon

Copyright © Nelson DeMille 1974

Toate drepturile asupra acestei versiuni în limba română, inclusiv pentru Republica Moldova, aparţin Editurii Fantasia.

I.S.B.N. 973-96508-6-4

Nelson DeMille
sub pseudonimul Jack Cannon

Detectivul Joe Ryker

1

Asasinul Singuratic

Versiunea românească: Oana Brânduş

Editura Fantasia

CAPITOLUL 1

CAPITOLUL 2

CAPITOLUL 3

CAPITOLUL 4

CAPITOLUL 5

CAPITOLUL 6

CAPITOLUL 7

CAPITOLUL 8

CAPITOLUL 9

CAPITOLUL 10

CAPITOLUL 11

CAPITOLUL 12

CAPITOLUL 13

CAPITOLUL 14

CAPITOLUL 15

CAPITOLUL 1

Henry Cyrus îşi sprijini puşca între genunchi şi se ghemui în spatele parapetului de cărămidă care mărginea acoperişul. Se afla pe o clădire abandonată, înaltă de cinci etaje, a cărei faţadă dădea spre autostrada Franklin Roosevelt. În spatele lui, lumina asfinţitului scălda piscurile din Jersey. Dedesubt, fluxul continuu al traficului, ca un şir neîntrerupt de lumini, urca pe autostradă, de-a lungul râului East.

Cyrus îşi sprijini bărbia de piatra caldă a parapetului şi rămase nemişcat, cu privirile pierdute în amurg. Blocurile scunde şi înghesuite din Brooklyn, de cealaltă parte a râului, păreau părăsite cu totul. Undeva spre centru, în apropierea edificiului Naţiunilor Unite, clipea intermitent un panou gigantic al firmei Pepsi-Cola şi lumina aceasta repetată scotea la iveală un remorcher care împingea o platformă de gunoi în josul râului.
Luminile unui elicopter fulgerară pe deasupra, îndreptându-se spre heliodromul de pe Strada 34.

— Ce de ţinte bune… mai multe ca în junglă! exclamă
Cyrus cu voce tare.

Scoase din buzunarul jachetei lui verzi de camuflaj o sticlă cu suc de portocale. În timp ce sorbea cu înghiţituri mici, potrivea lentilele telescopului. Scrută apoi oraşul prin luneta „Starlight Mark V", în căutarea unei ţinte mişcătoare. Se opri asupra elicopterului şi mormăi nemulţumit:

— O mie de metri… prea departe.

Lăsă puşca jos şi se frecă la ochi. „Câtă vreme mai rânjeşte soarele ăsta, bătrâna mea Starlight n-o să facă nicio treabă…", îşi spuse în sinea lui. Chiar în clipa aceea, zâmbetul i se topi pe buze.
Privirea îi fusese atrasă de silueta elegantă a unui Mercedes 560 L decapotabil, care urca pe podul

suspendat deasupra autostrăzii, îndreptându-se spre nord. Desluşea foarte vag părul lung şi blond al femeii de la volan, fluturând în bătaia vântului. Cyrus se ridică imediat în genunchi şi începu să caute prin buzunare un cartuş de calibrul 7,62 milimetri. Apoi încărcă arma şi se uită din nou prin telescop.

„Mai are o sută de metri până ajunge în dreptul meu", îşi spuse. Acum vedea foarte bine femeia tânără şi frumoasă de la volan cum zâmbea, în timp ce desfăcea cu dinţii învelişul unui baton de ciocolată. „Mai are cincizeci de metri".

Prin lentila telescopică, totul părea scăldat într-un albăstrui de gheaţă – faţa, părul blond, ciocolata, maşina – toate apăreau în diferite nuanţe de albastru. Însă nici măcar această culoare dezavantajoasă pentru oricine nu putea ascunde frumuseţea remarcabilă a acelei femei.

„Acum e chiar în dreptul meu… a trecut…"

Crucea de pe lentila telescopului se fixă în dreptul capului ei.

„S-a dus cincizeci de metri…"

Ridică piedica, trase adânc aer în piept, apoi îşi ţinu respiraţia.

„Acum are o sută de metri avans".

Roti telescopul uşor spre stânga, urmărind maşina care se înscria pe banda exterioară. Tânăra îşi privi ceasul: era 8 fix.

„Două sute de metri".

Ucigaşul zâmbi şi apăsă pe trăgaci. Amortizorul a lăsat să se audă numai un sunet moale. Datorită amortizorului putea auzi toate zgomotele produse de oricare componentă în mişcare a puştii. Femeia se aplecă şi deschise radioul ca să asculte ştirile de la ora 8. Cartuşul dublu străpunse parbrizul securizat şi făcu două găuri perfect rotunde exact în locul în care se aflase capul ei cu o secundă mai devreme. Luată prin surprindere, tânăra intră în panică şi apăsă frâna.

„Trei sute de metri… La dracu'!"

Căută enervat prin buzunare şi scoase un trasor incendiar portocaliu. Îl băgă în încărcător şi armă; cartuşul, alunecă în lăcaşul său, pe ţeavă.

„Calm, acum… Uşurel… Uşurel… Patru sute de metri."

Trase adânc aer în piept, ochi locul în care bănuia că se află rezervorul de benzină şi trase.

„Cinci sute de metri." Depăşise distanţa la care carabina M14 avea maximum de eficienţă.

Trasorul portocaliu fulgeră în lungul autostrăzii, străpunse numărul de înmatriculare şi nimeri rezervorul. Mercedesul explodă într-o vâlvătaie uriaşă şi sări în faţa unui Ford Mustang care venea din sens opus. Acesta lovi de dedesubt Mercedesul în cădere şi îl aruncă peste parapet, pe şoseaua de dedesubt. Maşina ateriza pe acoperişul unui camion în viteză, care porni o distrugătoare reacţie în lanţ. La rândul lui, Mustangul se răsturnă pe o parte şi derapă nebuneşte, măturând din cale alte trei maşini, apoi intră în plin în bara din spate a unui camion şi explodă.

Autostrada de sub podul suspendat era plină acum cu morţi şi muribunzi. Răniţii se împleticeau câţiva paşi, complet năuciţi, apoi se prăbuşeau şi ei lângă cei ucişi. Era un infern de oţel arzând, împânzit de urlete şi ţipete, şi jos, şi sus, pe pod. Din ambele direcţii veneau alte şi alte maşini, şi aerul fierbinte al serii de august se umplu de mugetul claxoanelor şi de vaierul sirenelor.

Henry Cyrus se aşeză cu coatele pe parapet şi cu bărbia sprijinită în palme, urmărind spectacolul. În viaţa lui nu văzuse ceva mai frumos. Nici nu se compara cu spitalul. Era chiar mai frumos ca în junglele din Vietnam.

— I-ai aranjat bine de tot, Mikey, şopti el, strângând puşca între genunchi. Nu vrei să-i mai bâzâi niţel, Mikey? Nu? Lasă… Mi-aduc aminte ce zicea căpitanul: „Trage şi şterge-o – nu mai pierde vremea prin preajmă, să te descopere ăia!"

Aruncă o privire spre masacrul pe care îl dezlănţuise şi ochii lui spălăciţi, reflectând lumina incendiului, străluciră ca două văpăi. Ca şi cum s-ar fi deschis o uşă undeva în capul lui, lăsând să se vadă o clipă nebunia închisă în creierul acela bolnav.

Se însufleţi numai o clipă, apoi ochii i se stinseră iarăşi, devenind opaci.

— O să fie şi mâine o seară ca asta, Mikey. O să fie şi mâine.

Strânse carabina şi cartuşele împrăştiate, apoi se ridică şi se furişă în grabă spre uşa acoperişului. Se lăsă să alunece prin chepeng şi trânti imediat capacul, fără să bage de seamă că era urmărit de privirile a doi adolescenţi încremeniţi de spaimă, aflaţi pe acoperişul învecinat.

— Ia-mă în braţe, scânci fata, lipindu-şi trupul gol şi subţiratic de cel al prietenului ei.

— Hai să mergem, spuse el, strângând-o la piept.

— Nu încă… mi-e prea frică, scânci ea din nou, coborându-şi mâna pe piciorul gol al băiatului. Să mai stăm aici puţin.

Henry Cyrus cobora scările sparte ale casei părăsite, străduindu-se să nu facă niciun zgomot. Când ajunse la etajul al doilea, auzi o mişcare. Nu voia să folosească puşca cu lunetă, căci lumina ei albastră i-ar fi descoperit poziţia. În afară de asta, era prea aproape de ţintă şi lumina era insuficientă, chiar şi pentru telescopul său Starlight, care era un model deosebit, experimental. Amintindu-şi un truc mai vechi, se lipi cu spatele de casa scărilor şi privi pieziş în holul de la intrare. Manevra asta era eficientă noaptea, când vederea periferică e mult mai bună decât cea frontală. I se umplu inima de bucurie văzând că n-a uitat de tot şmecheriile învăţate pe vremea misiunilor de noapte. Era mult timp de atunci, mai bine de doisprezece ani.

Obişnuindu-se cu întunericul, descoperi un beţiv care urina pe zidul din hol, clătinându-se pe picioare. Mirosul şi sunetul ajungeau până la el. Cyrus zâmbi iarăşi. „Azi nu-i ziua ta norocoasă, frăţioare," îşi spuse în sinea lui.

Făcu un salt peste ultimele cinci trepte şi aterizã drept în hol. Marmura pardoselii era clisoasă, îngălbenită de urină şi flegme. Alunecă, dar îşi recapătă imediat echilibrul şi făcu o piruetă, ţinând arma de-a curmezişul pieptului. Bătrânul beţiv era tot cu faţa la perete, cu penisul în mână, încă urinând, când Cyrus îl izbi în moalele capului cu patul puştii. Omul se prăbuşi în genunchi. Bărbia i se propti o clipă în marginea lambriului, şi Cyrus îl izbi din nou cu o asemenea forţă, încât îi făcu ţeasta chisăliţă, zdrobindu-i faţa de lemnul scorojit. Bătrânul râmase lipit de zid în poziţia aceea obscenă, urinând încă. Sângele şi creierii i se împrăştiară pe lambriul putrezit, lăţindu-se acolo ca o frescă grotescă.

Cyrus demontă rapid telescopul şi îl aşeză pe caloriferul din hol, apoi trase de elasticul pantalonilor lui largi şi negri şi lăsă ţeava puştii să alunece cu gura în jos de-a lungul piciorului, până ce amortizorul se opri în marginea ghetelor lui înalte, de junglă, îmbrăcă apoi jacheta de camuflaj şi strecură patul puştii la subţioară (deşi avea mai mult de un metru lungime, îi încăpea foarte bine sub braţ). Îşi încheie geaca şi, târând după el piciorul ţeapăn, ajunse la calorifer. Din spatele lui scoase un ziar vechi şi împachetă grijuliu luneta în el. Deschise uşa de la intrare şi scrută strada în ambele direcţii. Nu era nimeni.

— Toată lumea s-a dus la serbare, după câte văd, spuse el tare şi zâmbi.

Subţioara transpirată i se încleia din pricina resturilor de creieri şi sânge, calde şi lipicioase, de pe patul puştii.

Henry Cyrus se îndepărtă fluierând, lăsând în urmă vaierele sirenelor şi ţipetele răniţilor.

CAPITOLUL 2

În acea seară înăbuşitoare de august, sergentul Joe Ryker de la Departamentul Poliţiei din New York se oprise pe o bancă din parcul Tompkins. Dacă cineva ar fi putut vedea prin ochelarii lui de soare marca Porsche, ar fi citit în ochii lui verzi un nesfârşit dispreţ. Majoritatea celor care îi întâlneau privirea nu puteau s-o înfrunte mai mult de o secundă. Pentru a scăpa de privirea aceea scrutătoare, îşi coborau ochii de-a lungul figurii lui încruntate, doar ca să se oprească în sfârşit într-o zonă mai sigură, cam în dreptul nodului de la cravată. De-abia mai târziu aveau să-şi amintească nasul subţire, acvilin şi gura lipsită de expresie, pe caro le înregistraseră, tulburaţi, în subconştient.

Ryker se gândea la cartierul East Village de altădată. Lumea începuse să-l numească aşa pe la sfârşitul anilor ’60, când toţi puştii din suburbiile confortabile din Long Island dăduseră năvală în oraş ca să se facă „hippie”. Erau o versiune Haight-Ashbury cu părul lung, cu feţele pline de coşuri, dar însetaţi de dragoste, care fumau pipă. Cartierul era un fel de Disneyland înainte de a deveni burghez, un loc unde se puteau pierde, puteau să zacă, să scape de griji, de mama şi de tata şi să discute politică cu un negru adevărat, în carne şi oase. Era pace şi dragoste, câte un poponeţ drăguţ, câte o consolare pentru rataţi, oponenţi ai sistemului şi excluşi deopotrivă, care doreau să ia parte la revoluţie fără să mai bată tot drumul până în California.

Dispăruse pentru totdeauna şicul din anii ’30 ai adevăratului Village, pe atunci numit cu condescendenţă West Village, cu legiunile de bătrâni filfizoni cu mutre de pederaşti şi pantaloni evazaţi, discutând despre Marx, Mahler şi Mahatma Ghandi. Acum Village era locul buricelor dezgolite, al sutienelor bătătoare la ochi

şi al huiduielilor; era locul lui Herman Hesse, Peter Max şi al blugilor zdrenţuiţi. Era un haos ieftin, de proastă calitate, dar încă exista dragoste. Găseai acolo drogaţi, criminali, *desperados,* cântăreţi de *rap* şi un întreg contingent de dezaxaţi, care or fi fost ei nebuni, dar nu şi proşti: ştiau unde era „*pomana”.* La fel şi beţivii care migraseră acolo tocmai din Houston Street. În Bowery erau consideraţi o şleahtă de cerşetori neobrăzaţi, pe când în East Village îşi câştigau faima şi, ocazional, câte un prânz, ca personaje pitoreşti, adevăraţi oameni ai străzii, atracţii turistice.

Toate astea n-aveau cum să dureze aşa la nesfârşit. La începutul anilor ’70 apăruseră în cartier „The Hell’s Angels”
(Îngerii Iadului), iar fetele şi băieţii simpatici de la „Great Neck” şi „Scarsdale” începură să plece. Cum războiul din Vietnam era pe sfârşite, Colegiul de Avocaţi începuse să arate ca o hulubărie împuţită, cu optzeci şi şase de studenţi în călduri înghesuiţi la un loc, şi când ai douăzeci de ani, nu-ţi vine să te amesteci cu toţi frustraţii şi blenoragicii. Aşa că pe la mijlocul anilor ’70, East Village recăzu în mohoreala dinaintea epocii hippie şi nu mai rămase decât un cartier muncitoresc, plin de emigranţi ucraineni şi supravieţuitori evrei din Europa răsăriteană, care nu-şi mai părăsiseră apartamentele din 1906. Beţivii se întoarseră în Houston Street, toxicomanii continuau să facă noi adepţi, şi vechiul cartier decăzu în întregime, încremenit în aşteptare. Zece ani mai târziu, aşteptarea luă sfârşit: soseau tinerii yuppy, tinerii întreprinzători, oamenii de afaceri. Îmburghezirea era aproape – ziua parveniţilor sosise. Maghernițe pline de şobolani erau transformate în reşedinţe luxoase; magnaţii antreprizelor de construcţii acaparau terenurile unul după altul, alungându-i pe cei care îşi făcuseră case fără să se gândească că pământul

ar aparţine cuiva. Atât de îndrăgitele bodegi ale anilor ’60 au fost puse pe foc sau exilate la periferie. Străinii prinşi fără acte în regulă erau imediat înregistraţi la poliţie, iar oamenii străzii erau încurajaţi să caute alte locuri pe care să le murdărească întruna cu prezenţa lor.

Cartierul de Est are, mai mult sau mai puţin, forma unui dreptunghi, depinde cum stabileşti graniţele. Nimeni nu ştie exact care este numărul locuitorilor lui, de vreme ce rezidenţii nu-i informează corect pe cei care vin să ridice chiriile. Cine să le spună că şi-a găzduit în bucătărie cei patruzeci şi doi de veri proaspăt sosiţi din Columbia, sau că tot satul său din Jamaica locuieşte în subsol, în cutii de carton?

Cartierul de Est se învecinează cu partea de nord cu Strada 14 care fusese cu vreo sută de ani în urmă o stradă cu magazine elegante, în prezent devenind paradisul traficanţilor de droguri.

Cartierul se întinde în partea de sud până la Strada Huston, unde se învecinează cu Lower East Side, locul prin excelenţă al comerţului ambulant, al traficanţilor şi al negustorilor de haine vechi. În partea de est se învecinează cu râul East River, cu parcul cu acelaşi nume şi cu autostrada Franklin Roosevelt, iar la vest cu Zona Demilitarizată, care sfârşeşte în Bulevardul 13 sau 14. E greu de spus unde se termină unul şi începe celălalt. Drept în mijloc se află Tompkins Park, un delicios refugiu verde printre dărâmăturile din preajmă. O oază de verdeaţă plină în cea mai mare parte de excremente de câine, vomă şi flegme. O oază lamentabilă, în care nu ţi-ai dori niciodată să locuieşti.

— Ia uită-te la ei! exclamă Ryker, arătând cu mâna spre trecători.

Tânărul care se afla lângă el pe bancă stătea nemişcat de mai bine de o oră, urmărind fascinat spectacolul străzii. Era poliţist, se numea Arthur Hayes şi era originar din Montauk, o suburbie a

New Yorkului, aflată tocmai la capătul insulei Long Island. Acum lucra la Departamentul de Poliţie din New York.

Îşi închipuise că ştie totul despre cum se poate intra într-un bucluc, numai că între timp descoperise o mulţime de idei noi.

Continuând să privească strada, Hayes spuse:

— Joe, credeam că am văzut în Queens toate şmecheriile posibile, dar spectacolul ăsta la care m-ai adus tu e cel mai…

— Bine, bine… îl întrerupse Ryker, acordându-i favoarea unui zâmbet în colţul buzelor.

Îi plăcea tânărul poliţist, atât cât putea să-i placă lui cineva. Pentru că îl plăcea, şi pentru că el, Ryker, era un profesionist, dorea să-i împărtăşească acestui provincial cât mai mult din experienţa şi din cunoştinţele lui, înainte ca puştiul să ceară un alt partener, ceea ce era numai o chestiune de timp.

Hayes era ceea ce poliţiştii numeau „insignă argintie” – adică un agent care lucrează numai temporar ca detectiv.

Câştigase şansa de a deveni detectiv datorită celor doi ani merituoşi petrecuţi în poliţie, însă petrecuse aceşti doi ani în suburbiile relativ liniştite din cartierul Queens. Piatra de încercare era cartierul Manhattan, dar Hayes nu era pregătit să-i facă faţă.

Ştiind asta, îşi luase rămas-bun de la copii şi de la nevastă, lăsându-i singuri în reşedinţa lor din Queens, iar el îşi închiriase o cameră într-un hotel ieftin de lângă circumscripţia de poliţie, până când avea să-şi facă o situaţie. Iar Ryker, care muncea şi câte douăzeci de ore pe zi, nu avusese nimic împotrivă să-l ia în grijă.

Ryker decisese că, până la urmă, cel mai bun început pentru un novice era un tur complet al împrejurimilor, aşa încât în ultimele două zile şi două nopţi umblaseră întruna pe străzi, făcuseră descinderi prin baruri, urmăriseră locuri pitoreşti şi traficanţi. După ce colindară tot cartierul, Ryker îi

arătă casele tăinuitorilor de lucruri furate, droguri şi arme, care erau mai dese ca boabele de porumb pe ştiulete.

Îi explică lui Hayes că Bulevardul A era locul heroinei, în timp ce Bulevardul C era cuibul cuţitarilor. Trebuia să ştii toate lucrurile astea dacă voiai să fii un nemernic sadea sau un poliţist ca lumea. Îi arătă şi Stuyvesant Town, în partea de nord, unde locuiau cei din clasa mijlocie, în majoritate albi, plătind aceleaşi chirii din 1940. Case ieftine se aflau şi în celălalt capăt al Cartierului – perimetrul se numea Lillian Wald Houses – şi cei de acolo plăteau chirii la fel de mici, dar locul nu miroase atât de urât şi aveau o vedere mai bună fiindcă majoritatea ferestrelor erau sparte.

În afară de asta, îi arătă o mulţime de proxeneţi, prostituate, hoţi de buzunare, alcoolici, vagabonzi, homosexuali, hermafrodiţi, travestiţi, lesbiene, exhibiţionişti şi chiar criminali.

Odată îi arătase un negru complet dezbrăcat, care îşi făcea nevoile în mijlocul străzii; altădată, Ryker sărise să despartă două vagaboande ştirbe care încercau să se înjunghie una pe alta. Cuţitele lor sclipeau atât de tare în bătaia soarelui, încât îl orbeau, şi se văzuse nevoit să-şi pună ochelarii de soare.

În oraşul acesta trăiau negri şi spanioli, fie născuţi la New
York, fie veniţi din Caraibe, indieni din Asia şi indieni americani, orientali, metişi cu origini incerte şi americani ianchei. Mare parte din locuitorii acestui Babilon modern purtau costumele lor naţionale: robe lungi până în pământ, sariuri, fesuri, turbane, caftane şi *dashiki.*

— Aici suntem în America? Sau am luat eu metroul greşit din Queens? întrebă Hayes uimit.

Lui Ryker nu-i păsa câtuşi de puţin. Încetase de mult să mai fie preocupat de aparenţe.

Pe banca de vis-a-vis se aşeză o adolescentă blondă, într-o rochie roşie de plajă foarte decoltată, cu privirea pierdută în depărtări. Un puşti cam de aceeaşi vârstă, cu o faţă imberbă, traversă parcul şi se apropie de fată. Ea îi atrase atenţia asupra celor doi poliţişti, şi Ryker prinse din răspunsul puştiului un „dă-i dracului”. Fata îşi aşeză un deget pe o nară, apoi ridică alte două degete şi făcu semnul V de la victorie. Băiatul aprobă şi atunci ea porni după el spre ieşirea din parc.

— Face douăzeci de dolari, va să zică, comentă Ryker.

— Ce? Vrei să spui că şi-a aranjat trampa chiar sub nasul nostru? sări Hayes.

— Acum nu-i mai pasă nimănui de chestii din astea, răspunse Ryker ridicând din umeri.

Era enervat totuşi că târfuliţa avusese atâta tupeu, să-şi aranjeze şustele chiar cu ei de faţă. Hayes urmări funduleţul obraznic al puştoaicei, în timp ce traversa parcul. Era o noapte fierbinte şi erau o mulţime de trupuri mai mult sau mai puţin dezgolite prin preajmă. Pe alese: fuste mini, picioare goale, spinări goale şi burţi goale. Trupuri negre ca abanosul, trupuri ciocolatii, trupuri arămii şi trupuri albe. Din cauza goliciunii atâtor trupuri, a căldurii şi a ritmului nebunesc al străzii, Hayes îşi simţea coapsele cuprinse de o moleşeală senzuală şi îşi aduse aminte că nu îşi mai văzuse soţia de două zile.

— Hai băiete, pe cai, îl trezi Ryker, cursul de orientare în spaţiu s-a terminat.

— Mamă, ce fund poate să aibă… tărăgănă Hayes, încă holbându-se.

Păru că se ridică în picioare pe bucăţi, bălăbănindu-şi trupul lung înainte şi înapoi, întinzându-se şi scărpinându-se. Amândoi se urniră cu greu.

— Drumul ăsta m-a dat gata, spuse Hayes serios.

Ryker părea cu gândurile în altă parte.

— Vremea parcă şi-a ieşit din minţi cu căldura asta împuţită! Asta nu mai e temperatură critică, Arthur, e de-a dreptul ucigaşă. Nici luna plină nu ajută.

Ryker îşi puse iar ochelarii de soare, îşi şterse sudoarea de pe faţă şi o porni spre poarta de sud a parcului. Hayes lungi pasul şi îl ajunse din urmă.

— Joe, acum că am terminat cu orientarea în teren, ce urmează? Ai de gând să pleci în vacanţă?

Ryker râse. Râsul lui nu suna deloc plăcut.

— Nu plec nicăieri, am treabă aici. Lucrez la câteva cazuri şi tu o să mă ajuţi. N-o să fie prea mult de lucru, fiindcă niciunul din ele n-a stârnit interesul nimănui, nici al presei, nici al comisarului, nici al vecinilor şi, cu atât mai puţin, al meu. Ăştia aleargă după atentate, jafuri şi crime. Eu am la dispoziţie o prostituată, un toxicoman, un vagabond şi o mică ceartă de familie care s-a terminat cu decapitarea unui unchi sau cumnat.

— Decapitarea?

— Da, cu o macetă. Băieţii sunt din Haiti sau de pe acolo de undeva. Ce să-ţi spun, ţine de Departamentul Local de Investigaţii, care se ocupă cu crimele din zonă.

— Oh…

— Bine, mergi să mâncăm sau te duci după fufe?

— Pardon?

— Nu vezi că gâfâi de parcă ai avea tumoare la plămâni?

— Oh…

— Bine, cum vrei. Să ştii că nu mă deranjează să ies la agăţat pentru tine, acum că faci parte din echipă, dar să nu-ţi închipui că o s-o şi bag în locul tău.

— Joe, suntem de serviciu! Şi-n afară de asta, sunt însurat! protestă Hayes.

— Atunci, de trei ori ura pentru mariaj şi datorie! Hai să mâncăm.

O luară spre vest pe Seventh Street până ieşiră din First
Avenue şi intrară la „Victor’s”, o cafenea cu vedere spre stradă.

Chelnerul îl recunoscu pe Ryker şi îl salută cu o înclinare a capului, dar nu veni să-i ajute să găsească o masă. Cele mai bune mese erau cele de lângă geam, de unde se vedea în stradă, dar erau toate ocupate. Ryker cercetă din ochi clientela, apoi se îndreptă glonţ spre masa ocupată de doi bărbaţi care păreau complet absorbiţi de conversaţia lor, în faţa unei carafe de *sangria.* Scoase din buzunar insigna aurie şi o aruncă pe tăblia de marmură. Bărbatul mai tânăr ridică ochii şi mârâi:

— Ah, la dracu’…

— Ciocu’ mic, Percy! Am nevoie de masa asta, spuse Ryker încet.

Înainte ca vreunul din ei să poată riposta, apărură ca din senin doi chelneri care se şi apucară să le mute carafa şi paharele la o masă mai în fund.

— Fascistule… îi şuieră cel mai în vârstă, ridicându-se şi părăsind masa.

Ryker se aşeză, îşi aprinse un trabuc urât mirositor şi-şi puse ochelarii de soare. Nu mânca niciodată altceva în afară de hamburgeri şi hot-dogs. Dacă nu găsea niciuna, nici alta, mânca şi pizza.

— Fac eu cinste, Joe, spuse Hayes expansiv, întrebându-se cât avea să-l mai ţină buzunarul, dacă se repeta orgia cu bourbon, din seara trecută.

Un chelner zâmbitor se apropie şi făcu o reverenţă:

— *Buenas noches*, domnule detectiv Ryker! În afară de o bere rece, cu ce vă mai pot servi?

— Un hamburger, răspunse Ryker scurt, fără să arunce măcar o privire meniului.

— Aş putea să vă recomand…

— N-ai ce să-mi recomanzi, Sebastian. Vin aici numai pentru privelişte.

— Desigur, domnule.

— În schimb prietenul meu, aici de faţă, este un cunoscător rafinat al bucătăriei cubaneze.

— Adevărat, domnule? întrebă admirativ chelnerul, întorcându-se spre Hayes, care tocmai se chinuia să descifreze lista de bucate.

Hayes ridică nasul din meniu:

— Ăă… cred… spune-mi, seamănă cu bucătăria mexicană…?

— Sebastian, adu două beri şi doi hamburgeri, o tăie Ryker.

— Si, senor, răspunse chelnerul, culegând meniul de pe masă.

Berile şi hamburgerii sosiră curând şi cei doi mâncară şi băură în tăcere. Ryker urmărea pe fereastră trecătorii, din ce în ce mai rari pe măsură ce se făcea tot mai târziu. Carnavalul străzii nu îl obosea niciodată.

— Ştii… spuse Hayes între două înghiţituri din hamburgerul răscopt. Mă gândeam la târfuliţa aia din parc… Aia blondă.

— Ce-i cu ea? întrebă Ryker, golind cea de a treia sticlă de bere Carta Blanca.

— Era drăguţă în felul ei…

— De-acuma a zburat, spuse Ryker şi râgâi. O ştoarfă tembelă. Acu' se pregăteşte pentru numărul următor.

— Da' puştii ăştia nu se mai duc deloc la şcoală?

— Ba se duc, dar le plac mai mult drogurile. După mine, să te culci cu o drogată e la fel cum te-ai culca cu un peşte mort.

Ryker îşi şterse gura cu dosul palmei.

— Minunat! spuse Hayes zâmbind.

Ryker îl privi surprins, încercând să-şi dea seama dacă vorbea serios. Nu puteai şti niciodată cu ce chestii se ocupau oamenii acolo, la ţară.

CAPITOLUL 3

Zece minute mai târziu, Ryker intra în cabina telefonică a restaurantului, fetidă şi înăbuşitoare. Sună la departament, cerând să vorbească cu detectivul John Littel. După câteva ţârâituri jalnice, parcă sufocate şi ele de căldură, Littel ridică în sfârşit receptorul.

— Ceva pentru mine?

— Ah, Joe, bine că ai sunat.

— Deci?

— Ascultă, a fost un accident îngrozitor pe autostradă, în sectorul 21.

— Se aude hărmălaia până aici şi sper că toată lumea se distrează de minune, da' ce naiba are asta de-a face cu mine?

— Tot personalul disponibil trebuie să apară pe scenă. Ordinul lui Fischetti. Câţiva martori susţin că toată nenorocirea a pornit de la o maşină care a explodat pe autostradă.

— Poate a trăsnit-o vreun fulger.

— Haide, Joe, chestia asta poate ieşi urât de tot. Toată lumea e deja acolo, toată lumea, pricepi?

— Bine, bine. Pot să trec mai întâi pe-acasă, să-mi iau aparatul de fotografiat? Mămicii mele îi plac la nebunie fotografiile de la locul meu de muncă.

— Joe, e o adevărată catastrofă acolo.

— În regulă. O să mă mulţumesc cu fotografiile oficiale, care întotdeauna sunt numai alb-negru.

Închise şi ieşi nemulţumit în stradă. Nu găsea nimic interesant sau promiţător în toată treaba asta. Hayes îl aştepta afară.

— Ţi-au dat ceva, Joe?

— Da, să ne luăm după maşina aia roşie de pompieri, răspunse Ryker, pornind-o în direcţia din care se auzea vuietul.

După două zile petrecute împreună, Hayes se obişnuise deja cu răspunsurile lui scurte şi pline de

tâlc, aşa că ridică din umeri şi-l urmă. Ryker opri o maşină de poliţie, arătă insigna şi se urcară amândoi în spate. Cei doi poliţişti tineri din patrulă îl cunoşteau datorită reputaţiei şi nu păreau prea fericiţi să aibă un asemenea pasager. Locul accidentului era la numai câteva blocuri distanţă, aşa că merseră în tăcere. Când ajunseră la baricadele poliţiei de sub podul suspendat, Ryker şi Hayes coborâră. Îşi croiră cu greu drum prin mulţime. Trecură prin cordonul de poliţişti şi Ryker îi făcu semn cu mâna lui Schneider, cândva cel mai gras poliţist din departament. Schneider patrulase cincisprezece ani prin Yorkville, partea germană a New Yorkului, şi nu trecuse niciodată pe lângă un restaurant fără să facă o inspecţie şi pe la bucătărie. Când ajunsese să cântărească o sută cincizeci de kilograme, fusese transferat în centru, cu speranţa că bucătăria spaniolă, italienească şi africană or să-i mai taie apetitul, ceea ce se şi întâmplase dealtfel, căci în scurtă vreme slăbise douăzeci de kilograme.

Ryker se îndreptă spre el. Înainte de a da ochii cu tablagii, se punea întotdeauna la curent cu bârfele, pe care le culegea de la un poliţist mai în vârstă.

— *Buenos dias,* domnule poliţist, i se adresă el. Vă interesează nişte *tamale* fierbinţi… sau un *arroz con pollo…* sau poate *chili?*

— Du-te dracului, Joe!

— Ai putea să fii mai drăguţ, Kenny, îl bătu Ryker pe burtă.

— Las-o dracului! se stropşi Schneider, trăgându-se înapoi.

— Ia zi, cine-i pe-aici? îl întrebă Ryker.

— Ghiceşte.

— Păi, ce posibilităţi sunt?

— A: comisarul în persoană, pentru începători; B: toţi politicienii care vor să fie aleşi sau realeşi în noiembrie, de la hingheri în sus (sau în jos, depinde cum vezi lucrurile); C: toţi galonaţii,

incluzându-l pe căpitanul Peterson; D: toţi cei de sus de tot; E: niciunul de sus.

— Cred că e „D”. Dar de ce?

— Multe cadavre, mult foc, multă presă. Se poate profita din plin. Ceva în genul ăsta.

Ryker reveni lângă Hayes, care contempla dezastrul. Erau o mulţime de maşini de poliţie, de ambulanţe, de dube ale Serviciului de Urgenţă şi camioane de pompieri. Răniţii grav fuseseră transportaţi la spitalul Bellevue, iar morţii la Oficiul de Expertiză de lângă spital. Vâlvătăile incendiilor îşi pierduseră puterea şi echipele Serviciului de Urgenţă începuseră să scoată morţii şi răniţii rămaşi captivi în caroseriile sfărâmate ale maşinilor. Pe aproape toate maşinile erau girofaruri care se învârteau ameţitor şi siluetele oamenilor se decupau fantomatic în această lumină crepusculară. Fulgerele blitzurilor dădeau întregii scene o aparenţă ireală.

— Miroase ca naiba, spuse Ryker absent. Carne la grătar.

Nu ţi s-a făcut foame, băiete?

— Joe, ce s-a întâmplat aici? A fost o bombă?

— Nu. Se pare că o maşină a zburat de pe pod pe autostradă.

Hayes îl privi deconcertat.

— Şi?

— Aşa că ei cred că maşina asta a explodat prima, răspunse Ryker, căutând cu privirea în jur.

— Băiete, nu vezi vreo tablă pe undeva? Trebuie să raportăm.

O porni spre centrul zonei distruse.

— Du-te şi tu unde vezi mai multe blitzuri, Joe. Tu m-ai învăţat asta.

Ryker zâmbi.

— O să ajungi un mare detectiv, băiete!

Amândoi zâmbiră automat, când un blitz le fulgeră în ochi. Ryker, orbit, se năpusti instinctiv asupra fotografului, dar omul dispăru rapid în spatele unei maşini de pompieri.

— Ia te uită pe cine avem aici! Joe Ryker, cel mai mare criminalist al tuturor timpurilor în persoană! se auzi o voce sarcastică.

Ryker înghiţi în sec. Cunoştea foarte bine vocea asta, ca dealtfel milioane de new yorkezi. Era vocea lui Craig Rogers, vedeta programului de televiziune local. În secunda următoare se trezi cu un microfon sub nas, tocmai când era gata să dea drumul înjurăturilor care îi stăteau pe limbă.

— Fiţi amabil, domnule detectiv Ryker, spuse Rogers, abordând obişnuitul său ton profesional. Ce credeţi că a provocat această teribilă tragedie?

Ryker turba de furie. Orbit de lumina reflectorului, nu vedea decât conturul spectral al unei camere de filmat aţintite asupra lui. „Las' că te ţin eu minte, împuţitu' dracului!" îi răspunse în gând.

— Domnule sergent?…

Ryker se forţă să răspundă civilizat.

— Da, Craig. Eram de serviciu şi tocmai treceam prin zonă când s-a întâmplat tragedia, aşa că m-am gândit că ar fi mai bine să vin încoace, să văd dacă pot să dau o mână de ajutor.

— O iniţiativă mai mult decât lăudabilă, domnule sergent, spuse Rogers, cu o nuanţă batjocoritoare în glas.

„Nenorocitule!", îl înjură Ryker în gând.

— Domnule detectiv?! Domnule Ryker?

Se trezi deodată şi îşi dădu seama că scăpase ultima întrebare.

— Domnule Ryker, este adevărată povestea asta cu maşina care a provocat reacţia de distrugere în lanţ, că ar fi explodat înainte…

— De-abia am venit, i-o tăie Ryker enervat şi îi întoarse spatele, îndreptându-se cu paşi mari spre o maşină de pompieri care avea scara ridicată până la podul de deasupra.

— Până acum n-am ştiut că te înţelegi aşa bine cu presa, spuse Hayes.

— Rogers şi cu mine avem idei diferite cum ar trebui să-mi fac eu treaba, asta-i tot.

Se opriră în dreptul carcasei distruse a unui Mercedes decapotabil, chiar lângă scara mobilă. Maşina stătea pe cele patru roţi, dar se vedea că se dăduse de multe ori peste cap până găsise un locşor liniştit. Înăuntru, încă aşezat la volan, era un corp omenesc carbonizat.

— Centura de siguranţă trebuie să fi ars după ce s-a oprit maşina, se miră Hayes.

Cei de la Laboratorul de Criminalistică ancoraseră deja Mercedesul cu funii şi începură să-l ridice. Ryker i se adresă poliţistului care păzea scara:

— Hei, e ceva interesant acolo sus?

— Depinde ce numeşti „interesant", Mac. O armată de poliţişti şi de presari, başca primarul. A pierdut un fel de bal de societate sau cam aşa ceva. E încă în smoking. Cred că a şi făcut pe el.

— Păi balamucul acesta e mai interesant decât un dans, nu? aprobă Ryker, începând să se caţere pe scară.

Pompierul începu să protesteze de zor.

— Drept în sus pe scara care duce la stele! chicoti Hayes, pornind-o şi el după Ryker.

Ajunseră sus, încălecară parapetul podului suspendat şi văzură deodată râul East River curgând la picioarele lor. Sufla o briză uşoară dinspre larg şi aerul rece îi ameţi pe amândoi preţ de câteva secunde.

— Pute ca-n curu' vacii, da-i de zece ori mai bine decât mirosul ăla de cauciucuri şi carne arsă, comentă Hayes.

„Oamenii ăştia de la ţară au expresii tare ciudate", se gândi Ryker, în timp ce traversau podul înspre grupul numeros de demnitari şi ziarişti de pe partea cealaltă.

Pe pod avuseseră loc un adevărat măcel, şi cu toate astea, deja se dăduse drumul circulaţiei pe una din benzi. Pe distanţă de kilometri întregi,

maşinile înaintau bară la bară în ambele direcţii.
O unitate de pompieri, porecliţi „culegătorii de cireşe”, coborau răniţii la ambulanţele de pe şoseaua de dedesubt, unde traficul era mai puţin intens. Căpitanul Carl Peterson îl descoperi pe Ryker şi îşi făcu loc prin mulţime.

— Ce bine îmi pare că ai reuşit să vii! îl întâmpină bucuros.

— Arată de parcă a trecut King-Kong pe aici, mârâi Ryker în loc de bună ziua.

Peterson era un bărbat înalt şi slab, cam de patruzeci şi cinci de ani, cu un păr blond care îi atârna în şuviţe şi ochii de un albastru spălăcit. Avea faţa plină de cicatricile acneei de la pubertate. Ca vechi protejat al Şefului Biroului de Criminalistică, George McVey, Carl Peterson lucrase timp de douăzeci de ani în minister, învârtind hârtii şi scriind memorii. Dar McVey, care încerca să-l instaleze într-un post mai înalt, hotărâse că nu i-ar strica niţică experienţă practică, aşa că îl trecuse la munca de teren, numindu-l şef peste trei brigăzi de investigaţii speciale, care avea fiecare la activ rezolvarea unei crime intens mediatizate. În toate cele trei cazuri, Peterson apăruse în faţa camerelor de filmat şi culesese laurii. În două din aceste cazuri, Ryker fusese cel care făcuse toată treaba.

— Ai de gând să preiei conducerea investigaţiilor? îl întrebă Ryker.

— Poate… răspunse Peterson evaziv. Depinde de…

— De cât timp o să investească şi crainicul Craig Rogers în povestea asta, i-o tăie sergentul.

— Ryker!…

Peterson începuse să se înfurie, dar se gândi că-i mai bine să-si ţină gura. „Am nevoie de găoaza asta încrezută”, recunoscu în sinea lui. Vreo şase agenţi de poliţie se desprinseră dintre civilii care formau suita primarului şi veniră lângă Peterson.

— Joe, tu cunoşti pe toată lumea pe aici, spuse Peterson, în loc de prezentări.

Nu era adevărat, dar Ryker dădu din cap afirmativ. Hayes, complet ignorat, zâmbi jenat, într-o parte.

— Puteţi să-mi expuneţi faptele, domnule căpitan? întrebă Ryker pe cel mai profesional ton posibil.

— Sigur, sergent, răspunse acesta binevoitor. Se pare că
Mercedesul acesta care se îndrepta spre nord…

— Care, cel ancorat cu funii, de jos?

— Da, şi cel puţin patru dintre martorii care au supravieţuit catastrofei au declarat cu toată siguranţa că această maşină, care se deplasa pe banda exterioară stângă, a explodat înainte de a întâlni vreun obstacol.

— Din câte mi-am putut da seama examinând epava maşinii, nu pare să fie vorba de vreo bombă cu explozibil puternic.

— Nu, e evident că rezervorul de benzină a fost cel care a produs explozia.

— Ar putea fi vorba de vreo defecţiune mecanică?… De exemplu, toba de eşapament înfundată… Sau pierderi de benzină din rezervor…

— N-avem nicio certitudine până nu sosesc analizele de la laborator. Deocamdată, nu putem face decât speculaţii.

— E-n regulă. Totuşi… poate un detonator de mică putere montat pe rezervor…

— Se poate, mormăi Peterson, deloc încurajator.

— Ar putea fi un atentat politic sau mafiot?

— Încă nu cunoaştem identitatea persoanei de la volan.

— Dar de ce în mijlocul drumului? Asta te duce cu gândul la un contor de parcurs sau la o bombă cu ceas. Prea riscant… Ar putea omorî o altă persoană… sau pe nimeni, continuă Ryker cu supoziţiile.

— Poate o bombă controlată prin radio, plantată în mijlocul drumului sau în maşină. Şi semnalul de declanşare transmis de undeva, de pe un acoperiş.

— Mi se pare cam trasă de păr, domnule căpitan, dacă ne gândim la toate tipurile de bombe mult mai simple şi care sunt la îndemâna oricui.

— O să ştim mai bine când laboratorul o să ne trimită portretul victimei şi rezultatul analizelor maşinii.

— Dar de ce durează atâta identificarea?

— Fiindcă s-a făcut totul scrum, inclusiv şoferul.

— Şi numerele de înmatriculare?

— În urma cercetărilor preliminare nu s-a găsit nicio dovadă că ar fi avut număr în faţă; probabil era o maşină ieşită din uz. Iar numărul din spate a sărit în aer sau s-a desprins şi s-a pierdut.

— Putem fi absolut siguri că Mercedesul nu s-a izbit întâi de ceva?

— Sunt patru martori, Ryker, îi atrase atenţia Peterson.

— Şi probabil or să fie mai mulţi, după ce vom putea vorbi şi cu cei din spital.

Ryker reflectă un moment.

— Hai să vorbim cu martorii, spuse.

— Am scos tot de la ei, Joe.

— Nu, Carl, până nu-i storc eu, nu.

Peterson ridică din umeri şi îi arătă un mic grup care stătea deoparte.

— Bine, sunt ai tăi, se dădu el bătut.

Ryker îi întoarse spatele şi plecă în direcţia arătată. Căpitanul Peterson se scuză şi îl urmă, iar gradaţii se întoarseră să caşte gura la primar şi la comisarul-şef. Hayes rămase singur.

Primul său impuls fusese să se ia după Ryker şi după căpitan, dar se simţea prea încordat din cauza atmosferei supraîncărcate pe care o întreţinea Ryker. Era sătul până peste cap de acest om ciudat, aşa că preferă să se învârtă singur de colo până

colo şi intră în vorbă cu nişte poliţişti care adunau de pe carosabil tot felul de resturi pentru laborator.

Ryker se opri în faţa grupului pestriţ şi îi sfredeli cu privirea. Arătau cu toţii obosiţi şi speriaţi.

— Cinci, spuse el apăsat.

Peterson îi cerceta şi el. Trei bărbaţi, o femeie şi o fetiţă de vreo şase-şapte ani.

— Bine, cinci, căzu el de acord, plictisit.

Ryker se apropie de femeie şi de fetiţa ei.

— Cum o cheamă, doamnă? întrebă el, încercând să pară prietenos.

— O cheamă June-Junie. Vă rog să nu-i mai daţi şi dumneavoastră dulciuri, au îndopat-o toţi până peste cap.

Lui Ryker nici nu-i trecuse prin minte să-i dea ceva. Nu ştia mai nimic despre copii, numai ce văzuse din când în când la televizor. Fosta lui soţie izbucnise în râs când îi sugerase că ar fi bine să facă un copil. „Unul ca tine e de-ajuns”, spusese ea. „Una ca ea e prea de-ajuns”, gândise el.

Ryker îngenunche lângă fetiţă.

— Junie, ce s-a întâmplat în seara asta? o întrebă.

— A fost un accident, răspunse fetiţa, lipindu-se strâns de mama ei.

— Ai văzut cumva maşina aceea mică, fără acoperiş… Şi ea s-a ciocnit?

— Era galbenă.

— Maşina aia mică?

— Da. Şi înăuntru era o doamnă drăguţă.

— Ea conducea?

— Da.

— Ai văzut-o de aproape?

— I-am făcut cu mâna când a trecut.

— Doamna drăguţă în maşinuţa galbenă a trecut pe lângă voi?

— Da, şi mi-a făcut şi ea cu mâna.

— Deci era în fata voastră?

— Da, şi apoi a încetinit.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea?

— Raza portocalie s-a dus după ea.

— Raza portocalie?!!…

— Era ca un fulger, ca în „Războiul Stelelor”.

— „Războiul Stelelor”?!

— Ca razele spaţiale.

— Ca laserul din filmele spaţiale? Urmărea maşinuţa galbenă cu doamna cea drăguţă?

— Da.

— Ryker, copilul…

— Tacă-ţi gura, Peterson! se răsti Ryker.

Se întoarse din nou spre fetiţă.

— Junie, raza aia portocalie a lovit maşina?

— Da.

— Şi ce s-a întâmplat atunci?

— Maşina a explodat.

— Maşina galbenă cu doamna cea drăguţă?

— Da. A sărit în aer. Doamna cea drăguţă a murit?

Ryker se ridică, privi în josul străzii, dus pe gânduri, apoi se întoarse şi-i răspunse scurt:

— Da, a murit.

CAPITOLUL 4

Era aproape unsprezece noaptea când Ryker ajunse în sfârşit în faţa apartamentului său. Ziua începuse pentru el la şapte dimineaţa, când trecuse să-l ia pe Hayes din camera lui de la hotel. Ryker locuia într-un bloc vechi, cu faţada de cărămidă decolorată, construit pe vremuri, când se făceau lucruri mai puţin sofisticate, şi mai confortabile. Urcă pe jos cele patru etaje până la apartamentul său de la mansardă şi se aruncă în faţa televizorului, căutând postul local al lui Craig Rogers, să prindă ştirile de la ora unsprezece. Fusese o zi grea, dar avusese satisfacţia să le arate tuturor că Peterson era un caraghios. „Astfel de satisfacţii se plătesc întotdeauna", îşi spusese în sinea lui şi ştia că o să înceapă să plătească foarte curând, chiar peste câteva clipe.

Camera de filmat localiză chipul lui Rogers, care pălăvrăgea despre „îngrozitoarea tragedie care a avut loc pe ţărmul estic". După ce anunţă numărul victimelor, care se ridicase la paisprezece morţi şi treizeci şi şase de răniţi, figura lui Rogers dispăru, fiind înlocuită de imaginile terifiante de la locul accidentului. Acest post de televiziune privat nu-şi menaja telespectatorii deloc, şi chiar acesta era motivul pentru care era cel mai popular canal de ştiri din New York. Rogers însuşi făcea comentariul imaginilor, care arătau trupuri arse şi sfârtecate, bărbaţi şi femei aproape goi, cu hainele sfâşiate, care erau ajutaţi să urce în ambulanţe. Ryker îşi dădu seama că ei ajunseră acolo cu mult înaintea poliţiei. După acest montaj de imagini zguduitoare, apăru din nou chipul plin de compasiune şi înţelegere al lui Rogers, cu pelteaua de rigoare: „… şi adânca noastră compasiune pentru cei care… etc, etc, etc."

— Sigur că da – aproape ţipă Ryker – după ce i-ai arătat pe toţi arşi, mutilaţi şi despuiaţi,

nenorocitule!

Camera se îndepărtă şi în spatele comentatorului apăru un ecran. „Acum urmează bomba”, oftă Ryker. Chipul său, zâmbind cu gura până la urechi, apăru în spatele capului lui Rogers: era fotografia pe care i-o făcuseră în timp ce glumea cu Hayes pe seama agenţilor. Din fericire, Hayes lipsea de pe ecran. Ryker oftă iarăşi.

„— Nu ştim de ce sergentul Joe Ryker zâmbeşte în mijlocul atâtor suferinţe, când printre concetăţenii noştri sunt atâtea victime, putem numai să presupunem…”

— Luate-ar dracu’, Craig!

„… acum un interviu cu sergentul Ryker…”

Filmul îl arătă pe Ryker – care ştia dinainte la ce să se aştepte – clipind buimac în faţa reflectoarelor şi holbându-se cu un aer stupid la microfonul pe care îl avea sub nas.

„Vechiul truc”, suspină el. „Proiectorul băgat în ochi, microfonul în nas, camera pe tine, şi imediat potopul de întrebări, că nici n-apuci să-ţi dai seama bine pe ce lume eşti. Cel mai vechi truc din abecedarul reporterului! Şi lui Rogers îi place la nebunie”.

Se ridică şi închise televizorul. „Ţi-o plătesc eu Craig! Am să ţi-o plătesc de n-ai s-o poţi duce!” promise Ryker în sinea lui.

Se gândi să scoată şi telefonul din priză, ştiind la ce avalanşă de reproşuri şi critici trebuia să se aştepte de-acum înainte. Drept replică, telefonul începu să sune chiar în clipa aceea, umplând cu ţârâitul lui strident tot apartamentul. Era Arthur Hayes.

— Joe, ai văzut…

— Da, Arthur, ne întâlnim mâine dimineaţă la secţie. Să fii acolo la şapte fix.

— În regulă.

Imediat ce aşeză receptorul în furcă, telefonul începu să sune iarăşi.

— Da, eu sunt. Da, am văzut, spuse, fără să mai aştepte întrebarea.

— Ascultă, Ryker – se auzi vocea lui Peterson –, şeful a decis că în treaba asta e vorba de omucidere şi m-a însărcinat pe mine; şi cum e sectorul tău, vreau să te ocupi tu de caz.

— Ca să te ajut pe tine să ajungi inspector?

— Ai face mai bine să-ţi ţii gura şi mâine dimineaţă la opt să fii la secţie. Îmi mut cartierul general în sectorul tău, mai spuse Peterson.

— A dracului plăcere ce-o să-mi facă să lucrez cu tine, căpitane… începu Ryker, dar Peterson închisese.

Trânti enervat receptorul în furcă, dar imediat telefonul începu să sune iar.

— Da?

— Joe, tu eşti?

— Da, ce faci?

Era Eleanor, fosta lui soţie. Suna la fiecare două-trei săptămâni, numai ea ştia de ce.

— Cum mai merge contul sutienelor? întrebă el, proptindu-şi receptorul sub bărbie ca să-şi poată căuta ţigările.

Ştia că putea să dureze ceva timp conversaţia cu Eleanor, având în vedere obiceiul ei sâcâitor de a-i vorbi despre tot felul de oameni străini, ca şi cum se aştepta ca el să-i cunoască.

— Contul tampoanelor, îl corectă ea. Agenţia rulează aproape douăzeci de milioane în contul ăsta, şi eu răspund de toată afacerea.

— Ei, nu spune! exclamă el admirativ, deşi puţin îi păsa de toate astea.

Pentru nimic în lume nu putea să înţeleagă de ce se încingea ea aşa şi îşi bătea capul atâta, numai ca să vândă câteva nimicuri publicului american.

— Ei da, spune! râse ea încântată. Şi dacă reuşesc să-i păcălesc pe flăcăii ăia în nădragi soioşi din Carolina de Nord, o să fiu avansată.

„Flăcăi în nădragi soioşi”? se miră Ryker. Găsi în sfârşit o ţigară de foi rătăcită într-unul din

buzunarele de la pantaloni şi o aprinse. Simţi cum fumul îi arde plămânii şi începu să tuşească.

— Ţi-am spus să renunţi la porcăriile alea! Or să te omoare, îi reproşă ea.

Deşi ştia că sună tocmai de la Chicago, avea impresia că îi aude vocea din camera de alături.

— Probabil, dacă nu mă omoară nenorociţii ăştia mai înainte, spuse Ryker, scuipând apoi flegma care i se adunase în gât.

— Ţine-te tare, Joe. Asta-i tot ce poţi face.

— Bine, Ellie. Ai sunat ca să mă loveşti sub centură, sau ce? Dacă de asta ai sunat, dă-mi voie să bag robotul în priză ca să îţi înregistrez predica. O s-o pot asculta de câte ori am nevoie, ca să învăţ din vasta ta experienţă de…

— Phil era sigur că aşa o să reacţionezi, explodă ea. Defensiv şi arogant, şi asta numai fiindcă mă străduiesc să comunic cu tine.

— Cine dracu' mai e şi Phil? încercă Ryker să pară furios.

— Îl ştii, ţi-am mai povestit de el. E un tip cu care lucrez aici. În fine, a venit vorba de tine când luam masa cu Alice şi Renaldo. Aşa că le-am spus totul despre tine şi ei au zis…

Ryker o lăsă să se miorlăie mai departe, îndrugând verzi şi uscate despre oameni pe care el nu-i cunoştea, care nu îl interesau nici cât negru sub unghie, dar care îşi dădeau cu părerea despre el şi despre viaţa lui. Era mai bine, oricum, decât să vorbeşti cu reporterii. Dar nu cu mult.

— Ei bine, mă bucur să aud de avansarea ta şi de contul sutienelor, dar acum trebuie să plec, spuse el după câteva minute.

— Tampoanelor, îl corectă ea automat, după care adăugă: La ora asta?

— La toate orele, răspunse Ryker.

Ea nu înţelesese niciodată, *nevoia* lui de a fi în stradă şi câtă satisfacţie găsea el în munca lui. De asta îl părăsise: el nu voise să se mute la Chicago, când agenţia o promovase acolo.

Ryker trăise cu ea zece ani, şi când ea îl anunţase că i se pare mai importantă cariera ei decât căsnicia lor, se simţise zdrobit. Acum se gândea, că, deşi o iubise, nu o cunoscuse niciodată cu adevărat.

Imediat ce-şi luă rămas-bun şi puse receptorul în furcă, telefonul sună din nou. Îl lăsă să sune, iar el intră în baie să îşi spele funinginea de pe faţă. Costumul bej, dintr-un material neşifonabil, era împroşcat tot cu noroi şi mirosea îngrozitor a fum, a cauciucuri şi carne arsă, dar el nu băgă de seamă, şi oricum, nu-i păsa. Apoi intră în dormitor şi scoase din dulapul de haine o lanternă. De pe şifonier, două feţe zâmbitoare priveau fix undeva în afara cadrului: era el şi cu Eleanor. Ea era îmbrăcată într-un costum de tweed maron, care îi plăcea fiindcă îi făcea părul auriu-roşcat să strălucească ca un nimb în jurul capului. Era frumoasă, inteligentă şi sub aparenţa ei blândă se ascundea un tigru. Lui Ryker nu-i venise niciodată să creadă în atâta noroc, să cucerească şi să păstreze lângă el o asemenea femeie. Avusese dreptate.

Aşeză fotografia cu faţa în jos şi trecu în mica bucătărie.

Înşfacă o sticlă de bere şi câteva gogoşi, le îndesă în buzunare şi ieşi. Telefonul continuă să sune în apartamentul pustiu.

O luă spre est pe Strada a Noua, apoi spre sud, apoi din nou est, înspre East River. Nu ştia exact ce caută, dar găsea interesantă posibilitate existenţei unui ucigaş instalat cu o puşcă cu lunetă pe un acoperiş. Pentru Ryker, criminalii erau cu toţii nişte cretini pe care îi împărţea în trei categorii: puşti care au pus mâna pe o puşcă ca pe o jucărie nouă, asasini profesionişti, şi dementi în toată regula. Primele două categorii nu-l îngrijorau.

Dacă un glonţ norocos produsese incredibila catastrofa, un puşti sau un profesionist s-ar fi

speriat de moarte şi ar fi dat bir cu fugiţii. Dar dacă era vorba de un psihopat, pe ăsta spectacolul putea să-l încingă şi mai tare şi să ajungă la concluzia că i-ar plăcea să vadă din nou, poate chiar în seara asta, nişte incendii drăgălaşe, şi să-şi dorească să asculte din nou bocetul sirenelor.
Asta îl îngrijora pe Ryker, şi încă foarte tare.

Tocmai se învârtea pe lângă locul accidentului, când o mişcare bruscă îi atrase atenţia.

— Eşti înconjurat! strigă o voce din întuneric.

Era Bo Lindly, detectiv din circumscripţia lui Ryker.

— Ce te-a făcut să ieşi din casă în toiul nopţii? îl întrebă
Ryker.

— Vino, o să-ţi arăt, răspunse Lindly, pornind-o în josul străzii pustii.

— În seara asta mă interesează un singur lucru, bodogăni Ryker, urmându-l totuşi.

— Da, ştiu. S-ar putea să aibă legătură. Ştii că amicul tău, trupetele din Queens…

— Cine, Hayes?

— Da, Hayes. A găsit numărul de înmatriculare al Mercedesului după ce ai plecat tu. Părea să aibă o gaură de glonţ. Încă n-a fost identificat şoferul. Iar radioul şi televiziunea înspăimântă lumea cu povestea aia răsuflată despre „psihopatul ucigaş”.

— Să ştii că se potriveşte.

Ryker avea dreptate în privinţa trăgătorului. Spera să nu aibă dreptate şi în privinţa faptului că era un psihopat. Lindly sări peste treptele sparte ale unei clădiri părăsite. Pe uşă era pus sigiliul poliţiei şi o tăbliţă pe care scria:

LOCUL CRIMEI. SUB SUPRAVEGHEREA POLIŢIEI. OCOLIŢI ZONA.

— Vrei să spui că şi-a prins sula în încărcător când îşi monta puşca cu lunetă, aici înăuntru, şi tu ai dat peste el?

— Aproape, spuse Lindly, deschizând lacătul.

Intrară în hol şi îşi aprinseră amândoi lanternele.

— Laboratorul de criminalistică şi cei de la judiciar şi-au terminat treaba şi au trimis cadavrul la morgă. Era un bătrân, un vagabond, probabil, care îşi făcea nevoile lângă zid. L-am găsit cu capul zdrobit.

— Cu patul puştii?

— Aşa se pare. Cel puţin două lovituri, lateral şi orizontal, nu în moalele capului, şi în spate, cu un instrument lung, netăios. Cam în felul în care foloseşte cineva un pat de puşcă. „Lovitură orizontală cu patul puştii" i se spune în armată.

— Cine l-a găsit?

— Galeria veselă care a trecut pe aici, să vadă focurile de artificii de pe autostradă. Cineva s-a gândit să anunţe după ce au stat mai bine de o oră pe acoperiş. Au spus cu toţii că au crezut că altcineva anunţase deja poliţia. I-am gonit de pe acoperiş, dar toate urmele dispăruseră deja, asta în caz că aici s-a cocoţat amicul nostru cu lunetă.

— Ar fi putut folosi intrarea asta ca să se urce pe oricare acoperiş, în tot şirul ăsta de clădiri.

— Nu chiar. Acoperişurile în ambele părţi sunt cu un etaj mai înalte. Nu poţi să treci decât cu ajutorul unui complice care să te ridice.

— Ai aruncat şi tu vrun ochi pe acoperiş?

— Hm, da… dar e atâta mizerie acolo… O să ne uităm ca lumea mâine dimineaţă.

— Hai, vino, holul ăsta pute îngrozitor. Hai să vedem acoperişul.

Urcară gâfâind scările până ajunseră sus. Se văzură nevoiţi să păşească cu multă grijă printre deşeurile a nenumărate petreceri ilicite. Dădeai la tot pasul peste sticle goale de vin şi de whisky, prezervative albe şi prezervative festiv colorate, cutii goale de bere, punguţe de plastic în care fusese odată heroină, fiole golite şi sparte şi câteva ţigări de marijuana fumate pe jumătate.

— Facem o petrecere? întrebă Lindly.

— În niciun caz în gaura asta împuţită. O să venim cum se luminează de ziuă să ne uităm din

nou. Deocamdată fă-mi vânt pe acoperişul ăla, şi pe urmă poţi să-ţi iei liber, dacă vrei.

— Şi cum mai cobori dacă plec?

— Şi cum cobor dacă stai? Sar. Acum împinge-mă sus şi ai grijă să laşi chepengul deschis.

Ryker îşi stinse lanterna.

— Gata, eroule, te-am urcat.

„Eroul" se rostogoli peste parapetul acoperişului alăturat, în timp ce Bo Lindly se îndepărtă fără zgomot. Ryker se lipi cu spatele de parapet şi ciuli urechile. Luna dispăruse cu totul în spatele norilor prevestitori de furtună, care întunecau cerul. Îşi simţea mirosul propriului trup mai puternic decât mirosul de smoală încinsă al acoperişului. Deodată, auzi dinspre capătul celălalt un suspin slab, apoi ochii săi prinseră o mişcare. Îşi scoase încet pistolul Police Special calibrul 38 pe care îl avea prins de gleznă, apoi se asigură că şi revolverul Ruger Magnum 357 era la locul său, în hamul de sub braţ. Se aruncă în poziţie culcat şi strigă:

— Nicio mişcare! Poliţia!

Auzi un scâncet. Sări în picioare şi traversă acoperişul din câţiva paşi. Doi puşti spanioli, cu ochi somnoroşi, stăteau lipiţi de zid, cu desăvârşire goi. Trupurile lor lucioase, ciocolatii, contrastau puternic cu pătura albă de sub ei. Ryker aprinse brusc lanterna.

— Ia uite, Romeo şi Julieta! *Hablan inglés?*

— *Si,* răspunse băiatul înspăimântat. Vă rog, lăsaţi-ne să ne îmbrăcăm.

— Sculaţi-vă în picioare.

Băiatul se ridică primul, apoi şi fata, încet, cu ezitări.

„N-au mai mult de treisprezece sau paisprezece ani", constată Ryker în sinea lui. Fata adoptă poziţia clasică a femeii surprinsă goală, acoperindu-şi pubisul cu o mână şi sânii cu cealaltă.

— Lăsaţi-o să se îmbrace, îl imploră băiatul. E doar un copil!

— Copiii nu şi-o trag pe acoperişuri, numai fetele mari o fac. Întâi să-mi răspundeţi la nişte întrebări.

Ryker continua să ţină pistolul aţintit asupra lor. Ştia că teroarea era cel mai bun mijloc ca să dezlegi o limbă, care altfel rămâne ferecată, dacă nu treci îndată la violenţă.

— De cât timp staţi aici?

— De când a plecat toată lumea care a venit să vadă accidentul.

Fată dădu din cap. Păreau că se resemnaseră cu postura lor umilitoare şi că doreau să răspundă cât mai repede la toate întrebările, ca să se termine mai iute.

— Nu şi mai înainte?

— Nu.

Ryker surprinse o privire evazivă din partea fetei şi îi băgă lanterna în ochi. Apoi mută fascicolul de-a lungul trupului ei, încet, în sus şi în jos.

Părea că fetei îi vine să intre cu totul în zid de ruşine.

— La dracu'! Stai nemişcată! urlă la puştoaica care scâncea.

Fata începu să plângă încetişor, dar Ryker nu se lăsă impresionat.

— Aţi venit aici înainte de accident, continuă el cu voce joasă. Aţi venit aici să vă regulaţi de la asfinţitul soarelui.

Fata căscă ochii mari, plini de lacrimi. „Se pare că puştii ăştia au impresia că sunt singurii din New York cărora le-a dat vreodată prin minte să-şi facă de cap pe un acoperiş", se gândi Ryker.

— Da, suspină fata, ştergându-şi lacrimile şi încercând să-şi acopere cu cotul sânii mici, încă neformaţi.

— Am venit aici cum aţi spus. Era un bărbat pe acoperişul celălalt… ne-am uitat în jos… l-am

văzut…

— Era înarmat. Ne-am speriat, aşa că ne-am ascuns aici sus, scurtă băiatul povestea.

— L-aţi văzut trăgând?

— Nu.

— Cum arăta?

— Nu l-am văzut decât din spate. Înalt, solid, cu părul blond.

— Cum era îmbrăcat.

— Avea un bluzon militar verde.

Ryker rămase o clipă pe gânduri. Îşi dădu seama că ascundeau ceva. „Nu vor să spună că l-au văzut când a tras”, îşi spuse în sinea lui. „E timpul să desparţi şi să cucereşti”.

— În regulă, iubito, îi făcu el semn cu arma. Treci în capătul celălalt. Mişcă!

Fata aruncă o privire scurtă spre băiat, apoi o luă la fugă prin întuneric, se auzea numai scârţâitul pietrişului sub tălpile ei mici, în timp ce travers acoperişul. Băiatul făcu o mişcare, şi Ryker îndreptă din nou pistolul spre el:

— Să nu cumva să te mişti din locul ăsta, eroule! Dacă dă răspunsurile corecte, n-o să păţească nimic.

Din câţiva paşi ajunse şi el în capătul celălalt, lângă fata care tremura din toate încheieturile. Îşi strecură pistolul în buzunar şi o înşfacă de părul lung şi negru, silind-o să îngenuncheze la picioarele lui, apoi îşi începu rechizitoriul şuierându-i ameninţător în ureche:

— L-ai văzut pe omul acela trăgând cu puşca?

— Nu!

— De câte ori a tras?

— Noi am fugit! N-am văzut nimic!

— Cum arăta puşca?

— Era lungă, foarte lungă.

Fata se zvârcolea pe pietrişul ascuţit. Încerca să nu se lase cu toată greutatea pe genunchi, dar cu cât se mişca mai mult, cu atât pietrişul îi intra în carne. Într-un sfârşit, cuprinsă de disperare, se

încleştă de picioarele lui Ryker, reuşind să-şi salte de la pământ genunchii cu câţiva centimetri, balansându-se pe vârfurile degetelor de la picioare. Ryker o trânti din nou în genunchi.

— S-a auzit vreun zgomot când a tras?

— Nu l-am văzut trăgând.

Fata izbucni într-un plâns necontrolat, zguduitor. Ryker n-o mai trase de păr şi îi spuse să se ridice, apoi se întoarse cu paşi mari în capătul celălalt, de unde băiatul privea neliniştit în direcţia lor.

— O.K., prietena ta a scuipat fasolea, *los frijoles.* Acum să aud şi povestea ta, şi ar fi bine să sune la fel, că altfel îţi fac *los cajones* mingi de tenis. *Sabe?*

— Bine, am să-ţi spun tot, suspină băiatul, descurajat.

L-am văzut trăgând.

— De câte ori?

— De două ori cred.

— Crezi?

— Puşca nu făcea niciun zgomot. Omul s-a smucit înapoi de două ori, cam aşa…

Mimă şocul produs de recululului unei puşti.

— Niciun zgomot?

— Nu, nu s-a auzit nimic.

— S-a văzut vreo lumină? Sau foc la gura puştii?

— Nici zgomot, nici foc la gura puştii. Crezusem că am surzit, dar a doua oară când a tras, a ieşit din puşcă o flacără lungă.

Băiatul spuse tot ce-şi mai aminti, şi când termină, Ryker îl conduse spre parapetul care dădea spre clădirea pustie de dedesubt. Fata stătea ghemuită lângă zid, şi la apropierea lor, făcu o încercare patetică să îşi acopere goliciunea.

— Nu-i momentul pentru false modestii, domnişorico. Haideţi, săriţi peste zid. Le făcu semn spre acoperişul de jos.

— Hei, ţi-am spus tot ce voiai. Acum lasă-ne să ne îmbrăcăm! se rugă băiatul.

— Mişcă! tună Ryker.

Îl înşfăcă de încheietura mâinilor şi îl atârnă de zid, apoi îi făcu vânt dincolo. Urmă fata, pe care o prinse iubitul ei. Trecu şi Ryker, dintr-un singur salt.

Odată ajunşi pe fieful trăgătorului, Ryker îi conduse la locul crimei pas cu pas, iarăşi şi iarăşi, în timp ce el lua notiţe cu un ciot de creion ros la capăt.

— Aici e locul exact unde a îngenuncheat?

— Da.

Ryker scoase o bucată de cretă murdară, cenuşie, şi făcu un semn.

— Vă mai amintiţi şi altceva despre ucigaş?

Nu răspunse niciunul.

— Dar despre armă?

— Păi… făcea un fel de lumină albastră, spuse băiatul.

— O lumină albastră?

— Da.

— Eşti sigur că era albastră, şi nu roşie sau verde?

Băiatul dădu din cap. Ryker era nedumerit. Telescoapele cu raze infraroşii lăsau să se vadă în afară o lumină roşie, iar telescoapele Starlight dădeau o lumină verde. Îşi făcu o notiţă ca să nu uite să întrebe la Oficiul de Expertiză Balistică. Ăştia erau experţi în arme ciudate.

— Altceva vă mai amintiţi?

— Nu.

Fata părea că reuşise să treacă peste timiditatea ei, sau poate nu-i mai păsa, observă Ryker. Scoase un pachet de ţigări şi le oferi. Un gest minor, dar băiatul acceptă una, jenat. Fata zâmbi şi scutură din cap. Ryker aprinse ambele ţigări, apoi rămase privind-o pe a lui un lung moment. Se întoarse în sfârşit spre cei doi, parcă ar fi acceptat cu greu să împartă cu ei o ţigară.

— Ucigaşul fuma? A mâncat ceva? A băut ceva? Gândiţi-vă bine.

— Da, răspunse fata încetişor. A băut o sticlă cu suc de portocale.

— Zi mai departe.

— A scos-o din buzunarul mare din faţă al hanoracului militar şi a băut din ea.

— Eşti sigură că era suc de portocale?

— Da. Era foarte cald şi mi s-a făcut şi mie sete când l-am văzut.

Ryker trecu cu lanterna peste resturile împrăştiate pe acoperiş.

— A aruncat sticla aici?

— Da. N-a băut-o toată şi a pus-o jos.

Ryker îngenunche. Descoperi în lumina lanternei o sticlă de suc de portocale pe jumătate plină, aruncată lângă zid.

Le ceru apoi numele şi adresele. Locuiau în blocurile din vecinătate.

— Putem să plecăm? întrebă băiatul.

— Da, luaţi-o din loc, răspunse Ryker.

Dar copiii continuau să stea încremeniţi, uitându-se lung la formidabilul zid înalt de trei metri, care îi despărţea de hainele lor.

— Bine, spuse Ryker. Hai să mergem.

Băiatul îşi aşeză piciorul gol în palmele lui Ryker şi fu împins în sus, peste zid, pe acoperişul de deasupra. Fata ezită, apoi îşi încredinţă şi ea piciorul scării formate din mâinile lui Ryker. Poliţistul văzu rănile de pe picioare şi genunchii juliţi de pietriş. În timp ce o ridica uşurel, roşi toată pe sub pielea arămie, îl privi în ochi şi îi zâmbi. Băiatul o prinse de mâini şi în clipa următoare dispăru de cealaltă parte a zidului. Ryker simţi un zvâcnet în vintre când se aplecă şi îşi înfipse degetul în gâtul sticlei de suc Orange Crush.

CAPITOLUL 5

Izbucnise furtuna şi Ryker ajunse ud până la piele în faţa hotelului Saxon, pe Strada a 3-a Est. Îşi privi ceasul: era douăsprezece jumătate noaptea. Construcţia, aproape o ruină, nu avea nimic saxon: faţada era în stilul renaşterii italiene, holul era spaniol sau maur, angajaţii erau cu toţii negri şi spanioli, clienţii amestecaţi, iar directorul era evreu.

De la recepţie află că „domnul Hayes are un musafir peste noapte". Ridică din umeri şi luă cheia, totuşi. Traversând holul cu covoare orientale jerpelite şi cu palmieri ofiliţi, se întrebă dacă n-ar putea să recurgă şi el la un „musafir" de noapte, de acum înainte. Paznicul care asigura securitatea, un poliţist închiriat cu faţă de şobolan, părea că se întreabă şi el acelaşi lucru şi sfârşi prin a-i face lui Ryker o ofertă.

— Poate mai târziu, îi răspunse.

— Şefule, nu vrei să-ţi aduc o sticlă proaspătă de suc? îl întrebă stârpitura sarcastic, uitându-se lung la sticla lipicioasă de suc de portocale care atârna de capătul degetului lui Ryker.

— Sau poate preferi un băiat, continuă el, urmându-l pe
Ryker în liftul îmbibat de urină.

Liftul se opri la etajul lui Hayes şi uşile se deschiseră. Paznicul încă zâmbea obraznic, când se trezi deodată ţintuit de ochii aceia verzi, sfredelitori. Apoi simţi o durere şi se făcu întuneric. Ryker ieşi din lift înainte ca uşile să se închidă peste omul chircit pe podea. Ryker era încordat şi nervos şi simţea nevoia să bea ceva.

Intră în camera lui Hayes, care n-avea aer condiţionat, ci numai un ventilator amărât la fereastră, care de abia se învârtea.

Hayes şi o blondă tânără cu picioare lungi zăceau goi, adormiţi peste mormanul de cearşafuri.

Ryker înaintă de-a lungul patului şi scoase din noptieră o sticlă de gin „Fleishmann”. Luă o înghiţitură, îşi clăti gura şi scuipă. Apoi se aşeză pe marginea patului, lângă blondă, şi bău îndelung. Cei din pat se mişcară şi Ryker aprinse brusc lumina.

— Brigada de moravuri! strigă el, apoi râgâi.

Hayes sări în sus şi fata începu să ţipe, încercând să se acopere cu cearşaful.

— E ciudat cum le apucă pe târfe ruşinea când intră în cameră alt bărbat, spuse Ryker. E un reflex, probabil.

Hayes se frecă la ochi.

— Joe, tu eşti?

— Fără nume, te rog. Am o reputaţie pe care trebuie să mi-o păstrez.

— Joe, ce mama naibii…

— Am venit să te felicit că ai găsit numărul ăla de înmatriculare, Arthur.

Fata reuşise să intre sub cearşafuri.

— Ce dracu’ se întâmplă aici, Artie?

— Probleme de serviciu, doamnă, răspunse Ryker solemn, după care mai luă o înghiţitură lungă de gin.

— Puteai să aştepţi până dimineaţă! spuse Hayes furios.

— Dă-te jos de pe pat, te rog. Eşti ud leoarcă, se băgă şi pipiţa.

— Nu, nu mă dau jos din pat, sunt prea obosit. Şi-apoi, deja *e* dimineaţă.

Ginul i se urcase la cap. Târfuliţa începu să chicotească.

Hayes izbucni:

— Ascultă, Joe…

— Nu, tu să asculţi. În primul rând, de ce nu era pus lanţul de siguranţă? În al doilea rând, unde ţi-e arma? În al treilea rând, n-ai lăsat la recepţie niciun mesaj în ce priveşte ora la care trebuie să fii trezit dimineaţă. În al patrulea…

— Bine, bine, eram şi eu foarte obosit.

— Felul ăsta de a fi obosit s-ar putea să te coste, băiete.

Dacă eram peştele curvuliţei ăsteia, aş fi putut să intru aici şi să plec cu tot cu pistolul tău, cu banii tăi, cu actele tale şi cu respectul de tine însuţi în buzunarul meu de la spate.

Blonda îl privea pe Ryker aprobator. Lui nu-i scăpă privirea şi-i spuse:

— Fugi şi pudrează-ţi nasul, blondino!

Fata îşi scoase picioarele lungi de sub cearşaf şi dispăru în baie. „Blondă oxigenată", constată Ryker.

— Ce tip de telescop are lumină albastră? întrebă el.

— Cum?

Hayes aţipise din nou.

— Albastră, n-auzi?

— De unde dracu' să ştiu eu? Poate vreun telescop Starlight mai ciudat? întrebă Hayes, apoi îi pică în sfârşit fisa. E vorba de telescopul nenorocitului ăluia de lunetist?

— Cu amortizor şi cu reprimarea focului de la gura puştii. Ce fel de armă ar putea fi asta, Arthur?

— La dracu'… stai să mă gândesc, probabil bătrâna M 14. Astea erau puştile cu lunetă folosite în Vietnam. Calibrul 7,62 milimetri. Un model vechi, greoi, dar de o mare acurateţe, nu ca rahaturile astea din plastic care se folosesc astăzi.

— Poţi să tragi cu ea trasoare incendiare?

— Sigur! Dar cum ai ajuns tu la asta?

— M-au ajutat Romeo şi Julieta. Doi puşti care îşi făceau de cap pe un acoperiş din preajmă. Ascultă, vreau să afli tot ce se poate afla despre lunetişti, puşti, telescoape şi alte chestii de genul ăsta şi îmi raportezi mâine dimineaţă la opt.

— În regulă, Joe. Noapte bună.

Ryker nu îl luă în seamă şi continuă:

— Iei sticla asta goală de suc şi te duci chiar acum cu ea la laborator să-i ia amprentele.

Prioritate absolută. În opt ore vreau rezultatul. Cauţi rezultatele pe computer, dacă e cazul.

Hayes scoase un geamăt de disperare, în timp ce din baie se auzea sunetul inconfundabil al unui duş în funcţiune. Ryker rupse o foaie din notesul său şi o aruncă pe pat:

— Asta-i tot ce am putut obţine ca descriere: înalt, blond, origine anglo-saxonă. Amprentele de pe sticlă provin de la mâna dreaptă, deşi s-ar putea să fie câteva şi de la mâna stângă, şi poate şi alte amprente. Individul s-ar putea să n-aibă cazier, dar eu îl suspectez că e un fost militar, aşa că cei de la Departamentul Federal ar putea găsi ceva prin dosarele lor militare. Dacă nu reuşesc să determine exact amprentele, vreau o listă cu toţi posibilii suspecţi.

— Am înţeles.

— Afară plouă, aşa că ai grijă cu sticla.

Când fata intră în cameră, înfăşurată într-un prosop, Hayes era deja îmbrăcat şi gata de plecare. Se opri în faţa sticlei de suc de pe dulap şi nu ştia ce să facă.

— Bagă-ţi degetul în gâtul sticlei, Arthur!

— Am eu grijă de toate pe aici. Ne vedem la opt.

Hayes părăsi camera, aruncând în urmă o privire plină de regrete şi chemă liftul. Uşile se deschiseră şi stârpitura de paznic, încă întins pe jos, se holbă la el cu ochii cât cepele. Văzuse din nou aceeaşi sticlă de suc Orange Crush, dar de data asta se hotărî să îşi ţină gura.

Între timp, Ryker se dezbrăcase de hainele din care nu mai ieşise de aproape optsprezece ore.

— Artie mi-a plătit toată noaptea, aşa că e pe gratis, iubitule, susură prostituata, aruncând prosopul de pe ea.

— Ce mai: eşti o scumpă!

— Un adevărat dur, ha?

Ryker încuie uşa, bău ce mai rămăsese în sticla de gin, apoi o aruncă într-un colţ. Fata îl privi

dintr-o dată speriată. Era cu desăvârşire gol, cu excepţia unei şosete şi a hamului de sub braţ, cu pistolul în el. Fata se uita înspăimântată la armă.

— Eşti într-adevăr poliţist, nu-i aşa? Adică n-ai de gând să mă împuşti sau să-mi faci cine ştie ce?

Ryker culese prosopul de pe jos şi i-l aruncă în braţe.

— Şterge-mă, comandă el.

Era prea obosit şi prea excitat ca să mai facă duş. Fata se conformă fără să mai spună nimic. Când termină, Ryker îi ordonă scurt:

— Pe podea!

— Pe podea?

— Iubito, să nu-ţi zic de două ori!

Blonda se întinse pe covorul prăfuit şi îşi desfăcu larg picioarele frumoase. Ryker se aruncă peste ea şi o întrebă zâmbind:

— Ţi-ai făcut vreodată de cap pe un acoperiş, când erai mică?

La cinci dimineaţa, Ryker îşi lua deja cafeaua într-unul din birturile soioase deschise toată noaptea, care împânzeau Manhattan-ul în partea de jos a ţărmului estic. Furtuna trecuse şi aerul era îngreunat de o ceaţă umedă. În birt nu erau decât câţiva vagabonzi zgribuliţi în faţa ceştilor de cafea proaspătă şi, când Ryker ceru şi a doua cafea, grecul din spatele tejghelei îşi spuse că neobişnuitul client nu putea fi decât un copoi sau un criminal.

Când îi aşeză cana cu cafea căldicică, Ryker îi flutură legitimaţia pe sub nas. Copoi, deci. Barmanul se aştepta la tot ce putea, fi mai rău.

— Cum te cheamă?

— Demetrius.

— Puteam să ghicesc. Ascultă, Demetrius (îşi încercă Ryker norocul), aseară pe la nouă şi jumătate a venit aici un tip înalt, cu părul blond,

într-o jachetă militară de camuflaj, verde. Mergea cu un picior ţeapăn.

Făcu o pauză şi îl privi pe grec drept în ochi. Erau le fel de reci şi de lipsiţi de expresie ca şi ai lui. „Un tip dur”, constată Ryker. Pauza se transformă într-o lungă tăcere, cei doi bărbaţi continuau să se privească în ochi. Într-un târziu, grecul coborî privirea.

— N-a fost, spuse el.

— Înalt, blond, în jachetă de camuflaj? repetă Ryker.

— Nu.

— Tu eşti proprietar aici, Demetrius? Nu-i o afacere prea strălucită, dar ar putea să-ţi meargă şi mai prost dacă te duc acuma la poliţie. Sunt un om ocupat, să ştii. S-ar putea să dureze toată ziua.

— Da, a fost aseară, dar pe la şapte, şapte jumătate, se precipită Demetrius. Ducea ceva înfăşurat într-un ziar.

„N-avea cum să circule cu ditamai puşca în locurile publice”, se gândi Ryker. „S-a descotorosit de ea pe undeva sau poate că locuieşte prin preajmă. A venit aici înainte să pornească la vânătoare”.

Îl chestionă pe grec încă vreun sfert de oră, aruncă o bancnotă de zece dolari pe tejghea şi plecă. Era sigur că omul era în stare să ajute la alcătuirea unui portret-robot.

Ryker se învârtea agale pe lângă clădirea unde acţionase lunetistul, aşteptându-l pe Bo Lindly care trebuia să sosească şi el curând cu cei de la Laboratorul de Criminalistică. Se aşeză pe treptele ciobite ale casei părăsite şi îşi aprinse o ţigară. Străzile erau încă pustii la acea oră, cu excepţia unui cerşetor nenorocit care scormonea prin tomberoanele de gunoi, înainte de sosirea celor de la curăţenia oraşului.

— Pasărea care se scoală de dimineaţă prinde viermele cel mare, nu-i aşa, tataie? răsună vocea lui Ryker în liniştea dimineţii.

Cerşetorul tresări surprins. Nu-i plăcu ce văzu şi trecu repede pe cealaltă parte a străzii. Ryker se luă după el.

— Ia vino încoace, moşule!

Cerşetorul arăta de parcă se aştepta să fie bătut sau, în cel mai bun caz, să fie zgâlţâit niţel, aşa că îşi întoarse buzunarele pe dos ca să îi arate lui Ryker că n-avea nimic asupra lui. Ryker îl privi lung câteva clipe, întrebându-se care din ei doi arăta mai jalnic. Apoi îşi scoase trabucele din buzunarul de la piept, înfipse unul în gura ştirbă a bătrânului şi i-l aprinse. Cerşetorul zâmbi:

— Eşti cumva copoi? Sau vreun detectiv particular?

— Ia spune, unde dormi?

— Pe unde apuc. Câteodată acolo… (arată spre clădirea zăvorâtă). Camerele sunt toate încuiate şi sigilate, dar dorm în holul de la intrare sau pe paliere. L-au omorât pe Charlie acolo, noaptea trecută.

— Ştii tu mai multe despre asta, nu-i aşa?

— Nu ştiu decât că e mort, domnule.

— Eraţi prieteni?

— Vagabonzii n-au prieteni. Îl cunoşteam numai.

— Ai văzut cumva pe aici un tip înalt, blond, într-o bluză militară?

— Ce atâta tam-tam pentru un beţiv nenorocit? Ne omoară în fiecare zi, şi tot ce face poliţia e să care de-aici cadavrele. Câteodată nu fac nici atât.

— Săptămâna asta e la modă sloganul „Fiţi buni cu cerşetorii”, aşa că facem un efort special. Răspunde dracului odată la întrebări!

— L-am văzut o singură dată, ieri. Se învârtea pe lângă blocul ăsta de aici.

— La ce oră?

— Domnule, nu m-am uitat la un ceas de ani de zile!

— Dar cam ce oră crezi că era?

— În jur de şase, cred. Încerca uşile.

— L-ai recunoaşte după o fotografie?

— Cred că da.

Ryker scoase din buzunar o bancnotă de douăzeci de dolari şi o rupse în două.

— Cealaltă jumătate o s-o primeşti la circumscripţia 8, diseară, la şase, spuse Ryker şi-i bagă jumătate de bancnotă în buzunarul cămăşii. Uită-te la ceasurile publice şi ai grijă să ajungi la timp. Ai şi tu vreun nume.

— Mă cheamă Bob Reid.

— Întreabă de Ryker, Bobby.

Razele soarelui se filtrau printre colinele Manhattanului.

Urcând strada plină de pete de soare şi de murdărie, Ryker dădu peste Bo Lindly, care arăta neobişnuit de proaspăt, având în vedere ora.

— Bună dimineaţa, Joe. Ai găsit ceva interesant prin pubele sau te-a învins concurenţa?

Zâmbi arătând cu mâna înspre vagabond. Acesta scormonea prin gunoaie cu frenezie, străduindu-se s-o ia înaintea maşinii de gunoi, care îşi făcuse deja apariţia la capătul şirului de clădiri, adunând pubelele.

— Ai dormit pe acoperiş azi-noapte? continuă Lindly.

— Auzi, ţi-ai pus-o vreodată pe acoperiş, când erai puşti?

— Nu, am crescut în suburbii, unde toate acoperişurile sunt în pantă. Numai veveriţele se împerecheau pe acoperişuri.

— Hai să mergem sus. Am o poveste extraordinară pentru tine, până vin cei de la laborator.

La şapte şi jumătate, Ryker urca scările de la circa de poliţie. Aripa de est, construită în 1898, se coşcovise de tot şi colcăia de gândaci şi şobolani. Aşa că în 1954 adăugaseră o aripă nouă, înspre vest, ca să încapă cei două sute de poliţişti care operau în zonă. O construiseră din cărămidă roşie, în timp ce aripa veche era din cărămidă albă, dar între timp ambele clădiri ajunseseră negre de murdărie şi dobândiseră armonia la care nu se gândise nimeni.

Ryker salută din cap sergentul de servici şi urcă la etajul doi, unde se afla Departamentul Local de Investigaţii. Căpitanul Peterson îşi instalase postul de comandă în sala de conferinţe, cu tăblia mesei arsă toată de scrum de ţigara şi cu mocheta înnegrită de murdărie. Peterson nu sosise încă, aşa că Ryker avu onoarea să vâneze primul gândac din ibricul de cafea. Mai rămăsese cafea din noaptea trecută şi Ryker o turnă în cana electrică, apoi se trânti obosit pe un scaun desfundat şi îşi aprinse ultimul trabuc. Când începu să fiarbă cafeaua, îşi turnă o ceaşcă din zeama aceea, pe care o îmbunătăţi cu puţin zahăr pătat de muşte şi cu frişcă îngălbenită. Tocmai atunci intră Peterson, care îl privi nemulţumit. Nu-i plăcea să ajungă nimeni la servici înaintea lui.

— Ia loc, simte-te ca acasă, aprinde-ţi un trabuc şi serveşte-te cu o cafea, spuse Peterson, pe un ton de politeţe batjocoritoare.

Căpitanului nu-i plăcea ca oamenii să se simtă bine în „postul lui de comandă”, deşi nu era biroul lui. Ryker ştia, dar nu ţinea cont. De fapt, de asta o şi făcea.

— A fost un frumos exemplu de interogatoriu, cel pe care l-ai luat fetiţei aseară, spuse Peterson cu ciudă. Nimeni nu s-a gândit s-o ia la întrebări. Desigur, după ce a găsit Hayes numărul de înmatriculare găurit de glonţ, am fi ajuns oricum la aceeaşi concluzie. De asemenea, şi câţiva martori

aflaţi în spital au văzut urma pe care a lăsat-o trasorul incendiar.

— Altceva ai mai aflat?

— Ei bine, chiar dacă nu-ţi vine să crezi, au reuşit să găsească cartuşul prin toate gunoaiele alea, cum s-a luminat de ziuă.

— Calibrul 7,62?

Peterson rămase cu gura căscată.

— De-abia acum cinci minute am aflat!

— Eu am aflat mai devreme.

— Şi ce-ai mai aflat, mă rog? După cum arăţi, se vede că n-ai stat prea mult pe acasă după ce te-am sunat aseară. Ţi-a dat cumva Craig Rogers insomnii?

— Într-un fel. Uite ce e, căpitane, te superi dacă o să continuăm discuţia asta după ce vine şi Hayes? Trebuia să ne întâlnim aici, dar probabil a mai fost reţinut în oraş.

— Unde în oraş?

— La Academie. L-am trimis azi noapte acolo cu nişte amprente.

— Ce amprente?

— Îţi spun mai târziu.

— Dar tu când mai dormi?

— În timpul şedinţelor tale, căpitane.

Peterson se ridică şi se duse spre uşa Biroului Operativ. Înăuntru, patru detectivi şedeau şi îşi beau cafelele, iar locotenentul Fischetti, care tocmai intrase, căsca de zor.

— Domnilor, vreţi să fiţi amabili să poftiţi aici? O să facem o scurtă şedinţă, îi chemă el la ordine.

Cei patru detectivi şi locotenentul Fischetti intrară în sala de conferinţe. Se aşezară la masă, cât mai departe de Ryker, care duhnea în ultimul hal, după cum şi arăta.

— Domnilor, unii dintre dumneavoastră, sau chiar toţi, s-ar putea să fiţi implicaţi în această afacere cu lunetistul până când se va încheia, aşa că vreau să luaţi parte cu toţii la această şedinţă.

Acum îl aşteptăm pe Hayes şi încă patru detectivi, pe care i-am obţinut de la Centru.

În sală se făcu rumoare şi oamenii începură să se foiască pe scaune. Numai Ryker îndrăznea să fumeze. Trecuse pe ţigări obişnuite, semn că era pe cale să se întâmple ceva. Puţin după ora opt, Hayes dădu buzna gâfâind în sala de conferinţe, purtând în braţe un dosar voluminos.

— Amprentele sunt bune! Avem…

Tăcu brusc, observând deodată cele şapte perechi de ochi aţintite asupra lui. Ryker i se adresă primul:

— Intră, Arthur, avem petrecere de zile mari. Nu vrei o lăptucă proaspătă?

Hayes se aşează la măsuţa de cafea.

— Să continuăm, interveni Peterson abrupt. În primul rând, şoferul Mercedesului s-a dovedit a fi o studentă de la
Universitatea Columbia. Era din Pennsylvania, fără duşmani cunoscuţi, şi aşa mai departe. Putem presupune că a fost o victimă întâmplătoare. Ucigaşul a fost probabil atras de culoarea vie a maşinii.

Peterson o ţinu aşa cu prelucratul. Şi recapitulatul fără sfârşit. Ryker căsca. În încăperea închisă se făcea din ce în ce mai cald. Fischetti încercă la un moment dat să deschidă fereastra, dar era înţepenită. Ryker îi luă lui Hayes dosarul din mână şi începu să răsfoiască hârtiile dinăuntru. În sfârşit, Peterson îşi încheie monologul şi privi de jur împrejur:

— Deci, astea sunt faptele, domnilor. Mai are cineva de adăugat? Vreo sugestie cu privare la ce avem de făcut de aici înainte?

Ryker aşteptă să vadă dacă voia cineva să ia cuvântul. Peterson se întoarse spre el:

— Sergent, n-ai nimic de spus? Sau acum lucrezi pe cont propriu?

Ryker se ridică în picioare şi Peterson avu o tresărire vizibilă. Întotdeauna dădea impresia că se

aştepta să fie lovit. „Într-o zi chiar o să-l pocnesc”, îşi spuse Ryker în sinea lui, apoi vorbi, în sfârşit:

— Nu cred că Bo Lindly a apucat să dea raportul, dar cred că vă amintiţi că a găsit aseară cadavrul unui beţiv vagabond. Chestia e că acest caz al lui se leagă de mica noastră problemă.

Ryker le povesti pe scurt despre cercetările lui din timpul nopţii, le relată detailat discuţia cu puştii spanioli, apoi încheie cu grecul, cu vagabondul şi cu Bo Lindly. Urmă o lungă pauză, în care fiecare îşi adună gândurile. Hayes se ţinea să nu izbucnească în râs: locotenentul Fischetti şi cei patru detectivi arătau de-a dreptul impresionaţi, în timp ce Peterson se străduia să găsească o modalitate de a minimaliza importanţa celor descoperite de Ryker. În cele din urmă, Peterson sparse tăcerea:

— De ce n-au venit mai devreme copiii aceia să raporteze?

Ryker râse batjocoritor:

— Fiindcă chiar atunci toţi copiii din oraşul ăsta au încetat să mai creadă în Moş Crăciun, au încetat să mai creadă în sistem, în poliţişti şi toate celelalte. Un copil de-acolo de unde locuieşti tu, pe insulă, probabil că ar fi raportat.

— E-n regulă, sergent, n-am nevoie să-mi ţii discursuri sociologice despre cum cresc copiii din mahalalele sărace. Tinerii aceştia, care… presupun… ăăă… care au fost surprinşi în timpul actului sexual… sau aşa ceva, şi cu care presupun că nu te-ai purtat prea drăguţ, pot ei să fie consideraţi martori credibili? Vor mai depune ei mărturie în condiţii „normale”? De ce nu i-ai adus aici să dea o declaraţie formală? Acelaşi lucru e valabil şi pentru proprietarul restaurantului şi pentru vagabondul pe care l-ai întâlnit.

Peterson devenise acum sigur pe el. Ceilalţi detectivi se foiau încurcaţi pe scaunele lor.

— Şi de ce te-ai apucat să scormoneşti de unul singur pe acoperiş? continue el. Puteai să chemi

echipa laboratorului.

Ryker se întrebă din nou cum de ajunsese acest om într-un astfel de post. Hayes, simţind tensiunea care plutea în aer, începu să transpire, iar Fischetti plănuia cum să intervină în caz că Ryker avea să izbucnească. În fond, el era comandantul lui direct, o slujbă imposibilă, pe care o ura. Peterson o ţinu tot aşa, având grijă să menţioneze şi „interviul" lui Ryker cu Craig Rogers şi încă alte detalii care se vede că îl măcinau de luni de zile. La un moment dat, se opri brusc în mijlocul unei tirade şi se prăbuşi în scaun. O linişte grea se lăsă dintr-o dată în încăperea aglomerată.

Fischetti era încordat ca un arc, gata să sară între ei. Dar Ryker rămase liniştit pe scaunul lui. Toată lumea răsuflă uşurată.

— Deci, cum vă spuneam se pare că-l avem pe omul nostru chiar aici, în dosarul ăsta, continuă Ryker, ca şi cum
Peterson nici nu vorbise până atunci.

Căpitanul rămase înfipt în scaunul lui rotativ, privind apatic în gol.

— Arthur?

Hayes sări în picioare.

— Hai, spune-ne ce ai aflat! îl îndemnă Ryker, întinzându-i dosarul.

— Da. Ce am eu aici sunt fişele indivizilor ale căror amprente ar putea corespunde cu cele găsite pe sticla presupusă a se fi aflat în mâna criminalului. Din nefericire, nu toate amprentele au fost foarte clare, aşa că am aici două sute optsprezece posibili suspecţi, de la Departamentul local, de la Departamentul de Stat şi de la Departamentul Federal. M-am dat de ceasul morţii ca să le pot obţine atât de repede. Departamentul Federal ne-a trimis atât delicte penale, cât şi militare, din moment ce asta am cerut; cele de la Poliţia oraşului şi de la Departamentul de Stat sunt numai penale, desigur.

Hayes făcu o pauză şi se uită spre Ryker, care îi făcu un semn aprobator din cap, aproape imperceptibil. Încurajat, Hayes continuă:

— Pentru început, am putea da deoparte fişele celor a căror descriere fizică nu se potriveşte, adică „blond" şi „înalt", altfel nu putem face o departajare. Mai departe, departamentele poliţieneşti din afara oraşului vor controla situaţia tuturor persoanelor pe care le dorim. Nouăzeci la sută probabil sunt închişi sau pe aproape. Îi vom controla pe cei a căror ultimă adresă cunoscută a fost New York. Împreună cu Biroul Federal de Investigaţie, vom acorda o atenţie specială veteranilor de război, din moment ce a fost implicată o puşcă militară. Cred că mâine cam pe vremea asta, suspecţii vor fi reduşi cam la treizeci. Vor ţine legătura telefonică cu noi în permanenţă, din momentul în care vor începe să facă departajarea.

Hayes trase adânc aer în piept

— Sunt întrebări?

Locotenentul Fischetti şi ceilalţi detectivi păreau foarte încântaţi de iminenţa unui sfârşit atât de apropiat al cazului şi le puseră, lui şi lui Ryker, o serie de întrebări. Peterson continua să privească inert în tavan. Ryker luă din nou dosarul din mâna lui Hayes şi începu să-l răsfoiască.

— Copiile după fotografii sunt numai pentru uz temporar, desigur. Când o să ajungem la suspecţii noştri, o să căpătăm şi fotografiile adevărate. Aş mai vrea să menţionez că niciunul din suspecţii din dosarele militare nu se potriveşte cu descrierea lunetistului nostru, ceea ce mă face să cred că într-adevăr e vorba de un fost militar. Mai sunt cumva şi alte păreri?

Toată lumea îşi dădu seama că acum Ryker era cel care preluase conducerea discuţiilor, în timp ce Peterson tăcea îmbufnat, parcă în transă. Reveria îi fu întreruptă numai de sosirea celor patru detectivi trimişi de centru, care dădură buzna în sala de

şedinţe supraîncălzită cu aroganţa unor pistolari, dând de perete uşile batante ale unui „salon” de provincie.

— Aţi întârziat! izbucni Peterson, ridicându-se ţeapăn din scaun.

Cei patru detectivi se uitară lung la el, aşezându-se apoi la celălalt capăt al mesei, cât mai departe de ei. Unul din noii veniţi, sergentul Ralph Fletcher, un omuleţ scund şi chel de cincizeci de ani, se scărpină în cap şi spuse:

— Aveţi dreptate…

Ryker izbucni în râs; ceilalţi se uitau prin colţurile încăperii, căutând vreun obiect interesant de inspectat.

Fiind deja pus la punct de Ryker, Peterson se hotărî să-şi ţină gura şi să meargă mai departe cu expunerea cazului. El era un om ocupat şi avea programat pentru ziua aceea să ia prânzul cu şeful Biroului de detectivi. Dacă ăştia de la Brigada specială n-aveau de gând să-i respecte gradul, avea să le vină el de hac într-un fel sau altul. Fiecare poliţist are slăbiciunea lui şi Peterson era expert în a descoperi şi exploata slăbiciunile altora. Avea să-i aducă pe calea cea bună, sau dacă nu, să-i distrugă. După ce se încurajă astfel, se lansă din nou în una din recapitulările lui interminabile, de data asta încorporând şi informaţiile date de Ryker ca venind de la el. Când termină, ceru comentarii.
Fletcher, ştergându-şi sudoarea de pe chelia lucioasă, spuse:

— Sună de parcă l-am avea pe nenorocit la degetul mic.
Dar aş avea o întrebare pentru Ryker.

— Dă-i drumul, aprobă Peterson.

— Cum dracu’ reuşeşti să te împuţi în halul ăsta? întrebă
Fletcher.

— Muncind, răspunse Ryker. Ceva despre care tu nu ştii nimic, tu care sforăi tot timpul, stârpitură cheală ce eşti.

Fletcher râse, scoţând un gâjâit enervant, care semăna cu şuieratul unui astmatic.

— Domnilor, vă rog! interveni Peterson. Nu e locul aici pentru astfel de glume.

— Dar bine, căpitane, nu vedeţi că împute toată camera?

Cer permisiunea să deschid fereastra şi să-l arunc afară.

Ryker aruncă în capul lui Fletcher cu un creion, dar acesta se feri şi începu să râdă iar cu râsul acela care-ţi zgâria creierii.

Peterson era şocat. Avea impresia că are de-a face cu o bandă de tineri huligani, nu cu oameni ai legii, şi încă îmbătrâniţi în meserie. Ştia că munca de teren era grea, dar ceea ce făceau ei era de-a dreptul absurd. Ceea ce nu ştia el era că Ryker şi Fletcher fuseseră cândva parteneri, şi că acesta era ritualul lor de cincisprezece ani, de fiecare dată când se întâlneau. Era un joc, un fel de comunicare între doi oameni care nu mai aveau nimic să îşi spună unul altuia.

— Bine, acum plecaţi cu toţii de aici! se stropşi Peterson, începând să le împartă sarcinile, dar Ryker, care încă nu terminase ce avea de spus, îl întrerupse:

— Aş mai avea de adăugat un singur lucru. Când am stat de vorbă cu puştii ăia de pe acoperiş, mi-au spus că au văzut ieşind din arma lunetistului o lumină albastră.

— Era un telescop Starlight? întrebă Fletcher.

— Nu cred. Hayes, aici de faţă, spune că Starlight-ul are o lumină verde. Ce naiba face lumină albastră?

— Curul tău iarna, râse Fletcher.

— Ba coaiele tale în ultimii zece ani, ripostă Ryker automat.

— Ba culoarea uniformelor voastre, când o să vă retrogradez la simpli agenţi, îi întrerupse Peterson.

— Hei, pot să spun şi eu ceva? interveni Hayes. Când am fost la Academie, am stat de vorbă cu unul din profesorii mei, locotenentul D'Angelo.

Auziseră cu toţii de D'Angelo. Era un fel de monstru sacru al armelor, care ţi-ar fi putut spune oricând mai mult decât ţi-ai fi putut dori vreodată să ştii despre orice armă de foc, de la *espingole* la pistoalele Beretta.

— După cum ştiţi, puştile Starlight sunt fabricate toate după un model standard pentru lunetiştii din brigăzile anti-teroriste. Au o putere de cinci ori mai mare decât orice altă puşcă şi pot fi folosite în semi-obscuritate. Tot ce vezi prin telescop are un halo verzui, dar se vede foarte clar. Când plouă sau e ceaţă, imaginea se estompează datorită luminii pe care o reflectă umezeala.

Hayes realiză că, pentru prima dată, le captase în întregime atenţia. Îi făcea plăcere să fie în centrul atenţiei, dar în acelaşi timp simţea că îl cuprinde tracul.

— Puştile Starlight nu pot fi folosite la lumina zilei, continuă el. Numai noaptea sau în amurg.

— Dar lumina telescopului e verde, nu? îl întrerupse Ryker nerăbdător.

— Da, şi se poate vedea din afară numai dacă priveşti exact în linie pe direcţia ţevii, pe unde se uită şi lunetistul şi probabil că în felul acesta au văzut-o şi copiii. Mai există o modalitate, şi anume să priveşti direct pe ţeavă din cealaltă parte, dar nu prea cred să-ţi priască descoperirea în momentul ăla.

Toată lumea râse. Apoi Fischetti întrebă:

— Şi până la ce depărtare se poate vedea?

Hayes se scărpină în cap.

— Asta se cheamă „distanţă vizuală de securitate" şi este distanţa până la care se vede lumina verde dacă priveşti în linie. Nu mi-o amintesc exact, dar putem afla.

— Încă un lucru. Telescopul ăsta chiar îşi ia energia de la stele? întrebă Fischetti.

— Nu sunt foarte sigur cum funcţionează exact, dar ştiu că foloseşte lumina stelelor, a lunii şi alte surse de lumină. E o puşcă electronică şi are ca sursă principală de energie o baterie nichel cadmium.

— Cât poate să dureze o baterie? Poate fi înlocuită?

— Bateria durează cinci ore de uz continuu. Dacă considerăm că pentru fiecare tragere sunt necesare cinci minute sau chiar mai puţin, rezultă în jur de şaizeci de trageri individuale, presupunând că bateria a fost plină de la început. Deci nu putem miza pe faptul că ucigaşului nostru o să i se termine bateria. De asemenea, nu ştiu dacă poate fi înlocuită.

— E foarte interesantă marfa ta, băiete. Dar am înţeles că lumina era albastră ca o fofoloancă îngheţată, spuse Fletcher.

— De-abia de aici începe să fie interesant, continuă Hayes. Locotenentul D'Angelo mi-a spus că armata lucrează acum la un prototip mult mai performant pe care ei îl numesc „Mark V". Nimeni nu ştie mai multe amănunte – e supersecret. Dar ceva tot se ştie: lumina generată e albastră. Şi încă un lucru: e de zece ori mai performant decât telescopul standard Starlight, foloseşte mult mai puţină energie, e un model computerizat, miniaturizat…

— Şi, mai mult decât atât, are şi aer condiţionat, nu ca încăperea asta! explodă Fletcher.

Hayes păru de-a dreptul ofensat.

— Ei, da! „Mark V" face tot ce vrei, în afară de cafeaua de dimineaţă!

— Presupun că nu poţi să-ţi cumperi una, interveni Peterson.

— Nu, domnule. Dacă omul nostru are o astfel de armă, trebuie să fi furat-o dintr-o bază militară, sau mai degrabă dintr-un arsenal sau centru de experimentări.

— Verificaţi şi asta, spuse Peterson. Acum mergeţi cu toţii pe teren şi luaţi urma suspecţilor de pe lista lui Ryker.

— Cum rămâne cu vagabondul? întrebă Fischetti, luându-şi notiţe.

— O să vină încoace în jur de şase, ca să pună mâna pe cealaltă jumătate din bancnota de douăzeci de dolari. E greu să-i dai de urmă unui vagabond, dar între timp noi vom departaja o listă cu adresele din Manhattan, propuse Ryker.

În timp ce vorbea el, intră în încăpere un alt detectiv. Văzând că Peterson era întors cu spatele, îi întinse un mesaj lui Fischetti. Acesta aruncă o privire şi se strâmbă:

— Oamenii ăştia nu-şi pierd timpul deloc.

Apoi citi cu voce tare:

— „Vero Beach, Departamentul de Poliţie Florida, raportează că William Hart, posibil suspect, e proprietarul unui magazin alimentar în oraş. Se află încă aici". Pune un „X" pe el, Hayes. O să curgă din greu cu mesaje din astea tot restul zilei, mai spuse Fischetti.

Ryker interveni.

— Hayes a avut o noapte grea, aşa că de ce să nu stea aici şi să se ocupe el de telefoane?

— Bine, în regulă, căzu de acord Fischetti. Atunci te ocupi tu cu verificarea celor din Manhattan?

— Mă ocup eu. Se pare că sunt numai trei sau patru. O să am grijă de ei după ce vorbesc întâi cu copiii şi cu grecul, dacă mai e cazul, dar cred că grecul o să-l recunoască, dacă lunetistul e în dosarele astea.

— Ai nevoie de un partener? îl întrebă Fischetti.

— O să-l iau pe Bo Lindly. Ei, dacă nu mai are nimeni nimic de adăugat, vă mulţumesc tuturor pentru timpul pe care mi l-aţi acordat. Haideţi acum să facem nişte copii după dosarele astea.

O tăcere apăsătoare se lăsă în încăpere. Unul câte unul, oamenii îşi îndreptară privirile asupra lui

Peterson, care stătea în continuare cu spatele la ei. Ryker rupse tăcerea:

— Poate că ne-am înşelat cu toţii, băieţi! Poate n-a fost niciun lunetist, poate a fost doar un extraterestru!

CAPITOLUL 6

După ce ieşiră din sala de şedinţe, Fischetti îi spuse:

— Nu trebuia să spui una ca asta, Joe!

— N-am putut să mă abţin, şefule!

Ryker se îndreptă spre scări şi Hayes se luă după el.

— Spune-mi, ce-i chestia asta cu extratereştrii?

— Oameni de pe alte planete, zâmbi Ryker.

— Dă-o naibii Joe, nu poţi să-mi răspunzi şi mie odată ca lumea?

— Pe bune, sunt oameni de pe alte planete!

După o clipă păru să se răzgândească:

— În regulă. Ascultă-mă bine şi după aia uiţi totul. Ne-am înţeles?

— Sigur, Joe.

— Ei bine, circula o glumă pe aici înainte de venirea lui

Peterson. Inspectorul Conolly era exact ca Peterson, o otreapă băgată în politică şi care se credea Sherlock Holmes. De fiecare dată când aveam câte un caz împuţit – adică nu existau niciun fel de indicii – obişnuiam să spunem că „extratereştrii au făcut-o". Conolly avea cât de cât simţul umorului, numai că a început să folosească frază asta din ce în ce mai des. Ştiam cu toţii că era foarte stresat: avea o slujbă grea într-un oraş plin de probleme – asta nu mai trebuie să ţi-o spun eu. În fine, într-o zi comisarul i-a cerut un raport complet despre o serie de crime în care nu reuşiserăm să facem nimic şi Conolly i-a răspuns în scris că extratereştrii au făcut-o. De asemenea, i-a învinovăţit tot pe extratereştri pentru o grămadă de chestii care nu merg bine în ţara asta. Ca să scurtez povestea, comisarul l-a găsit numai bun de trimis să se joace cu pistoale cu apă şi l-a trecut în

rezervă. Acum e într-un balamuc vesel, pe undeva, prin Long Island.

— Ce vrei să spui, Joe? Crezi că Peterson…?

— Eu n-am spus nimic, mârâi Ryker.

Coborî la parter şi fotocopie amprentele, apoi înmână originalele unui agent şi îl trimise să le ducă înapoi sus. Copiile lui le băgă într-un plic şi părăsi clădirea. Când ajunse pe Sixth Street, se opri la o tarabă şi ceru o îngheţată de lămâie. Era leşinat de oboseală şi de căldură. Îşi sugea îngheţata şi îşi dorea o pastilă de benzendrină – ceva care să-l ţină pe picioare încă câteva ore. Apoi merse până la casa părăsită unde stătuse lunetistul. Observă că cei de la Laboratorul de Criminalistică aproape terminaseră, aşa că îl întrebă pe unul din oamenii care transportau nişte echipamente într-o dubă de poliţie, dacă l-a văzut pe detectivul Bo Lindly prin preajmă.

— E pe acoperiş, îi răspunse omul.

Ryker urcă scările şi trecu prin holul care mirosea infect.

Observă că pereţii, caloriferul şi balustrada scării erau acoperite cu un praf alb. De-a lungul peretelui, coborând până la podeaua lipicioasă, era trasată cu creta o linie albă, marcând conturul trupului beţivului mort în genunchi. Nu observase niciunul din aceste amănunte în noaptea trecută, pe întuneric. „Probabil că ăia de la laborator s-au amuzat copios când au desenat conturul cadavrului. Nu se întâmplă în fiecare zi să moară cineva în genunchi, cu sula în mână”, se gândi Ryker, urcând agale treptele. Când ajunse la etajul al doilea, se opri gâfâind şi se sprijini de perete. Inima îi bătea ca un ciocan, îşi simţea gura uscată şi pielea îi era rece şi umedă. După ce se odihni câteva secunde, urcă mai departe până la ultimul etaj. Lindly se afla aşezat pe bordura acoperişului care dădea înspre stradă, notând ceva într-un carnet.

— Dă-mi o ţigară, spuse Ryker sfârşit.

Lindly scoase din buzunarul de la piept o ţigară Marlboro şi i-o întinse. Ryker îi rupse filtrul, o aprinse şi începu să fumeze cu lăcomie. Mâinile îi tremurau şi inima începu iar să îi duduie în piept. Fumă ţigara până îi arse degetele, numai după aceea o aruncă.

— Le-am promis soţiei şi copiilor că-i duc la mare în vacanţa asta, i se adresă Lindly, continuând să scrie mai departe în carnet. Plecăm peste două zile. Urăsc blestemata asta de plajă, dar m-am gândit că, dacă tot sunt obligat să mă duc, să încep de pe acum să mă obişnuiesc cu soarele. Mă ard de fiecare dată foarte tare, dar îmi închipui că dacă folosesc fiecare ocazie ca să mă prindă niţel soarele…

— Acum lucrăm împreună.

— … aş putea să evit… urmă Lindly.

— Cazul ăsta o să fie probabil sărbătoarea de Ziua Muncii.

— … să mă mai prăjesc ca anul trecut.

— Aşa că n-o să fie niciun fel de concedii până nu terminăm cu povestea asta.

— Eu mai degrabă m-aş duce la munte, dar am închiriat deja o cabană pe coastă, aşa că…

— Nu trebuie să te duci nicăieri, n-ai cum să pleci, încheie Ryker.

Lindly păru să înţeleagă, în sfârşit. Se uită disperat la Ryker:

— Joe, nevastă-mea o să mă omoare!

— Încetează odată cu văicărelile astea de cretin ţinut sub papuc!

— Uite ce-i, Joe, tu nu înţelegi ce înseamnă presiunea familiei…

Se întrerupse brusc.

— Îmi pare rău, Joe.

Ryker nu-i răspunse. Încercă să-şi amintească vacanţele cu Ellie, dar nu reuşi. Probabil din cauză că părăsiseră foarte rar oraşul în toţi cei zece ani de căsnicie: întotdeauna fuseseră prea ocupaţi sau prea obosiţi. O duseseră bine împreună o vreme,

atunci, la început. Când doi oameni se iubesc şi tânjesc unul după altul, nu le trebuie cine ştie ce distracţii extravagante. Le e de ajuns un pat sau o podea… sau un acoperiş.

— Ai mai descoperit ceva nou pe aici? îl întrebă Ryker.

Lindly se ridică încet şi îşi şterse cu batista faţa care şiroia de sudoare.

— Nu prea. Băieţii de la Laborator au luat amprentele de pe fiecare centimetru din locul ăsta blestemat: sute de amprente diferite. Niciun cartuş gol. Niciun lucru neobişnuit pe care să-l fi putut arunca omul nostru. Tu cum te-ai descurcat cu sticla aceea de suc?

— Am găsit ceva. Hai să facem o plimbare până la restaurantul meu favorit, cu specific grecesc şi îţi povestesc totul pe drum.

— Şi cu porumbeii tăi cum rămâne?

— Dacă există în New York vreun loc în care să găseşti un puşti într-o zi ca asta, în niciun caz n-o să-l găseşti acasă.

Pe drum, în timp ce îl punea pe Lindly la curent cu ultimele noutăţi, Ryker scormonea cu ochii în toate părţile după martorii lui, dar până ajunseră la restaurantul grecului nu întâlniră niciunul. Lindly se opri în faţa cârciumii dărăpănate şi murdare.

— Drăguţ loc, n-am ce zice! exclamă el ironic.

— În schimb, cafeaua e grozavă, îl împinse Ryker înăuntru.

Aer condiţionat nu aveau şi temperatura din restaurant era cam cu zece grade mai ridicată decât afară. Deşi era ora prânzului, localul era cu desăvârşire gol. Cu toate astea, barmanul pregătea cu mare sprinteneală nişte băuturi cu multe cuburi de gheaţă, de doi dolari bucata. Privirile li se întâlniră în aceeaşi clipă.

— Deci? întrebă Demetrius, ieşind de după tejghea şi ştergându-şi mâinile pe şorţul unsuros.

— Acum ştiu de ce se numeşte ţara asta Grecia! interveni

Lindly, trecându-şi degetul pe tejgheaua îmbâcsită de grăsime.

— Deci, a mai trecut pe aici omul nostru? întrebă Ryker.

— Ne-am înţeles că o să vă anunţ, dacă mai vine.

— N-aveam nicio îndoială.

— Omul ăsta… El e lunetistul pe care-l căutaţi?

— Poate…

Ochii lor se înfruntau din nou. „Dobitocul ăsta iar vrea să-şi măsoare puterile cu mine!" îşi spuse Ryker, plictisit şi se uită intenţionat în altă parte. Grecul nu apucă să se bucure de victoria lui decât o clipă, căci, urmărind privirea lui Ryker, încremeni.

— Nevastă şi copii, care va să zică? întrebă el, scormonind cu privirea în dosul tejghelei, unde o femeie cu pielea măslinie şi clasicele trăsături greceşti turna ceai cu gheaţă într-o carafă.

„Probabil că a fost o femeie frumoasă la vremea ei", îşi spuse Ryker în gând. În spatele ei trebăluiau un băiat şi o fată cam de zece ani. Trupurile lor slabe se mişcau cu repeziciune, în aşteptarea clienţilor nerăbdători.

— Nu mi-ai spus că ai şi ajutoare aici, Demetrius!

Grecul se uită înapoi spre Ryker, care continua să-i cerceteze familia şi descoperi o mare ameninţare în ochii poliţistului.

— Ei n-au fost aici ieri! N-au văzut nimic!

— Ba au fost aici. Şi sigur că l-au văzut.

— Eu l-am văzut mai bine, spuse Demetrius. M-am uitat drept în ochii lui, aşa cum m-am uitat şi în ochii tăi. Ei n-au văzut nimic.

Ryker îşi puse ochelarii lui de soare Porsche şi acum grecul nu-şi mai putea vedea decât propria lui spaimă reflectată în ei. Confruntarea voinţelor şi a orgoliului se încheiase. Grecul fusese înfrânt.

— Deci, ce vrei de la mine?

— Zici că l-ai privit drept în ochi?

— Drept în ochi, peste tejghea. Am stat nas în nas cu el.

— Foarte bine, atunci hai să ne uităm la nişte fotografii.

— În bucătărie.

— Bine, ia-o înainte.

Grecul îşi urni trupul mătăhălos şi greoi înspre o uşă batantă din spatele tejghelei, aruncând câteva vorbe în greceşte când trecu pe lângă soţia sa. Ryker şi Lindly îl urmară. În restaurant era cald, dar în bucătăria strâmtă şi fetidă era de-a dreptul un infern. Miasme greţoase amestecate cu aburii mâncării făceau aerul irespirabil. Lindly simţea că îi vine să leşine sau să vomite, sau amândouă la un loc.

— O masă, ceru Ryker scurt.

Grecul se îndreptă spre masa de măcelărie, murdară de sânge, care se afla în mijlocul bucătăriei. Cei doi se aşezară faţă în faţă, în timp ce Lindly se duse lângă uşa din spate, încercând să respire puţin aer curat. Ryker scoase fotografiile din plic şi le împrăştie pe masă, fără alte preliminarii. Grecul îşi puse mâinile lui uriaşe pe masa împuţită şi începu să urmărească fotografiile care i se perindau prin faţă. Ryker începuse cu criminalii penali, dar când ajunse la primul militar, se opri şi îl întrebă:

— El?

— Nu.

— El?

— Nu.

Exerciţiul acesta continuă până când întrebările şi răspunsurile începură să sune ca o litanie medievală. Stropi de sudoare cădeau pe fotografiile care se succedau cu repeziciune.

— El?

— Nu.

— El?

Se lăsă o clipă de tăcere. Grecul ridică mâna de pe masa de măcelărie şi puse un deget butucănos,

plin de sânge, pe fotografie:

— El e.

Lindly se apropie şi el, părăsind uşa de lângă care respirase până atunci putoarea pubelelor de gunoi de pe aleea din spate.

Ryker întoarse fotografia şi o privi: degetul mare al grecului lăsase o pată de sânge pe figura lui Henry Cyrus.

Cei doi poliţişti priviră în tăcere fotografia, o bună bucată de vreme. Apoi Ryker scoase din buzunar o bancnotă mototolită de douăzeci de dolari şi o aruncă pe masă. Grecul împinse înapoi bancnota şi se întoarse spre Lindly:

— Prietenul tău caută un criminal, dar chiar el miroase a moarte.

Apoi se ridică şi ieşi încet pe uşa batantă. Ryker şi Lindly ieşiră prin spate.

Pe alee era cel puţin mai răcoare, dacă nu altceva, şi cei doi se opriră o clipă să se odihnească. Ryker mai luă o ţigară de la Lindly şi îşi scoase ochelarii de soare.

— Cred că i-a mirosit a păr şi a carne arsă.

— Mirosurile astea se impregnează în haine, ştii… îndrăzni Lindly.

Ryker se uită la el lung.

— Poate.

— Ăăă… de ce nu te duci până acasă să te cureţi niţel? Pot să-i caut eu pe puştii ăia şi ţi-i aduc la secţie.

— Nici măcar nu ştii cum arată.

— Toţi arată la fel. Primul pe care îl văd cu nădragii plini de spermă, am şi pus mâna pe el.

— Cam toţi puştii de pe aici au în jur de paisprezece ani şi cu toţii au nădragii plini de spermă. Aşa că, decât să te învârţi pe aici toată după-amiaza căutând mozol pe toate sulele din cartier, mai bine îi caut eu. Hai să mergem acum să mâncăm ceva.

În timp ce străbăteau aleea pavată cu pietriş amestecat cu gunoaie, văzură deodată un şobolan

enorm care îi fixa de pe o ladă de gunoi răsturnată. Era atât de mare, că ar fi putut sfâşia cu uşurinţă un câine de mărime mijlocie.

O porniră pe strada pârjolită de caniculă şi intrară într-un restaurant mizer. Se aşezară într-un separeu şi Ryker, după ce îşi mai aprinse o ţigară de la Lindly, scoase pe masă fişa care însoţea fotografia lui Cyrus şi începu să citească cu voce tare:

— „Cyrus, Henry – R.A.I2397444 – Armata Statelor Unite, Infanterie – Corpul de Elită – cetăţean american – locul naşterii: Coffeyville, Kansas – data naşterii: 17 aprilie 1953 – trecut în rezervă la 8 mai 1975 – ultima încadrare: Fortul Jackson, Carolina de Sud – data intrării în serviciu: 16 ianuarie 1973 – caracterizarea serviciului: onorabil – Specialitatea Trupe militare de Ocupaţie, Unitatea de Infanterie 11B10 – domiciliul: Strada Harrow 143, Coffeyville, Kansas – decoraţii militare: Medalia Serviciului de Apărare Naţională, Medalia Serviciului în Vietnam, Decoraţia de Combatant Infanterist, Medalia Campaniei din Vietnam, Ordinul „Inima de Purpură” – remarci suplimentare: Spitalul Forţelor Armate Americane – Japonia; Spitalul Oakland, California, din mai ’74 până în mai ’75; Spitalul Veteranilor de Război, Oakland, California, din mai ’75 până în prezent”.

— Ce-i cu nenorocitul ăsta, e invalid? întrebă Lindly. Să stea atâta într-un spital de veterani?

— O fi invalid, cum zici tu, dar din ce scrie aici se vede treaba că e invalid la cap. A fost internat la secţia de boli mintale.

— Se pare că ăsta e. Nu putem verifica chiar acum? întrebă Lindly.

— Ba da, răspunse Ryker şi se duse să îl sune pe Hayes.

După ce termină, se întoarse la masă.

— Dacă nu mai e în spital, crezi că el e omul nostru? întrebă Lindly, răsfoind raportul.

— Sunt sigur că el e! A făcut parte din „Patrulele de recunoaştere cu misiuni speciale”. Ăştia erau nişte tipi duri de tot, mai vietnamezi decât vietnamezii, care trăiau sub cerul liber, dormeau sub pământ, se hrăneau cu şerpi şi-i aruncau în aer pe ofiţerii vietnamezi pătrunzând chiar în bazele lor.

O chelneriţă se apropie precaută de masă şi, cu ochii în carnet, întrebă:

— Comandaţi?

— Da. O sticlă de bere, fără pahar, vă rog, ceru Lindly.

— Doi, ba nu, trei hamburgeri şi o bere, spuse şi Ryker.

— Nu avem hamburgeri, domnule.

— Ce?!

— Nu servim carne.

Ryker se uită pentru prima dată la chelneriţă şi observă în sfârşit sari-ul cu care era îmbrăcată.

— Isuse! Fir-ar al naibii de restaurant indian! Adu-ne, numai berea, atunci.

— N-avem bere. Nu avem autorizaţie pentru vânzarea berii.

— Da’ cafea aveţi?

— Da, domnule.

— Adu-ne două cafele, spuse Lindly împăciuitor.

Ryker aruncă o privire prin cârciuma cu pereţii făcuţi din placaj. Cel puţin avea aer condiţionat, cât de cât. Unul din ventilatoare era stricat, şi o maşinărie veche şi cloncănitoare încerca să facă treabă cât pentru două. Ryker putea să fie mulţumit.

Telefonul din perete ţârâi deodată strident, şi Ryker se repezi să răspundă înainte să apuce să sune şi a doua oară.

— Hai să mergem, îi spuse lui Lindly după ce închise. Cred că am pus mâna pe omul nostru: a dispărut din Spitalul de Veterani din Oakland acum şase luni.

— Şi ce dracu' caută aici? întrebă Lindly, ridicându-se. De ce nu stă acolo, în Coffeeburg, sau de unde e?

— Toţi psihopaţii vin încoace. Asta-i Mecca psihopaţilor! îi răspunse Ryker, aruncând un dolar pe masă.

Când ajunseră în stradă, Ryker se opri la o tarabă şi, trecând în faţa celor care aşteptau deja la rând, cumpără patru hot-dogs, doi pentru el şi doi pentru Lindly. Oamenii care stăteau la coadă nu scoaseră o vorbă când îl văzură că se bagă în faţă împuţit şi murdar cum era. Îşi închipuiau probabil că-i unul din cei mai ţicniţi mahări din oraş sau că era vreun criminal periculos. Oricare ar fi fost adevărul, n-aveau de gând să aibă de-a face cu un astfel de individ.

— Ştii ceva, Joe, spuse Lindly molfăind dintr-un hot dog.
Arăţi din ce în ce mai puţin ca un membru respectabil al comunităţii.

Ryker se făcu că îi vine să vomite.

— Mai mult decât atât, ţi-ar prinde bine un pui de somn, o baie şi nişte haine curate, continuă Lindly, încercând să pară rezonabil şi prevenitor.

— Auzi, ţi-am spus vreodată să te duci dracului?

— De multe ori.

— Dă-mi o ţigară! O să găsesc copiii şi după aia mă duc să mă odihnesc. Am să vin la secţie la şase să mă întâlnesc cu vagabondul ăla, dacă apare. Ne vedem atunci.

— Bine.

— Acum te duci înapoi la secţie şi îi aduni acolo pe toţi.
Vezi că Peterson e de acord să-l dăm în urmărire pe ţară. Sună la poliţia din Coffeyville. Dacă nu l-au verificat încă pe Cyrus…

Ryker făcu o pauză.

— Da?

— Nu, spune-le să se oprească. Dacă mai există în oraşul ăla persoane pe care el le cunoaşte,

poliţiştii să vorbească cu ele. Spune-le să fie cât mai discreţi.

— Am înţeles. Să lucreze discret.

— Şi sună la secţia de personal a armatei, din Saint Louis, să-ţi trimită dosarul lui complet, inclusiv cel medical.

— Am înţeles.

Ryker îi luă lui Lindly dosarul din mână, se descheie la cămaşă şi îl strecură înăuntru. Era sigur că a pus mâna pe criminal şi se hotărî să nu mai verifice şi celelalte adrese din
Manhattan. Ceea ce voia el era să obţină o identificare de la copii şi de la beţiv, aşa că era hotărât să-i găsească cât mai repede şi să sfârşească odată cu povestea asta, căci era sigur că avea să urmeze o nouă vânătoare chiar în noaptea aceea.

Copiii şi vagabonzii nu sunt greu de găsit, dacă ştii unde să-i cauţi, bineînţeles. Ryker începu cu ţărmul râului East River. Puştii erau uneori suficient de iresponsabili ca să înoate în canalul acela poluat şi murdar, când era foarte cald. Cercetă zona din apropierea blocurilor, care, datorită unui bac vechi şi putrezit aflat lângă mal, era locul cel mai popular pe distantă de mile întregi. Totuşi, în ziua aceea nu se găsise nimeni atât de nebun să se arunce în apă.

De acolo se întoarse înapoi spre vest, înspre şcoala publică.

Copiii se învârteau în jurul şcolii chiar şi în vacanţe, indiferent dacă şcoala avea un teren de joacă sau nu. Foloseau zidurile şi scările ca să joace handbal sau oină, să stea aşezaţi sau întinşi, şi, de asemenea, ca să fumeze, să bea şi să-şi injecteze droguri. Dar nu avu noroc. O luă înapoi spre râu şi cercetă micul parc fără nume din preajma perimetrului de case Lillian Wald, dar nici

acolo nu găsi pe nimeni: nici pe vagabond, nici pe Romeo şi Julieta.

În parc se mai afla un chioşc larg cu panourile pline de desene şi inscripţii şi o vegetaţie sărăcăcioasă. Privind de jur-împrejur, Ryker descoperi un şir de tufişuri care se mişcau furioase şi, cum niciun vânt nu le-ar fi putut face să se agite cu o asemenea vigoare, se duse într-acolo.

— Ce naiba se întâmplă acolo? mugi el.

— Doar ne îmbrăţişăm! se auzi o voce.

— Bagă-ţi trompa înapoi în pantaloni şi vino imediat încoace!

Un puşti de origine spaniolă apăru ruşinat din tufiş, încheindu-se la pantaloni. Nu era cel pe care îl căuta, dar Ryker se gândi că putea afla de la el unde era celălalt.

— Prietena ta e timidă?

Puştiul ridică din umeri.

— Copiii ca voi nu mai ştiu nimic altceva decât să şi-o tragă toată ziua?

Puştiul ridică iarăşi din umeri.

— Îi cunoşti pe Hector Lopez şi pe Maria Ferrara?

A treia ridicare din umeri.

— Eşti o fântână de informaţii, n-am ce spune! se enervă Ryker. Poate prietena ta e niţel mai vorbăreaţă! Hei, iubito, ia fă-ţi încoace poponeţul ăla drăguţ! strigă el.

Tufişurile începură să se agite din nou şi Ryker, dându-şi seama că fata încerca să fugă, sări peste tufiş şi se aruncă asupra ei. Piciorul i se îngropă în carnea moale a feselor, îşi pierdu echilibrul şi căzu. Se auzi un ţipăt. Sprijinindu-se pe mâini şi pe genunchi, se întoarse şi dădu cu ochii de un băiat înspăimântat, care nu avea mai mult de doisprezece ani.

— Ia te uită! exclamă Ryker, ridicându-se. Scoală de acolo, Juanita! Îi caut pe Hector Lopez şi pe Maria Ferrara şi cel mai bun lucru pentru tine ar fi să ştii unde sunt!

Băiatul vorbea foarte prost engleza, iar Ryker şi mai prost spaniola, dar puştiul reuşi să îi dea de înţeles că exista un fel de club în subsolul unui bloc de pe Strada a 2-a Est şi că aceia pe care îi căuta ar putea fi acolo. După ce termină ce avea de spus, băiatul rămase în continuare în picioare, cu capul plecat. Mâna lui Ryker se repezi spre obrazul lui şi îi prinse şi răsuci nervul maxilarului ca într-un cleşte. Micul spaniol simţi o durere înfiorătoare şi se făcu dintr-odată alb pe sub pielea ciocolatie.

— Un sfat părintesc, Juanita! Găseşte-ţi o pizdulice ca lumea şi scapă de acest *maricon,* de homosexualul ăsta! *Sabe?* Ai înţeles?

— *Si, si!* ţipa băiatul, încercând să se smulgă din strânsoarea lui Ryker.

Apoi el şi prietenul lui o luară la goană, mână în mână.

Ryker suspină şi o porni înspre sud, spre Second Street.

Era furios că nu se gândise el singur să caute în subsol. De altfel, ar fi putut să îi înhaţe din apartamentele lor la căderea nopţii, dar avea presentimentul că lunetistul avea să mai tragă o linie pe răboj imediat după apusul soarelui. Cu cât avea să îl convingă mai repede pe Peterson că era vorba de Henry Cyrus, cu atât mai repede putea fi ridicat de pe stradă de o patrulă de poliţie.

De când se aflase pentru prima oară pe autostrada distrusă, cu şaptesprezece ore înainte, Ryker se simţea prins într-o cursă disperată contra timpului. Se întreba ce se întâmpla oare în mintea lunetistului în clipa aceea: se odihnea, pregătindu-se pentru vânătoarea de noapte? Nu cumva trecuse, în peregrinările lui, prin aceste mahalale sărăcăcioase, chiar pe lângă vizuina ucigaşului? Oare unde îşi avea ascunzătoarea? Într-un apartament respectabil? Într-un subsol pustiu? Pe chei, într-un doc părăsit? Într-un copac din parc?

De fiecare dată când zărea un bărbat blond, ceea ce era rar prin împrejurimi, grăbea pasul până îl ajungea din urmă. Privirile îi erau atrase de fiecare vagabond întâlnit şi se uita de două ori după fiecare puşti spaniol, băiat sau fată. Îşi făcea gânduri din pricina beţivului. Ce avea să se întâmple dacă nu apărea în seara aceea?

Ryker se uită la ceas: era două şi un sfert. Intră într-o dugheană şi îşi cumpără o cutie de trabucuri. Când ajunse în capul Străzii a 2-a Est, se opri locului privind şirul de intrări ale blocurilor. În mod obişnuit, scările blocului erau locul de clacă al mahalalei, dar arşiţa care se ridica acum din caldarâmul încins îi făcuse pe puşti să se refugieze lângă hidrantul din spatele blocului, în timp ce părinţii cu copii mici se retrăseseră prin parcurile din împrejurimi sau se duseseră la cinematografele cu aer condiţionat din centru, unde stăteau de dimineaţă până seara urmărind poveşti de dragoste insipide sau documentare neinteligibile.

Ryker se îndreptă grăbit spre una din clădiri. Uşa din exterior era deschisă, dar cea dinăuntru (o uşă metalică) era încuiată. Încercă la scara următoare: uşa de la intrare era deschisă, dar cea care dădea în curtea din spate era închisă.

Ryker înjură în şoaptă şi începu încă o dată urcuşul nesfârşit până pe acoperiş. Ajuns sus, rămase locului privind distanţa de netrecut care îl despărţea de clădirea alăturată. Se aplecă peste marginea acoperişului din spate şi descoperi o scară de incendiu ruginită care pornea de la etajul de dedesubt. Fără să mai stea să se gândească, se săltă peste parapet şi îşi dădu drumul. Căzu cu toată greutatea pe structura aceea firavă şi auzi scrâşnetul fierului îmbătrânit. Sudurile ruginite trosneau şi bolţurile de prindere începură să se desfacă din tencuiala crăpată. Coborî cât putu de repede şi observă că ultima treaptă lipsea. Făcu o pauză şi îşi aprinse un trabuc. După câteva minute, urină într-un arc lung peste terenul de dedesubt.

Văzându-şi hainele pline de rugină, se întrebă cum de reuşea Lindly să arate întotdeauna atât de spilcuit.

Mai observă că, dacă stătea absolut nemişcat, scara nu mai scotea scârţâielile şi trosniturile acelea înfiorătoare. La zece metri sub picioarele lui se afla o junglă de bălării, care apucaseră să crească cu toată vigoarea până la acest sfârşit de august. La fel şi în curţile dimprejur, iarba câinească şi aliorul depăşiseră un metru înălţime. Curţile erau despărţite de împrejmuiri coşcovite făcute din cele mai neaşteptate materiale. Ryker îşi dădu seama că ucigaşul şi-ar fi putut găsi şi aici o ascunzătoare foarte bună.

Apoi văzu chiar în scara de alături intrarea din spate a pivniţei, exact ceea ce căuta.

Incredibil, la tot pasul dădea peste closete dezafectate, căci cele mai multe din aceste clădiri fuseseră construite cu un secol în urmă, iar canalizarea şi încălzirea centrală fuseseră adăugate mai târziu, de proprietarii refractari, ca o concesie făcută secolului XX.

— Nimeni nu-şi bate capul să facă vreo descindere prin dărâmăturile astea, îşi spuse Ryker cu voce tare.

Printre buruienile de dedesubt se puteau zări nenumărate gunoaie, bucăţi de fier ruginit şi cioburi de sticlă lucitoare. Sări ţinând trabucul încleştat între dinţi. Ateriza greoi, picioarele i se cufundară în încâlceala de ierburi şi căzu în faţă, simţindu-şi gleznele rănite de tulpinile aspre. Îşi contrabalansă căderea sprijinindu-se în mâini şi nimeri într-un morman de cioburi. Când se ridică în picioare, văzu cum o pată mare de sânge i se lăţeşte pe mâneca stângă a sacoului cafeniu, în timp ce tot costumul îi era plin de murdărie şi de fecale de câine. Îşi controlă armele şi îşi notă în minte să facă un vaccin antitetanos.

Sări rapid gardul în curtea cealaltă. Apoi coborî în pivniţa rece şi umedă, scuipă trabucul şi se

strecură încetişor pe uşa care dădea în subsol. Rămase câteva clipe la pândă, clipind încordat, până se obişnui cu întunericul dinăuntru. Apoi îşi şterse gleznele însângerate şi aşteptă. În capătul celălalt al subsolului, peretele era îmbrăcat în lemn şi Ryker trase concluzia că aici fusese cândva depozitul de cărbuni. De undeva, din spate se auzeau ritmuri de *salsa* şi râsete tinereşti. Ryker se apropie încetişor de uşa mică şi o încercă cu grijă, dar era încuiată pe dinăuntru.

Simţea mirosul de marijuana. Uşile care se puteau sparge uşor îi provocau o plăcere stranie, pe care i-ar fi venit greu să o exprime în cuvinte. Cei care se aflau de partea cealaltă arătau întotdeauna atât de surprinşi! Făcu un pas înapoi şi zâmbi. Apoi izbi cu umărul în uşă de trei ori la rând, şi lemnul putrezit se făcu bucăţi. Părea că o cohortă de diavoli năvălise în clipa aceea în mica încăpere, odată cu aşchiile de lemn care zburau în toate părţile. Fetele începură să ţipe, iar băieţii puseră mâna pe cuţite. Boxa de amplificare căzu la pământ şi muzica se opri. Se lăsă o linişte apăsătoare: erau cu toţii în expectativă. Ryker continua să stea în uşă şi să privească de jur împrejur. Aerul era greu de mirosul lămâii şi de fumul de marijuana.

— Iertaţi-mă, aici este locul de întâlnire al „Clubului celor patru H”?

— Cine eşti, omule?

— Politia.

Băiatul cu figură de lup care vorbise îl măsură pe Ryker de sus până jos.

— Pe dracu’ poliţia!

— Este *chiar* poliţist, Orlando!

Ryker recunoscu subţirica voce feminină.

— Ferrara, Lopez – afară! ordonă el.

Orlando interveni.

— Cine zice, nene?

— Zice domnul Ruger, găoază!

Ryker scoase încet uriaşul revolver Magnum din hamul de umăr şi trase piedica grea. Cele două declicuri răsunară în liniştea înfiorată a încăperii ca poarta unui cavou, care se închide.

— E-n regulă, omule, cum zici tu.

Fata şi băiatul trecură pe lângă poliţist şi ieşiră afară.

— Copilaşi, toate cuţitele pe podea! ordonă Ryker.

Auzi cel puţin zece clincănituri de metal distincte, dar el nu reuşise încă să-şi dea seama exact câte persoane se aflau în încăpere.

— Toate, am zis! îşi încercă el norocul.

Încă două cuţite căzură pe podea.

— Bun. Acuma, toate drogurile, toate aromele şi toate ţigările cu marijuana într-o singură pungă! S-a înţeles?

Se împrăştiară degrabă cu toţii şi începură să adune ce li se ceruse, apoi depuseră în mâna lui Ryker o sacoşă maro.

— Toată lumea afară! strigă el.

Se dădu la o parte şi îi lăsă pe cei treisprezece puşti să iasă înainte.

— Treceţi în lumină, lângă uşă, repede!

Îşi băgă pistolul înapoi în teacă, continuând să-i supravegheze. Îi trecu prin minte că în ultimele douăzeci şi patru de ore nu făcuse altceva decât să strice distracţiile altora.

— Uite ce-i, copii! E un beţiv vagabond care o arde pe aici…

Ryker se apucă să-l descrie pe bătrân, până ajunse la povestea cu jumătatea de bancnotă de douăzeci de dolari.

— Îl cheamă Bob Reid. Îl cunoaşteţi? Primul care mi-l aduce capătă înapoi sacul ăsta cu rahaturi.

Ridică sacoşa la vedere şi din piepturile tuturor se auzi un suspin de uşurare. Nicio problemă. Un poliţist cam ciudat, şi ce dacă? Toţi albii americani sunt cam ciudaţi.

— Aveţi jumătate de oră. Ferrara, Lopez, voi rămâneţi aici! Şi tu, *lobo!* se adresă el spre spinările lor, folosind cuvântul spaniol pentru lup.

Băiatul cu figură de lup, Orlando, îşi dădu seama că lui i se adresase. Nu-i pica bine deloc. „Unii poliţişti ţin neapărat să te lase cu gura căscată, o iau ca pe ceva personal", se gândi băiatul. „Poliţistul ăsta nu e un *maricon".*

Orlando se întoarse şi maxilarul său lung primi în plin pumnul lui Ryker. Se prăbuşi ca un copac doborât. Ceilalţi puşti nu îndrăzniră să se mai uite înapoi. Maria Ferrara şi Hector Lopez retrăiau spaima din noaptea trecută. Ryker se apropie de ei şi scoase dosarul pe care îl băgase sub cămaşă.

— Sunteţi duşi? îi întrebă el.

— Nu.

Ryker înşfăcă fata de mână, o răsuci spre el şi i se uită în ochi: nu descoperi nicio urmă de dilataţie a pupilelor. O trase atunci după el şi se aşezară pe ultima treaptă de jos a scării, cu soarele în spate.

— Treci în camera cealaltă, Lopez! îi ordonă băiatului.

Începu să îi arate fotografiile. Observă că fetişcana nu se simţea deloc în largul ei şi îşi dădu seama că din cauza duhorii pe care o împrăştia el în jur.

— Dacă treci peste murdărie şi peste rahatul de câine, sunt chiar un tip drăguţ, ştii…

— Ha?!

— Concentrează-te asupra fotografiilor!

Fata urmări o vreme figurile care i se perindau prin faţa ochilor. Voia să-i facă pe plac cu orice preţ acestui om înspăimântător, dar până la urmă izbucni în plâns.

— Noi nu l-am văzut decât din spate! Şi era întuneric!

— L-ai văzut din profil când fugea în jos pe scări! Şi l-ai văzut de sus când a coborât în stradă! tună Ryker.

— Era întuneric! hohoti fata.

Ryker ştia că are dreptate. Se gândi că, oricum, chiar dacă ea ar fi reuşit să-l identifice, mărturia ei n-ar fi stat în picioare: la cel puţin şapte metri distanţă, vedere din spate, profil în mişcare, seara târziu, aproape noapte… Din păcate, cazierele armatei nu conţineau şi fotografii din profil, ca acelea ale poliţiei. Ryker însă nu se lăsă. Când ajunse la fişa lui Henry Cyrus, fata se trase vizibil înapoi.

— El e?

— Nu.

Fotografia lui Cyrus era mototolită şi avea o urmă de sânge. Îşi dădu seama că asta o făcuse pe fată să tresară. O
strânse de braţ şi urlă furios:

— Ăsta e! El este!

— Bine, bine, el este! şopti fata speriată.

Ryker se ridică dezgustat şi îl chemă pe băiat. Orlando, încă pe podea, avu o tresărire, apoi leşină din nou. Hector Lopez se grăbi la ordin. Ryker o trimise pe fată în cealaltă încăpere, apoi o luă de la capăt. Băiatul se uită şi el îndelung la poza mototolită a lui Cyrus, dar nu îl recunoscu. În spatele lor se auzi deodată un zgomot şi Ryker se întoarse. O fetişcană spaniolă cobora scările, târând furioasă pe cineva după ea. Ryker ridică privirile: atârnat de braţul fetei era chiar Bob Reid. Când dădu cu ochii de Ryker, vagabondul începu să se văicărească:

— Pentru numele lui Dumnezeu, veneam eu singur! Ai spus ora şase, pentru numele lui Dumnezeu! Sfinte Isuse, fetiţo, dă-mi drumul!

Era îngrozitor de beat. Ryker spuse zâmbind.

— Îmi era frică că m-ai uitat, bunicule! Hai să vedem jumătatea aia de douăzeci!

— Eu… ăăă… am fost jefuit… chiar după ce ai plecat se bâlbâi beţivul. Nu găseşti niciodată un poliţist prin preajmă când ai nevoie…

— Ai schimbat jumătatea la bancă pentru una de zece, nu-i aşa, şmecherule?

— Aveam nevoie să beau ceva, recunoscu bătrânul, ruşinat. Dar, la naiba, aş fi venit oricum la şase ca să capăt cealaltă jumătate!

— Poate…

Ryker se bucură deodată că avusese încredere în instinctele lui şi că reuşise în felul ăsta să pună mâna pe el. Ştia că un vagabond de soiul ăsta se putea pierde pentru totdeauna prin mahalalele sordide ale oraşului.

Fata care îl adusese pe bătrân observă deodată trupul întins încă pe podea. Orlando îşi revenise, dar se gândise că cel mai bun lucru era să nu se mişte din loc. Sângele care îi curgea din gură se lăţise într-o pată urâtă pe jos. Văzându-l cu ochii deschişi, fata crezu că e mort şi se sperie. Beţivul văzu şi el acelaşi lucru şi începu să tremure din toate încheieturile.

Ryker clătină sacoşa cu droguri prin faţa ochilor holbaţi ai fetei, dar ea nu reacţionă. Îl înşfacă pe bătrân de braţ şi îl târî după el pe scări, apoi prin holul blocului şi prin uşa din faţă.

Când ajunseră în stradă, vagabondul îl întrebă:

— Hei, de ce l-ai omorât pe băiatul ăla?

— Nu s-a uitat bine la o poză!

Îl târî după el până la secţie şi îl îmbrânci înăuntru. Ceasul din hol arăta ora patru şi cinci minute. Sergentul de serviciu la poartă tocmai pleca. Se uită lung după Ryker şi îşi spuse în sinea lui: „Tipul ăsta o să ajungă curând la ferma aia veselă, pe urmele lui Connolly!”

Ryker era gata s-o pornească în sus pe scări, când un agent îl prinse de braţ:

— Unde merg bătrâneii şmecheri? întrebă el, glumeţ.

Ryker îşi scoase ochelarii de soare. Ochii îi erau umflaţi şi roşii, dar agentul îi recunoştea foarte bine. Salută cu mâna la chipiu, mormăi ceva şi o luă repede din loc. Ryker trebui să-l ducă aproape

pe sus pe beţiv, până la Biroul Operativ. Toată lumea întorcea capul după ei. Când ajunseră, în sfârşit, îl trânti într-un scaun, iar el se aşeză la capătul mesei lungi din mijloc.

Fischetti le făcu semn celorlalţi să iasă.

— Te simţi bine? îl întrebă îngrijorat.

— Destul.

— Ăsta ţi-e martorul?

— Ăsta-i.

— Şi copiii?

— N-au reuşit să îl identifice. O să îi aduc totuşi încoace zilele astea să depună o declaraţie.

— La naiba! Erau singurii martori adevăraţi!

— Ştiu. Unde e Peterson?

— A dispărut. Imediat după ce ai plecat tu, azi dimineaţă.

Lindly ne-a pus la curent cu povestea grecului şi pe urmă a plecat şi el. Zicea că e obosit.

— Ce drăguţ! Şi tu cum te-ai descurcat singur aici?

— Rutină. Până acum au fost identificaţi aproape toţi posibilii suspecţi. Poliţia din Coffeyville spune că Cyrus n-a mai fost văzut de când a părăsit spitalul. Singura lui familie este o soră nemăritată, cu un copil. Spune că nu mai ştie nimic de el de ani de zile.

— Şi cu dosarul lui militar din Saint Louis, ce se aude?

— E pe drum. Un om de la Biroul Federal o să îl aducă personal.

— Locotenente, haide să-l dăm în urmărire.

— Întâi să obţinem o identificare mai sigură, spuse Fischetti, arătând spre beţiv.

— Mie îmi ajunge identificarea grecului. Băşinosul ăsta n-o să fie bun de nimic timp de câteva ore.

Fischetti se simţea pus în încurcătură şi îl blestemă în gând pe Peterson că plecase.

— Nu vreau să agit spiritele de pomană. Cât zici că a băut individul ăsta?

Ryker se uită înspre beţiv.

— A băut de cel puţin zece dolari. A schimbat la o bancă jumătatea de douăzeci pe care i-am dat-o eu.

Fischetti se apropie de beţiv, al cărui cap se bălăngănea dintr-o parte în alta. Îl apucă de laţele soioase şi îi ridică capul.

— Miroase a whisky.

— Acuma e mai beat decât era când l-am cules eu. Hai să-l deşertăm.

— Lasă că ne ocupăm noi de asta. Tu du-te şi te odihneşte şi vezi ce faci cu mâna aia. Ne vedem mâine dimineaţă, spuse Fischetti.

— La naiba, sunt îmbrăcat numai bine pentru o treabă ca asta. Hayes, ai deşertat vreodată un beţiv?

Hayes, care se întrebase dintotdeauna când oare avea să îl înveţe partenerul său şi treaba asta, răspunse:

— Nu, nu chiar…

— Hai, vino să ne dai o mână de ajutor, îi propuse Ryker detectivului John Littel.

Cei trei îl cărară pe beţiv în toaleta bărbaţilor. Hayes primi neplăcuta sarcină de a-l dezbrăca pe bătrânul incredibil de împuţit. Fischetti aduse o cutie cu sare şi un pahar, şi cei trei îl proptiră pe sărmanul despuiat în faţa closetului. Ryker îl ţinea de nas, Littel îi ţinu gura deschisă şi Hayes îi turnă pe gât două pahare de apă caldă amestecată cu sare. Bătrânul se înecă şi se sufocă, şi se sperie atât de tare, încât urină pe pantoful lui Littel.

— Doar nu vrea să pişe pe mine tot whisky-ul pe care l-a băut se stropşi Littel, ştergându-şi piciorul de spatele beţivului.

Ryker îşi pierdu răbdarea şi îi trase beţivului un pumn în stomac, cu forţă medie.

— Daţi-vă înapoi! strigă el.

Beţivul începu să vomite copios în closet şi în jurul lui. Porţelanul alb era acum împroşcat cu toate culorile curcubeului.

— Mai bine îl ducem la dezalcoolizare! se strâmbă Littel.

— E mai nostim aici, rânji Ryker.

Repetară tratamentul cu apă cu sare până când bătrânul începu să vomite fiere şi acid.

— Acum e curat ca un Colt lustruit! spuse Littel.

Vagabondul se făcuse palid, dar Hayes arăta şi mai rău.

Ryker îl târî pe bătrân în mijlocul sălii, Fischetti aduse o găleată din W.C.-ul de serviciu, puse dezinfectant în ea, iar Littel turnă apă caldă deasupra. Ryker îi acoperi bătrânului faţa cu mâinile şi strigă:

— Numai pe păduchios, John! Să nu dai pe mine!

— Cred că ţie ţi-ar folosi mai mult! răspunse Littel, turnând găleata cu dezinfectant în capul prăpăditului despuiat.

Apoi umplu din nou găleata cu apă rece şi o turnă peste trupul inert, întins pe podea. Bătrânul chelălăi şi începu să se zvârcolească.

— Asta e! Mai turnaţi pe el câteva găleţi!

Când terminară, Ryker îl ridică pe bătrân şi îl propti de perete. Era palid şi tremura din toate încheieturile, ba mai mult, începuse să se învineţească. Fischetti aduse un borcan cu frişcă şi Ryker i-o turnă pe gât. Mai mult de jumătate îi curse pe bărbie şi Littel îi aruncă în faţă încă o găleată cu apă rece.

— Ajunge, spuse Ryker, ud şi el din cap până în picioare.

Îl cărară apoi pe bătrân, încă dezbrăcat, în birou, şi îl aşezară într-un scaun. Tot corpul începu să i se zgâlţâie sub un nou acces de tremurături incontrolabile.

— Daţi-i nişte cafea, spuse Ryker. Din cafeaua lui Peterson, mai adăugă el.

Hayes aduse ibricul mare, de sticlă, plin cu cafea din biroul lui Peterson.

— Face o cafea să scoale şi morţii, îi asigură el şi îi turnă beţivului pe gât o ceaşcă plină.

Ca şi cum s-ar fi petrecut un miracol, acesta deschise ochii mari şi mai ceru o ceaşcă. După trei căni, se ridică în picioare, se uită la ceasul din perete şi spuse:

— E şase fără zece. Sunt mai mult decât punctual!

Izbucniră cu toţii în râs.

Ryker vru să îşi scoată haina ca să îl acopere cu ea pe bătrân, dar sângele închegat care i se scursese din rana de la mână îi lipise ţesătura de piele. Fischetti trase tare de mânecă şi reuşi să o desprindă, apoi aruncă haina pe umerii vagabondului care continua să tremure de frig.

— Să-l lăsăm puţin să se adune, le propuse Ryker şi se duse la toaletă să îşi spele rana.

Puţin mai târziu se adunară cu toţii în jurul mesei, urmărindu-l cu mare atenţie pe beţivul care, acum perfect treaz, cerceta fotografiile pe care i le puseseră în faţă. Fără nicio ezitare, puse degetul pe figura lui Henry Cyrus.

Fischetti se ridică:

— Îl dăm în urmărire generală! Mai avem două ore până se întunecă, spuse şi se uită apoi spre vagabond. O să îl ţinem închis ca să îi asigurăm protecţia, hotărî el.

Bătrânul începu să se vaite, dar nu îl luă nimeni în seamă.

— Va trebui să fim atenţi cu găoazele alea de la Liga Drepturilor Cetăţeneşti, le atrase atenţia Ryker. Mai ţineţi minte ce s-a întâmplat data trecută când am uitat pe cineva pus la popreală în colivia pentru beţivi!

Fischetti îl privi îngrijorat.

— Aranjăm noi şi asta. O să obţinem acordul lui scris. Nu-i aşa, tataie? se întoarse el spre vagabond.

Ryker îşi culese haina şi se îndreptă spre ieşire. Când ajunse în dreptul scărilor, se întoarse şi îl

strigă pe Hayes.

— Arthur!

— Da?!

— Ne vedem mâine dimineaţă la ora şapte, aici!

— S-a făcut! răspunde Hayes.

— Joe, dacă mai împuşcă pe cineva la noapte, vrei să te chemăm? strigă Fischetti.

— Nu!

Merse tot drumul până acasă ca în transă. Prima parte a cazului se încheiase. Mintea i se golise de orice gând, braţul îi pulsa dureros şi fiecare fibră şi nerv al trupului cereau cu disperare odihna. De la intrare până la uşa băii se dezbrăcă din mers, aruncându-şi hainele în urmă. Se urcă gol în cadă şi lasă apa fierbinte a duşului să îi curgă pe trupul încins. Se privi o clipă în oglinda aburită, apoi se uită repede în altă parte: priveliştea nu era deloc plăcută. După ce ieşi de sub duş se simţi calm şi relaxat cum nu se mai simţise de multe zile. Adună hainele din drum, intră în dormitor şi deschise uşa dulapului: înăuntru erau trei costume de vară bej identice, trei cămăşi ieftine, albe cu mâneci scurte şi trei cravate cu dungi albastre şi maro, cu nodul gata făcut, numai bune de pus la gât.

„Curând va trebui să dau rufele la spălat”, îşi spuse, închizând uşa de la dulap. Chinezul gras de la spălătorie se cutremura de fiecare dată când îl vedea pe Ryker apărând cu lenjeria murdară: nu-i făcea nicio plăcere să aibă de-a face cu lucruri pline de sânge, puroi, fecale, urină, vomă şi flegme, şi în afară de asta, garderoba lui Ryker îl enerva la culme. Şase costume de vară identice, şase costume de iarnă identice, şase cămăşi cu mânecă scurtă, şase cămăşi cu mânecă lungă, toate albe şi şase cravate identice şi de iarnă şi de vară.

Ryker ura cumpărăturile cel puţin la fel de mult cât ura şi jigodiile de pe stradă. „Ăsta era unul din avantajele căsătoriei”, îşi spuse în timp ce punea ceasul să sune. Ellie îi cumpăra tot ce avea nevoie.

De asemenea, obişnuia să… Dar adormi înainte să apuce să îşi aducă aminte de gura ei roşie şi caldă.

CAPITOLUL 7

Pe la şase după-amiaza începu să cadă o ploaie uşoară. Apa se transforma într-o ceaţă aburoasă pe măsură ce absorbea incredibila cantitate de căldură înmagazinată în piatra, asfaltul şi gudronul Manhattanului. Locotenentul Fischetti privea afară pe fereastra biroului aflat la etajul al doilea. Se întoarse apoi încet spre Hayes:

— Nu spuneai tu că ceaţa şi alte chestii în genul ăsta fac telescopul inoperant?

— Mai mult sau mai puţin. Îi reduc eficacitatea. Nu ştiu mai nimic despre telescopul ăsta nou, aşa că cine ştie ce poate să facă?

— Pun pariu că omul nostru e pus pe treabă!

Norii groşi grăbeau căderea întunericului şi traficul se intensificase. Fischetti aprinse toate becurile şi în biroul aproape pustiu se împrăştie o lumină galbenă şi rece. Până la acea oră, toate echipajele de poliţie din oraş primiseră fotografia şi semnalmentele lui Henry Cyrus, la fel şi toate brigăzile antiteroriste.

Hayes îşi sună soţia şi îi explică de ce nu avea să ajungă acasă nici în noaptea aceea, apoi se duse cu Fischetti să cineze într-un bar din apropiere. Se hotărâseră amândoi să rămână prin preajmă până când avea să se întâmple ceva.

La mai puţin de patru blocuri distanţă de locul în care Hayes şi Fischetti luau masa de seară, un bărbat înalt se îndrepta agale spre nord pe Bulevardul A. Dacă avea cumva idee că el era subiectul masivei desfăşurări de forţe poliţieneşti, nu părea să îi pese câtuşi de puţin. De fapt, nici nu avea motive de îngrijorare: părul blond, de lungime medie din noaptea trecută era acum lung şi negru. Căra o cutie de vioară lungă şi neagră – ascunzătoarea clasică pentru o puşcă. Cyrus privi

în jos spre cutia neagră şi zâmbi. Frumuseţea desăvârşită a unei arme militare consta în uşurinţa cu care putea fi demontată până la cele mai mici componente, fără ajutorul nici unei unelte. O simplă smucitură a piedicii trăgaciului şi puşca se desfăcea: mecanismul de foc, încărcătorul, mecanismul de prindere şi magazia. În mai puţin de cinci secunde era demontată şi în mai puţin de zece secunde putea fi reasamblată.

Întreaga operaţiune putea fi executată în întuneric deplin. Şi chiar aşa avea să fie executată în noaptea aceea.

Ploaia încetase. Cyrus schimbă cutia în cealaltă mână. Nu voia să îşi dea seama cineva că acea cutie era mult mai grea decât o cutie obişnuită care avea o vioară înăuntru. Greutatea totală, incluzând şi telescopul Starlight, ajungea la aproape douăsprezece kilograme. Lungimea ţevii demontate, de optzeci de centimetri, încăpea în cutie perfect. Cyrus nu avea de ce să se teamă că ar putea atrage atenţia. New-yorkezii rareori observă ceva neobişnuit, fiindcă oraşul atrăgea ca un magnet toţi excentricii şi ţicniţii. Cyrus ar fi putut să umble îmbrăcat pe stradă într-un costum de viking (chiar era cineva pe Strada 54 Vest care făcea asta zilnic) şi de abia dacă ar fi atras o privire. Dacă îşi făcea cumva griji că poliţia ar putea să suspecteze cutia de vioară, îşi făcea degeaba: în New York era o privelişte mult mai obişnuită decât îşi închipuia el. În East Village locuiau sute de muzicieni. Mai mult decât atât, întreaga zonă era plină de formaţii care cântau în aer liber sau în teatre descoperite. Pentru un poliţist, Cyrus nu trecea decât ca unul din nenumăraţii muzicanţi jerpeliţi şi neînsemnaţi, care se întorcea de a o audiţie sau se duce la lucru.

În peisajul cartierului de Est, în general întunecat şi arid,
Sindicatul Cooper reprezenta una din puţinele pete de lumină şi culoare. Se afla chiar la graniţa cu

Cartierul de Vest, un fel de pământ al nimănui, între Est şi Vest: o zonă tampon, un fel de Balcani ai New Yorkului. Cyrus tocmai se oprise o clipă încercând să se orienteze, când o maşină a poliţiei încetini şi opri în dreptul lui, pe partea cealaltă. Cyrus îngheţă. Cei doi poliţişti se uitau lung la el. O porni din nou, frământând între degete o grenadă M-26, aflată în buzunarul mare al hanoracului de camuflaj. Auzi dinspre maşina poliţiştilor cuvintele „… geacă de camuflaj…” Inelul de tragere al grenadei era legat de cureaua de la pantaloni cu un fir de nylon care trecea prin buzunar. Trase uşor de grenadă şi piedica de siguranţă ieşi. Acum numai degetele lui transpirate o mai ţineau în loc.

Maşina poliţiei îl urmărea îndeaproape. Cyrus scoase încet grenada din buzunar. Chiar în clipa aceea cei doi poliţişti deciseră că nu era el cel pe care îl căutau, şi porniră în viteză.

Cyrus observă că avea gura uscată şi că inima îi bătea să îi spargă pieptul. „Ca în vremurile bune”, îşi spuse surâzând. „Ca în vremurile bune, înainte de spital, înainte de…”

Se îndreptă spre vest, traversând Lafayette Street, Fourth
Avenue, Broadway-ul şi Piaţa Universităţii, apoi o luă spre sud pe lângă Universitate, spre Washington Square. Trecu pe lângă dormitorul internatului, înţesate de puşti prea încinşi de căldură şi prea excitaţi ca să poată dormi şi pătrunse în hăţişul parcului.

Doi mimi prezentau un număr „artistic” aruncând de la unul la altul o făclie aprinsă, ici şi colo cântau muzicanţi de stradă. Vânzătorii de droguri şi hoţii de buzunare îşi vedeau de treburile lor. Numai vieţi ratate peste tot.

Cyrus găsi în partea de nord a parcului nişte tufişuri cu flori galbene, murate de ploaie şi îngenunche în spatele lor, în iarba udă. Aşează jos

cutia de vioară, şi cu degetele tremurânde montă la loc piedica grenadei, fără să o scoată din buzunar.

— Trebuie să scap de geaca asta veche de camuflaj, spuse el cu tristeţe, apoi îşi întoarse încet privirea spre cutia neagră de la picioarele lui.

În mintea lui bolnavă se îngrămădeau tot felul de gânduri.

— Sunt pe urmele noastre, Mikey! Cum, necum, au dat de noi, amice…

Pe figura lui era zugrăvită o mare nefericire, dar după o clipă se însufleţi iarăşi:

— Las' că le-arătăm noi lor că putem să facem tot ce ne trece prin minte şi că n-o să ne oprească nimeni! Ne-am săturat să tot fim împinşi de colo până colo, nu-i aşa, camarade?

Se făcea din ce în ce mai întuneric. Cyrus se ridică în picioare, înşfacă cutia de jos şi merse câţiva metri până în dreptul unui copac. Era un pom de mărime mijlocie şi socoti că era exact ce îi trebuia. Se căţără cu uşurinţă până în vârf, se aşeză comod între crengile stufoase şi adormi.

Se deşteptă pe la miezul nopţii şi stătu o clipă să asculte zgomotele din jur. Lunaticii încă petreceau, dar se auzeau mult mai puţine glasuri acum. Mulţumit că nu era nimeni prin preajmă, rupse o mână de frunze ude şi îşi şterse faţa cu ele, ca să alunge somnul. Ploaia se transformase într-o bură uşoară, dar nu avea importanţă pentru telescopul „Mark V". Auzea din depărtare vuietul înăbuşit al traficului dinspre Piaţa Universităţii.

Despachetă rapid puşca, o asamblă şi montă telescopul, apoi aruncă jos cutia de vioară, ca să îşi facă mai mult loc. Se jucă o vreme cu butoanele şi obiectivul telescopului, învârtindu-l într-o parte şi în alta, potrivind distanţele. Umezeala din aer provoca refracţia luminii, dar integratele electronice rezolvau perfect totul. Aşteptă timp de douăzeci de minute, oftând şi suspinând plin de neastâmpăr.

O tânără pereche se îndrepta înspre nord, mergând spre
Piaţa La Guardia. Se opriseră pe drum să privească vreo zece comedianţi amatori şi erau foarte bine dispuşi. Se opriră ezitând în dreptul porţii parcului: fata stătea la internatul Universităţii, dar îi era teamă să treacă prin parc noaptea. Tânărului i se părea că asta e o prostie: doar nu era singură, îl avea pe el ca să o apere. Râse de temerile ei şi o trase de braţ în semiobscuritatea parcului.

— Numai la tine mă gândesc, spuse el. N-aş vrea să fii violată atâta timp cât nu am camera de filmat cu mine!

Fata chicoti.

— Sunt aşa de mulţi pederaşti pe aici, că mai degrabă *tu* ai fi cel violat!

Mergeau agale prin parc şi fata se juca învârtindu-şi umbrela pe spate. La mai puţin de cinci sute de metri, ucigaşul căţărat în copac urmărise prin telescop schimbul lor scurt de replici. Zâmbi radios văzându-i că se îndreaptă spre el. Între timp trecuseră prin bătaia puştii câteva ţinte bune, dar nu le dăduse nicio atenţie. Aştepta ceva mai special. Pe măsură ce fata se apropia, îi vedea din ce în ce mai bine părul lung, ca un halo albastru luminos, învăluindu-i capul şi umerii, pe deasupra trenciului de ploaie albastru-deschis. Păr blond, pardesiu bej. Putea să reconstituie culorile adevărate după intensitatea luminii albastre, cu destul de mare acurateţe.

„Două sute cincizeci de metri. Tânără. Drăguţă. Prea uşor. Prea multă lumină. Nici măcar n-am nevoie de lunetă.” O briză uşoară îi zgâlţâi postul de observaţie şi Cyrus înjură în şoaptă.

Putea fi o lovitură foarte uşoară, dacă nu ar fi avut o poziţie atât de instabilă. O ţintă care se mişcă de la dreapta la stânga sau de la stânga la dreapta e mai dificil de atins, dar o ţintă care se mişcă exact pe direcţia de tragere, fie apropiindu-se, fie depărtându-se, privită prin telescop pare că

nu îşi schimbă poziţia. Imaginea ei doar se măreşte sau se micşorează, în funcţie de distanţă. În general, poate fi considerată o ţintă staţionară. Privită prin telescop, fata nu părea că îşi schimbă poziţia; se făcea doar mai mare.

„Două sute de metri!”

Joe Ryker îşi visa fosta nevastă. Bo Lindly, în reşedinţa lui cu etaj din Long Island, visa că face sex pe un acoperiş din New York. Căpitanul Peterson era la un dineu cu oficialităţile poliţiei şi de la primăria oraşului. Fischetti şi Hayes erau la a treia oră de remi, în sala de şedinţe a Circumscripţiei 8. Ceilalţi detectivi erau liberi sau de serviciu, în Biroul operativ, pe stradă sau acasă.

Fischetti şi Hayes se ridicară şi strânseră jocul. În ciuda faptului că plouase, mercurul termometrului se oprise la 30°C, iar umiditatea aerului era de 95%.

— Cred că mă duc iar la hotel, spuse Hayes. E prea târziu să mai ajung acasă. Iarăşi!

— Bine. Cred că vremea o să îl ţină potolit noaptea asta.

— La naiba, până acum putea s-o fi şters peste graniţă fără probleme!

Fischetti rămase o clipă pe gânduri.

— Nu cred, cunosc soiul. Individul nu e din oraş. A venit la New York la fel ca mulţi alţii ca să se facă remarcat. Oraşul ăsta îi atrage pe toţi.

— Inclusiv pe mine şi pe Joe Ryker.

— Chiar, cum te înţelegi cu el? întrebă Fischetti.

— Cred că bine… Nu e prea vorbăreţ, ştii…?

— Vorbeşte numai când ar trebui să-şi ţină gura! Ca azi dimineaţă, cu Peterson!

— Cred că n-o să ajungă niciodată căpitan, spuse Hayes.

— Mare noroc pe capul lui dacă nu-l dau afară, mormăi Fischetti, ştergându-şi sudoarea de pe frunte cu braţul păros.

Fischetti era cel mai păros bărbat pe care-l văzuse vreodată Hayes. Tot corpul îi era acoperit de un păr des ca lâna şi parcă nu avea frunte: sprâncenele stufoase se uneau cu linia foarte joasă a scalpului; părul îi acoperea şi mâinile, îi ieşea în cascade din nas şi îi astupa urechile; barba lui ar fi făcut neputincios orice bărbier.

„Pe căldura asta, probabil că se simte ca şi cum ar purta o blană", se gândi Hayes.

— Dar eu unul nu cred că Ryker *vrea* să fie altceva decât este, continuă Fischetti. Nimic nu îl poate face mai fericit decât munca lui.

— Şi este şi bun, presupun, spuse Hayes strecurându-se spre uşă.

Prefera să se ducă la culcare, decât să îl asculte toată noaptea pe locotenent îndrugând tâmpenii.

— Nici nu-ţi dai seama cât e de bun, băiete! Atât de bun, că până acum n-au reuşit să îl pună la zid galonaţii, deşi s-au străduit din greu. Atât de bun, că încă e în viaţă.

— Bun.

— E atât de bun că… ah, la dracu'! Un astfel de om merită toată admiraţia!

— Atâta vreme cât nu trebuie să fii şi tu ca el, bănuiesc.

Hayes nu se simţea deloc în largul lui când venea vorba despre o persoană care nu se afla de faţă şi care nu se putea apăra, dar, sperând că îi va epuiza interesul lui Fischetti în subiectul Ryker şi că va reuşi să plece mai repede, continuă:

— Nu mă refer la cât e de dur în stradă. Ştiu destul ca să îmi dau seama că există două feluri de lege. Una pentru găoaze ca Peterson, politicieni şi profesori la Harvard şi alta pentru sărăntoci.

Fischetti încuviinţă din cap.

— Vreau să spun că e cu totul rupt de ceea ce se întâmplă pe lume. Nu ascultă muzică, nu citeşte cărţi, nu se uită nici măcar la televizor, în afară de ştiri. N-a auzit în viaţa lui de vreo stea de cinema, de vreun politician sau astronaut sau orice altceva.

El trăieşte numai cazul la care lucrează. Trebuie să fie cea mai plicticoasă viaţă din lume, încheie Hayes

— Poate colecţionează timbre, încercă Fischetti.

— Da, poate! Ca să mi le lipească mie pe fund şi să mă trimită pachet înapoi, în Queens! Ştii, uneori am impresia că mă place şi alteori mi se pare că e gata să mă împuşte!

— Într-adevăr, e o enigmă omul ăsta! spuse Fischetti.

— Dar nu una pe care nu ţin să o rezolv neapărat, răspunse Hayes, înşfăcându-şi haina jilavă şi murdară de pe masă şi dispărând pe uşă.

Henry Cyrus era ud până la piele, obosit şi amorţit din cauza poziţiei inconfortabile, dar era obişnuit cu astfel de lucruri. Ştia că merită efortul.

„Două sute de metri”.

Fata se aplecă să îi spună ceva prietenului ei. Cyrus plasă crucea obiectivului în dreptul sânilor ei care acum se conturau din profil şi apăsă pe trăgaci. Reculul armei zgâlţâi puternic copacul şi Cyrus se trezi scăldat de o ploaie de stropi. Fata se răsuci în loc de parcă ar fi făcut o piruetă. Tânărul crezu că se joacă şi încercă să o prindă în braţe, dar ea se prăbuşi dintr-o dată în rigola udă fără să scoată niciun sunet. Umbrela ei mare şi colorată îi acoperea trupul în întregime. Băiatul ridică umbrela şi îi văzu trenciul plin de sânge. Fata suspina încet, dar când ridică capul şi văzu sângele, scoase un ţipăt lung şi pătrunzător. În mijlocul strigătului, trupul ei avu deodată o tresărire spasmodică.

Genunchiul ei ridicat se transformase într-o masă de carne, sânge şi oase rupte. Încă un spasm şi pantoful şi o parte din piciorul ei stâng zburară în aer. Băiatului i se părea că prietena sa, dintr-un motiv inexplicabil, se desfăcea în bucăţi sub ochii

lui. Încă un zvâcnet şi trupul acela care gemea rămase nemişcat.

Băiatul urlă îngrozitor.

CAPITOLUL 8

La ora trei dimineaţa, Peterson convocă o mică întrunire în sala de şedinţe a secţiei 8 de poliţie. Primise o înştiinţare la barul hotelului Plaza, unde se mutase dineul oficial din seara aceea, şi părea destul de ameţit. Era un beţiv mai degrabă ursuz decât euforic, după cum şi arăta. În jurul mesei lungi mai erau aşezaţi locotenentul Fischetti, care ajunsese acasă în Long Island, exact la timp ca să fie chemat înapoi; Arthur Hayes, care era tocmai în culmea fericirii între picioarele târfei lui blonde, când sunase telefonul şi Louis Fernandez, detectivul care ajunsese primul la locul crimei. La insistenţele lui Peterson îl sunaseră şi pe Ryker, dar acesta nu răspunsese şi nu se găsise niciun voluntar dispus să se ducă până la el acasă, să-l trezească din somn. În capătul mesei stătea John Avery de la F.B.I., venit tocmai din Washington.

Peterson luă cuvântul:

— Ştim cu toţii ce s-a petrecut de la scurta noastră întâlnire dinaintea acestei întruniri, dar mai povesteşte o dată cu lux de amănunte, Fernandez. Şi cât mai scurt.

Poliţistul gras, bonom, reluă păţania celor doi îndrăgostiţi.

Când termină, nimeni nu scoase niciun cuvânt. Într-un târziu, Peterson se uită spre Hayes şi îl întrebă:

— Este într-adevăr un ochitor de elită sau nu?

Hayes înţelese de ce era consultat, aşa că începu să rostească tărăgănat:

— Păi… depinde din ce punct de vedere îl judecăm, dar eu sunt de părere că omul ştia foarte bine ce face. Sâni, genunchi, picior, fese – a torturat-o intenţionat. N-a tras nici măcar odată în masculul care era cu ea, sunt în stare să pariez pe asta. Doar i-a urmărit reacţiile.

Fischetti clătină din cap:

— E nebun… e nebun!

— Într-adevăr, confirmă Hayes. Ar putea fi acum pe clădirea de vis-a-vis şi ar putea face pulbere încăperea asta în mai puţin de cinci secunde – şi mai puţin de o secundă, dacă pune puşca pe automat.

— Pe automat?

— Majoritatea puştilor M14 au sistem automat.

— Drăguţ!

— Avem cu siguranţă de-a face cu un psihopat, spuse Peterson, uitându-se spre fereastra deschisă.

Cel de la F.B.I., aflat la capătul celălalt al mesei, tuşi pregătindu-se să vorbească. Toată lumea se uită spre el.

— Domnule Avery? îl invită Peterson.

— N-aş vrea să dau peste cap ipotezele nimănui, dar aş avea de adăugat ceva care ar putea fi de ajutor în soluţionarea cazului.

— Păi… ce mai staţi pe gânduri?

Înainte de a începe să vorbească, bărbatul înalt şi chipeş care se ridicase în picioare, fixă un moment asistenţa cu privirile lui albastre ca oţelul.

— După cum ştiţi cu toţii, am primit o însărcinare specială ca agent de legătură pe lângă Departamentul Poliţiei din New York pe durata acestei anchete. Oficial, eu nu caut decât un hoţ care a furat nişte echipamente aflate în proprietatea armatei, în timp ce voi căutaţi un criminal. În mod normal, Biroul nu şi-ar bate capul să plătească un om de legătură care să caute echipamente furate din proprietatea guvernului, dar acest tip de telescop, dacă într-adevăr e cel folosit de ucigaş, are o clasificaţie secretă. Am vrea să îl recuperăm. În mod neoficial însă, am dori să vă ajutăm în soluţionarea crimelor, cele două aspecte având, în mod evident, legătură între ele. Dacă recuperăm bunurile şi scăpăm omul, Biroul Federal şi cei de la Armată n-au de ce să fie nemulţumiţi. Sigur că sunt interesaţi şi de capturarea ucigaşului, dar în momentul de faţă scopul major este recuperarea

telescopului şi a oricăror muniţii pe care acesta le deţine. Evident, omul nu este un agent străin, dar ceea ce ne preocupă este că telescopul să nu cadă pe mâini nepotrivite, cum se spune. Aşa cum am arătat, ar putea exista pierderi mult mai mari de echipamente. Dacă reuşim să recuperăm obiectul în cauză (sau obiectele), cazul va rămâne deschis, dar nu avem resurse să susţinem un efort special, aşa cum facem acum. Va trebui să lăsăm capturarea criminalului pe seama forţelor de poliţie locale.

Am fost destul de clar?

„Nu chiar", îşi spuse Hayes în sinea lui în timp ce dădea din cap în semn de aprobare. Nu-l plăcuse pe Avery de la început şi intuia că acesta nu spunea tot adevărul.

— Foarte clar, se făcu auzită o voce din penumbra scărilor.

Toată lumea se întoarse. Ryker se apropie agale şi se aşeză la masă lângă ceilalţi. Purta un costum cafeniu, cămaşă albă şi cravată în dungi maro cu albastru, ceea ce nu mira pe nimeni.

Totuşi, costumul pe care îl purta era de data aceasta curat, spre uşurarea tuturor.

— Ce te-a trezit? îl întrebă Fischetti.

— Braţul. Mi-am dat seama că aveam nevoie de o injecţie anti-tetanos în mai puţin de douăsprezece ore… M-am dus la spitalul Bellevue… şi acolo am auzit o soră vorbind despre ultimele evenimente.

— Aşa deci…

— Continuă, se adresă Ryker spre Avery.

Acesta nu înţelesese pe de-a-ntregul natura acestei întreruperi, dar vorbi mai departe:

— Am aici dosarul medical al acestui tip, Cyrus. Pe scurt, datele sunt următoarele: a servit în armata americană în Vietnam din mai 1973 până în mai 1975; primele şase luni ca soldat infanterist, ultimele şase luni ca trăgător de elită în Brigada Specială de Recunoaşteri. În ultima lună de

serviciu acolo – asta fiind mai 1975 – a primit un glonţ în cap – în lobul frontal – care este, după cum ştiţi, centrul personalităţii aflat în creier. Se pare că a căzut în mâinile unei Brigăzi antiteroriste vietnameze. L-au lăsat acolo să moară. Dar de acolo a ajuns la spitalul Militar din Oakland, apoi la spitalul Veteranilor. Se plângea de dureri de cap. N-a suferit nicio prejudiciere a sistemului locomotor. Are mişcările la fel de bine coordonate ca oricare dintre noi.

Avery se întrerupse o clipă să-şi adune gândurile, apoi continuă:

— Un oarecare doctor de acolo a observat că Cyrus nu avea un comportament normal. Vorbea unor prieteni invizibili, sau rămânea mut zile întregi. Refuza să mănânce. Mânca păianjeni şi frunzele unor plante. Psihiatrul ăsta a hotărât să-l ţină acolo o vreme, adică mai bine de zece ani.

— Cum de-a fost posibil să-l ţină acolo atâta timp? întrebă Ryker. Când te gândeşti că aici le dau drumul ucigaşilor cu toporul să plece la plimbare în weekend…

— Cyrus a încercat acolo să omoare un infirmier şi un doctor, îi răspunse Avery. Era violent aproape tot timpul. Asta până de curând.

— Şi atunci i-au dat drumul?

— Părea, dacă nu vindecat, cel puţin nu la fel de violent ca înainte.

— Mai puţin violent… mârâi Ryker. Dar ce făcea înainte, îşi mânca victimele?

Detectivul Fletcher intră în încăpere râzând, cu râsul său ca un horcăit astmatic. Începură şi ceilalţi să râdă nervos.

— Nu, domnule ofiţer, interveni Avery. Psihiatrii din Oakland s-au gândit că au reuşit să îl liniştească şi l-au mutat în aripa cu personal de securitate minim.

— De unde a şters-o imediat, a venit la New York şi s-a apucat să împuşte lumea, i-o tăie Ryker. De unde a făcut rost de rahatul ăsta de telescop şi

de puşca M 14? mai întrebă el, înainte ca Avery să mai apuce să spună ceva.

— A fost un jaf la unul din centrele de testare ale Armatei din Topeka, răspunse acesta. Au fost furate câteva telescoape şi alte câteva echipamente.

— Alte echipamente?!

— Mă tem că sunt trecute la secret, se eschivă Avery. O
puşcă M 14 poate fi cumpărată din orice magazin mai mare.

— Cyrus a jefuit centrul de testări?

— Nu ştiu sigur.

Urmă un moment de tăcere. Apoi sună telefonul şi Peterson ridică receptorul. Vorbi câteva clipe, apoi închise şi se întoarse spre ei.

— Laboratorul de Criminalistică. Cei de la balistică spun că glonţul găsit pe autostradă şi cel de aseară se potrivesc. Am impresia că şi noi bănuiam acelaşi lucru. Fernandez!

— Da, domnule!

— Du-te jos. Pune mâna pe telefon şi vezi ce mai putem afla.

Fernandez ieşi şi Avery anunţă că a terminat ce avea de spus, aşezând dosarul în faţa lui Peterson.

— Locuiesc la hotelul Sheraton. În timpul zilei, când nu sunt aici sau în teren, pot fi găsit la biroul F.B.I. din Federal Plaza nr. 26. Puteţi scoate tot ce doriţi din aceste dosare, am să trec mâine dimineaţă să le iau. Bună seara, domnilor, mai adăugă el, apoi părăsi încăperea.

Hayes se uită de jur-împrejur. Nimeni nu spunea nimic.
Fischetti telefonă la un restaurant non-stop şi comandă cafea şi cornuri, pentru toată lumea.

Fernandez rupse primul tăcerea:

— Au găsit la poalele unui copac din parc un cartuş gol de 7,62 mm. L-au trimis deja la laborator pentru analiza amprentelor şi fac cercetări în continuare.

— La ce distanţă de victimă au găsit cartuşul? întrebă
Hayes.

— Cam la două sute de metri. Continuă să scotocească prin tufişurile din preajmă, poate dau de mai multe indicii. Au găsit şi câteva urme de paşi, întipărite foarte clar în noroi.

— Urmele de paşi nu fac nici cât o ceapă degerată, comentă Ryker.

Sosiră curând cornurile şi cafelele şi oamenii începură să mănânce, vorbind încet între ei. Apoi, ştergându-şi firimiturile de la gură, Peterson începu iar una din recapitulările lui nesfârşite.
După ce termină, se întoarse spre Ryker:

— Ei, ai vreo idee?

— Vreo idee? Munca detectivului s-a încheiat, căpitane.
Ştim cine este criminalul şi am aflat-o în mai puţin de douăzeci şi patru de ore de la comiterea primului asasinat. Acum nu mai urmează decât rutina dintotdeauna: maşini de poliţie, patrule, agenţi, brigăzi antiteroriste. Să umble, să întrebe, să caşte ochii şi urechile. Ştim cu toţii povestea. Dacă individul mai e în oraş, o să iasă el la lumină. Are nevoie să umble, să respire, să mănânce şi să-şi facă nevoile, ca toată lumea.

Peterson se întoarse spre Hayes, care de când cu discuţia cu locotenentul D'Angelo la Academie, devenise peste noapte expertul lor în armament şi tactică de luptă.

— Ce părere ai despre o brigadă… cum naiba le spuneau în Vietnam… antilunetişti?

Hayes rămase o clipă pe gânduri.

— Ar fi o idee. Hai să îi sunăm pe cei de la Brigada antiteroristă. Şi ei folosesc telescoape Starlight. Te gândeşti să îi plantăm cumva pe vreun acoperiş?

— Chiar la asta mă gândeam, se precipită Peterson. Ryker, tu ce zici?

— Din partea mea, e-n regulă, numai că sunt cel puţin jumătate de milion de acoperişuri în oraşul ăsta.

— Se pare că omului nostru îi place numai partea asta de oraş.

— Nu cunoaşte oraşul, conchise Ryker. Probabil că îl şi înspăimântă puţin, chiar dacă nu vă vine să credeţi. Merită să încercăm. Cred că ne-am putea folosi şi de elicoptere.

— În regulă. Hayes, mâine te duci personal la Biroul Special de Expertiză. Până la prânz vreau să am pe masă un raport complet asupra tuturor posibilităţilor şi tacticilor brigăzilor anti-teroriste. Eu am să vorbesc cu comandantul poliţiei să ne coordonăm eforturile cu ale lor. Trebuie să stoarcem de la ei cel puţin patru elicoptere. Asta-i tot ce putem face în seara asta, domnilor. Ne vedem mâine dimineaţă.

Se ridicară cu toţii în picioare. Ryker interveni:

— O clipă! Cum rămâne cu sora tipului, aia din Coffeyville, Kansas? N-ar trebui să ne ocupăm puţin şi de ea? Pariez pe orice că ţine legătura cu frate-său.

— Poliţia din Coffeyville şi F.B.I.-ul or să se ducă peste ea mâine. Cei de la F.B.I. vor obţine o dispoziţie de urmărire a telefonului ei. Asta-i tot ce putem face. Ne vedem mâine.

Hayes şi Ryker rămaseră singuri. Hayes se ridică şi trase în linişte transperantele celor patru ferestre ale încăperii. Ryker se uită la ceas.

— Patru fără zece. Avem timp să bem ceva la McGlade înainte de ora închiderii.

— N-ai voie să bei alcool când iei antibiotice.

— Alcoolul e cel mai bun antibiotic care s-a inventat vreodată. Hei, ce părere ai de Avery?

— Ceva nu e în regulă aici. Sunt sigur că nu spune tot ce ştie. Tu crezi că tipul ăsta, Cyrus, o fi vreun ditamai spionul?

— Sunt de acord cu tine. Avery nu spune tot adevărul, dar Cyrus e un nimeni, un prăpădit. Nu

poate să fie atât de important prin el însuşi.

— Crezi că ar putea să fie o verigă într-o afacere mai mare?

— Sper că nu. Dacă federalii îşi bat atâta capul cu povestea asta, înseamnă că vor să-l stoarcă ei primii. Numai că eu vreau să-l storc primul.

— Adică *noi,* Departamentul de Poliţie, asta vrei să spui, nu?

— Vreau să spun *eu.*

În cele opt zile care au urmat, în oraşul cuprins de teroare s-au petrecut alte şase crime, toate în cartierul de Est sau în apropiere. Locurile de acţiune ale criminalului au fost: un acoperiş al unei clădiri abandonate; un copac din Parcul Tompkins, şi ultimele trei – necunoscute. Toate victimele au fost fete tinere, blonde, cu părul lung. Tot oraşul era scos din minţi şi ţipau cu toţii că poliţia trebuie să facă ceva. Craig Rogers avea zi plină pe teren. Comisarul poliţiei putea fi văzut în fiecare dimineaţă intrând şi ieşind din biroul primarului. Nu arăta deloc fericit şi avea grijă ca toţi subordonaţii lui să fie la fel de nefericiţi.

Circumscripţia 8 de Poliţie părea să se afle în centrul evenimentelor, clădirea aproape în ruine devenind peste noapte fundalul a nenumărate emisiuni de ştiri. Reporterii TV se aşezau cu toţii pe trotuarul de vis-a-vis cu spatele spre incintă şi răgeau în microfoanele lor. Sus, sala de conferinţe fusese desemnată de către Comisarul Poliţiei ca loc separat de întrunire al Cartierului General şi ca fişier central al rapoartelor privind activitatea criminalului. Planuri şi hărţi acopereau în întregime pereţii şi fusese suplimentat numărul de agenţi care se ocupau de acest caz.

Femeile tinere, în special cele blonde, stăteau încuiate în casă după lăsarea întunericului. Cele mai aventuroase îşi cumpăraseră peruci negre cu părul scurt sau se vopseau, făcând cozi lungi la

magazinele cosmetice, coaforuri şi saloane de înfrumuseţare.

Craig Rogers chiar a făcut o emisiune specială dedicată „coafurii anti-lunetist”. Negrese, spanioloaice şi tot felul de brune îşi manifestau simpatia faţă de palpitanta viaţă de noapte a oraşului la fel de mult ca şi înainte. Târfa lui Hayes îşi vopsi şi ea părul negru, întorcându-se de fapt la culoarea ei naturală şi se tunse scurt. Zile întregi după aceea se simţi îngrozitor de abătută.

Week-end-ul de Ziua Muncii sosi şi trecu fără să aibă loc niciun omor. Serile începu să sufle o briză rece dinspre Canada, prevestind apropierea toamnei. Hayes, în camera sa de hotel, îşi strângea lucrurile într-un sac marinăresc, în timp ce Ryker şi Lindly stăteau pe patul lui şi beau bere. Lindly era beat.

— Eu cred că ar trebui s-o mai arzi pe-aici o vreme, tinere, i se adresă Lindly.

— Îmi pare rău. Nevastă-mea e de părere că nu mai pot fi de niciun ajutor în oraşul ăsta diabolic.

— Ei bine, eu cred că poţi.

— Habar n-ai! Problema e că sunt un om pe picioarele lui.
Pot să circul dintr-o parte în alta ca toată lumea. Şi, în afară de asta, nu îmi mai pot permite să stau la hotel.

— Ce nu-ţi mai poţi permite? Hogeacul ăsta împuţit?

Lindly se răsturnă pe spate hohotind, cu sticla de bere bălăngănindu-i-se pe burtă.

— Bine, bine! Mi-e dor de nevastă şi de copii, bine? Şcoala începe curând şi trebuie să fiu acolo, să dau o mână de ajutor.

— Blondele sunt mai nostime… Asta până îşi taie părul şi şi-l vopsesc negru.

— Las-o moartă, se stropşi Hayes.

— Iartă-mă. Ascultă puştiule, merg şi eu acasă. Sunt cu maşina. Te las în Queens, în drum spre Insulă.

— O să iau trenul.

— Ar putea să te jefuiască careva la ora asta. Haide, lasă că te duc eu.

— Ce drăguţ! Mai bine merg pe jos decât să mă urc în maşină cu un beţiv ca tine.

— Sunt cam beat, ce-i drept, admise Lindly.

Ryker se ridică.

— Dă-i cheile lui Hayes. Hayes, te duci la secţie şi iei maşina, şi ne întâlnim în faţa acestei haznale peste cincisprezece minute. Poţi să-l duci pe prăpăditul ăsta până acasă, păstrezi maşina şi-l culegi mâine dimineaţă. La 7,00 vreau să vă văd pe amândoi la secţie.

— Hei, şi eu am grad de sergent! Ce, eu nu pot să dau ordine? întrebă Lindly.

— Nu.

— Hopa!

Ryker se întoarse spre Hayes:

— Dă-i drumul. Plăteşte-ţi nota în drum. Îţi cărăm noi jos rahaturile astea.

Hayes înşfacă cheile maşinii, pe care Lindly şi le aşezase nemulţumit pe burtă şi ieşi. Cei doi poliţişti îl urmară câteva minute mai târziu, luând liftul până la parter, unde prietena lui Hayes avea o cameră. Le deschise uşa îmbrăcată în halatul de noapte.

— Joe, uite ce a trebuit să fac cu părul meu! Când aveţi de gând să-l prindeţi pe…

— Ascultă, Maureen. Hayes pleacă acasă în seara asta, la soţia şi copiii lui.

— Ştiu, spuse ea tristă.

— Ce-am să-ţi spun eu acuma, îţi spun odată pentru totdeauna, a doua oară nu există, bagă de seamă. N-ai să îl cauţi niciodată, sub niciun motiv. N-ai să îi scrii şi n-ai să îl suni niciodată, nici acasă, nici la Secţie. Ai înţeles?

— Sigur, sigur, se grăbi ea, dar nu părea deloc fericită. Ştiu ce se întâmplă când o târfă încearcă să se apropie de cineva. Exact ca în filme. El e atât de drăguţ… La dracu', sunt tânără! Vreau să am şi

eu un prieten, nu vreau să mă întorc înapoi în stradă… spuse şi tăcu câtva timp. Joe, peştele meu, a fost ţinut la distanţă pentru că Arthur e poliţist. Acuma o să mă omoare.

Ryker îl cunoştea pe peştele ei, un tip înalt, brunet, grozav de iute la mânie.

— Spune-i lui Floyd că de acum înainte mă ocup eu de treburile tale.

Fata aprobă din cap şi cei doi poliţişti se ridicară în tăcere.

— Ai grijă de tine, fetiţo, spuse Lindly la plecare.

— Sigur. Mulţumesc.

Coborâră scările hotelului şi se opriră aşteptând în faţa intrării.

— Tembelul ăsta de puşti i-a dat probabil adresa şi telefonul lui de-acasă, mârâi Lindly. Oricum, îi ştie numele de familie. Niciodată să nu-i dau unei târfe numele de familie. La dracu', niciodată să nu-i dai nevestei numele de familie, o să-ţi facă numai necazuri!

Asta îl făcu pe Ryker să-şi amintească de cearta pe care o avusese cu Ellie cu mulţi ani înainte, pe tema numelor de familie. Ea voise să şi-l păstreze pe al ei, el voise să ia numele lui. Ea pierduse disputa; el o pierduse pe ea.

Lindly părea mult mai treaz acum.

— Probabil i-a arătat şi fotografiile cu copiii lui!

În timp ce aşteptau, îşi făcu apariţia o dubă a brigăzii de
Moravuri.

— Cuşca de păsărici, rânji Lindly. Târfele astea n-au o viaţă prea uşoară. Hărţuite într-una de *Moravuri,* de peşti, de ăia cu care se culcă…

— Orice ocupaţie are suişurile şi coborâşurile ei.

— Şi intrări şi ieşiri!

Hayes apăru cu maşina, Lindly se urcă şi o porniră din loc. Ryker se gândi să urce din nou în hotel. Avea nevoie de o femeie şi Maureen Malloy

era bună, după câte îşi amintea, de când o avusese atunci pe podeaua camerei lui Hayes. Ezită o clipă, apoi se răzgândi. În timp ce traversa strada, întoarse capul şi privi înapoi. O văzu la fereastra camerei ei, încă făcând cu mâna.

Întoarse spatele şi porni mai departe.

O coti pe Strada a Şasea, îndreptându-se spre secţie. Se opri în drum într-unul din numeroasele baruri irlandeze din zonă şi comandă un bourbon dublu. La 7,30 fix barmanul deschise televizorul. Craig Rogers prezenta încă una din emisiunile lui speciale de ştiri dedicate ucigaşului, care până atunci trecuse prin trei schimbări de nume, de la „lunetistul psihopat" la „ucigaşul silenţios" iar acum la „ucigaşul blond". Dacă „blond" se referea la ucigaş sau la victime, Ryker nu putu să-şi dea seama şi nici nu-i păsa. Mai comandă un whisky dublu.

Pe ecranul televizorului apăru deodată o imagine a lui Cyrus. Ryker îşi dădu seama că asta le putea fi de mare ajutor. În bar se lăsă liniştea. Cu vocea lui Rogers ca fundal, chipul lui Cyrus se metamorfoza în tot felul de combinaţii cu păr negru, mustaţă, ochelari şi barbă.

— Nu pot să înţeleg!

Ryker se întoarse spre vocea care se făcuse auzită în dreptul umărului său:

— Ce?

Bărbatul care şedea în dreapta lui se răsuci în scaun şi se întoarse cu faţa spre el.

— Toată lumea din oraşul ăsta ştie cum arată. Trebuie să locuiască el undeva, nu? Cum poate să explice unui hangiu sau unui recepţioner faptul că iese în fiecare dimineaţă travestit cu totul? Cum poate să care după el puşca aia blestemată în fiecare noapte şi nimeni să nu observe? Cum reuşeşte să şi-o instaleze şi să nu-l vadă nimeni? Cum de reuşeşte să scape de fiecare dată? Cum…

— Prea multe întrebări, Mac.

— Ce naiba fac poliţiştii?

— Îşi scurtează părul lor lung şi blond, zise Ryker şi coborî de pe scaunul înalt al barului; îşi bătu uşurel interlocutorul pe chelie. Eu unul nu mi-aş face atâtea griji, dacă aş fi în locul tău.

Străbătu pe jos distanţa care îl mai despărţea de secţia de poliţie. Când ajunse sus, observă că biroul lui era ocupat de unul din noii detectivi suplimentari, care stătea cu picioarele sprijinite pe masă. Ryker se îndreptă spre el. Detectivul îşi coborî în grabă picioarele şi dispăru. Fischetti îl chemă la el.

— Ce faci, le faci viaţa amară întăriturilor?

— Chiar avem nevoie de toţi ăştia noi să se învârtă pe-aici?

— Haide, Joe. Am mai trecut noi prin asta. Totul e praf în ochi pentru ziare şi pentru primar. Comisarul a insistat foarte tare.

— Dacă Peterson avea cât de cât sânge în boaşe, ar fi scăpat de mult de ei. Toată lumea se împiedică pe-aici de sulele lor.

— Praf în ochi.

— Bine, dar noi avem nevoie de vreo sută de agenţi în uniformă care să patruleze pe străzi! Avem nevoie de zece detectivi noi, cum am eu nevoie de o pereche de ţâţe.

— Ai dreptate, dar nu mai avem agenţi disponibili. Uite, cei mai mulţi din băieţii ăştia chiar lucrează la cazurile lor de la departamentele de care aparţineau. Nimeni nu le simte prea mult lipsa, dar ia să iei câteva patrule de agenţi de stradă de la celelalte circumscripţii şi-ai să auzi un urlet prin împrejurimi de-o să zboare primarul din scaun. Ăsta-i un oraş terorizat. Cu toţii sunt preocupaţi de propriile lor…

— Eu tocmai îţi spuneam cum poate fi prins dementul ăsta înainte să arunce tot oraşul în aer. Măcar am putea să organizăm patrulele pe care le avem în două schimburi şi să le plătim dublu orele suplimentare.

— Comisarul l-a căutat pe Peterson în legătură cu asta cam acum o jumătate de oră. Curăţenia de vară pe care a făcut-o primăria în Times Square a costat o avere. Brigada de moravuri a lucrat în două schimburi toate lunile astea, iunie, iulie şi august.

— Care va să zică doar Colivia de Păsărici a pus mâna pe plata pentru ore suplimentare! Bani cheltuiţi prost, după părerea mea.

— Poate. În orice caz, bani nu sunt.

Ryker se întoarse la biroul său şi scoase o sticlă de „Jack
Daniels”. Se aşeză şi începu să bea direct din sticlă, în timp ce răsfoia hârtiile pe care le avea în faţă.

CAPITOLUL 9

Henry Cyrus stătea întins în iarba rară din Riverside Park. Îndepărtă vegetaţia care îi stătea în faţă şi scrută cu atenţie panta care se deschidea sub privirile lui. Cam pe la jumătatea ei se afla Promenada Henry Hudson. În spatele promenadei se afla râul Hudson, scânteind în reflexele luminilor de pe cele două ţărmuri. Lângă el se afla o cutie lungă, albă, pe al cărei capac scria cu litere argintii „Macy's". Cutia conţinea cândva îmbrăcămintea de culoare închisă pe care o cumpărase după vânătoarea din parcul Washington Square. Acum conţinea motivul pentru care fusese nevoit să cumpere acele haine noi. Stătea întins pe burtă şi se juca absent cu firele de iarbă, clocind ceva în minte.

— Fir-ar să fie, au dat de noi destul de repede. Ca să vezi ce ai naibii de deştepţi sunt ei. Ei bine, dacă sunt aşa de-ai naibii de deştepţi, de ce n-au pus încă gheara pe noi, ai, Mikey?

Cyrus reflectă cu tristeţe la posibilitatea ca toate victimele sale potenţiale să dispară de pe străzi odată cu lăsarea întunericului. Se îndepărtase de centru în speranţa de a găsi noi locuri propice vânătorii, dar, spre marea sa dezamăgire, se trezise la marginea Harlemului. O luase apoi spre râul Hudson, pe Strada 122, şi ajunsese în faţa Mausoleului Grant. Se holbase o vreme la construcţia de marmură, apoi străbătuse zona verde pe care zăcea acum. Se gândea ca, după căderea nopţii, să se întoarcă din nou în oraş, la vizuina lui.

— Şi oraşul ăsta ciudat, lua-l-ar dracu', blestemă el, jumulind iarba din jur. Aş fi vrut să ştiu un loc unde trăiesc mai mulţi albi; să curăţ niţel locul pe-acolo. Aş vrea să pot vorbi cu altcineva, în afară de tine, Mikey. Tipul din locul ăla aşa… rafinat, aproape m-a recunoscut ieri.

Mâine trebuie să cumpăr neapărat o hartă. Deşi hărţile nu-ţi arată locurile unde trăiesc albii.

Rămase pe gânduri un moment, apoi zâmbi:

— Mi-ar plăcea să fiu în stare să mă duc direct la un poliţist bătrân şi să-i spun: „Scuzaţi-mă, domnule poliţist, puteţi să-i spuneţi bătrânului Henry cum să ajungă în locul în care trăiesc albii în oraşul acesta?”

Chicoti uşor.

— Pe tipul din bar, săptămâna trecută l-am întrebat unde pot să găsesc nişte fete. „În sus, pe malul estic”, asta mi-a spus. „Ghettoul de gagici e pe malul de est – o grămadă de secretare, stewardese şi fotomodele pentru un ţap tânăr ca tine”. Amice, mâine o luăm la picior la lumina zilei, să vedem ce putem găsi. Numai negri prin împrejurimile astea. Nu mai întrebăm pe nimeni nimic, acum, cu mutra mea pusă pe toate gardurile.

Cyrus se uită la ceas. Era deja ora nouă, aşa că se ridică să plece. Odată aflat în picioare, observă luminile unei ambarcaţiuni care plutea în josul râului, în direcţia lui. Deschise cutia cu sigla magazinelor „Macy” şi scoase telescopul dinăuntru. Îi aprinse lumina albastră şi privi prin el, fără să îl mai monteze la puşcă.

— La dracu’, e la vreo doi kilometri. Poate la vreun kilometru – un kilometru jumătate, când ajunge în dreptul meu. Ce naiba, n-am mai văzut o pomană ca asta de zile întregi!…

Asamblă rapid puşca, îngenunche şi luă ţinta. Când barca ajunse în rând cu el, cam la o mie de metri distanţă, îşi dădu seama că era un vas de agrement. Putea desluşi câteva capete bălăngănindu-se pe punte deschisă şi câteva feţe lipite de glasvandul care închidea prova.

— Rahat, nu văd pe nimeni ca lumea.

Brusc, îndreptă puşca spre timonă. Băgă un încărcător întreg de douăzeci de gloanţe trasoare şi comută selectorul pe „automat”. Trase adânc aer în piept, ridică piedica şi apăsă pe trăgaci. La o viteză

de tragere de mai mult de şapte sute de gloanţe pe minut, i-a trebuit mai puţin de o secundă şi jumătate ca să golească jumătate din încărcător. Expiră, apoi inspiră din nou şi trase până ce încărcătorul se goli de tot. Navigând tăcute pe cerul nocturn, trasoarele portocalii desenau minunate arcuiri luminoase, traiectoriile lor lungi reflectându-se în apele liniştite ale râului Hudson.

În timoneria vaporaşului pentru circuite turistice, matelotul care ţinea cârma observă o mişcare undeva în colţul ochiului său stâng şi se întoarse. În aceeaşi clipă, mica încăpere se transformă într-un vârtej de cioburi de sticlă şi de bucăţi de lemn. Matelotul fu azvârlit într-o parte şi roata timonei începu să se învârtă nebuneşte. Căpitanul, care stătea în spatele lui, primi trei gloanţe în cap şi în gât; zbură dincolo de uşă, se rostogoli în jos pe pasarelă şi se prăbuşi mort pe puntea de dedesubt. Când ghidul anunţase prin megafon că din clipă în clipă vor apărea pe coastă zgârie-norii din Manhattan, cei mai mulţi călători se înghesuiseră la hublourile de la prova. A doua salvă de gloanţe rase puntea, în timp ce pasagerii urmăreau uluiţi razele portocalii care se îndreptau spre ei. În clipa următoare, din prova vaporaşului nu mai rămăsese decât un terci de sânge şi sticlă.

Cyrus se ridică. Vedea cum vaporul începe să vireze spre dreapta. Apoi curentul începu să-l împingă spre port, înspre ţărmul cel mai apropiat, cam la cinci sute de metri de locul în care se afla el. Ar fi vrut să stea şi să-l vadă cum eşuează singur pe plajă, dar se gândi că ar putea fi periculos să mai întârzie prin preajmă. Auzi deodată o voce în spatele lui şi se întoarse brusc.

„La naiba! Nu trebuia să folosesc trasoarele alea blestemate!” se căină în sinea lui. „Ghinion nenorocit!”

Încărcă din nou puşca cu gloanţe obişnuite şi seceră razant tufişurile din faţă. Un urlet, apoi ţipete înspăimântate sfâşiară liniştea locului pustiu.

Împachetă rapid puşca, înşfacă apoi cutia, o vârî sub braţ şi o luă la fugă printre tufişuri, în lunga lui cursă spre sud, adică mai bine de trei kilometri, cât se întindea Riverside Park, până în Strada a 72-a. Cyrus străbătu însă această distanţă în mai puţin de cinci minute. Întâlni în drum câţiva indivizi care făceau jogging şi alţi câţiva care îşi scoseseră câinii la plimbare, dar nimeni nu păru să îi dea vreo atenţie. În timp ce alerga, auzea sirenele maşinilor de poliţie răsunând de undeva, dinspre stânga. Când ajunse la capătul parcului, în dreptul Străzii a 72-a, se opri să îşi tragă sufletul. Îşi îndreptă peruca lungă castanie, care îi alunecase într-o parte, îşi aşeză pe nas o pereche de ochelari cu rame de baga şi o porni cu paşi mari şi hotărâţi înspre oraş. Pătrunse în Central Park prin intrarea din Strada a 72-a. În zece minute avea să se afle în siguranţă în adăpostul lui aerian, în frunzişul unui uriaş stejar bătrân, la mai bine de o sută de metri de pământ. Fusese o seară foarte obositoare pentru el şi voia să doarmă.

În dimineaţa următoare, cu cinci minute înainte de ora opt, Peterson adunase deja în sala de conferinţe a Secţiei a 8-a de Poliţie mai mult de douăzeci de detectivi. Era, de asemenea, prezent John Avery, de la F.B.I. Stăteau cu toţii aşezaţi în jurul mesei lungi din mijloc, sau pe pervazurile ferestrelor, bându-şi cafeaua. La ora opt precis îşi făcu intrarea comisarul în persoană, urmat de şase poliţişti şi civili. Toată lumea se ridică în picioare.

Fără alte formalităţi, comisarul le făcu semn să se aşeze şi trecu direct la subiect. Spunea că tocmai avusese o foarte matinală întâlnire cu primarul, care era „extrem de îngrijorat” din pricina omorurilor din noaptea trecută. Ryker se gândi că domnul comisar arăta, într-adevăr, de parcă tocmai îi hărtănise cineva fundul bine de tot. După ce termină ce avea de spus, comisarul le ură

„noroc” şi plecă. Doi dintre civilii care erau cu el rămaseră în urmă.

Peterson se ridică în picioare şi începu una din faimoasele lui recapitulări. „Iar o ia de la omorârea lui Abel de către Cain”, se gândi Ryker. O ţinu tot aşa până ajunse în sfârşit la evenimentele ultimei nopţi şi îşi încheie pledoaria adăugând:

— Un potenţial martor care a văzut trasoarele ridicându-se dintre tufişuri şi a alergat să vadă despre ce e vorba, a fost omorât. Era un negru mai în vârstă. Probabil a luat trasoarele drept altceva decât erau, fiindcă n-a auzit niciun zgomot, din cauza amortizorului.

Se opri să bea un pahar cu apă, apoi continuă:

— Ceilalţi doi membri ai echipajului de la bord au fost prea îngroziţi ca să se mai întoarcă la timonă. Ambarcaţiunea a naufragiat cam în dreptul Străzii 109. Un vas al Securităţii Portuare care trecea pe acolo a remorcat-o până la docul din Strada 131. Răniţii au fost evacuaţi la spitalele din apropiere. Au fost opt morţi şi şase răniţi. Sunt întrebări?

Unul dintre detectivi se ridică:

— Cum putem fi siguri că e vorba de acelaşi criminal? Modul de operare este diferit. Şi a acţionat la periferie de data asta.

— Este acelaşi. S-a făcut expertiza balistică a gloanţelor găsite în cei împuşcaţi. Nu există niciun dubiu.

— Şi cartuşele goale?

— Poliţia a recuperat aproape patruzeci de la locul crimei. Ca şi cazul celor găsite în Washington Square, amprentele sunt foarte proaste. Cartuşul e prea mic ca să încapă pe el o amprentă întreagă. În afară de asta, s-au găsit amprente diferite. Cartuşele astea pot să treacă printr-o mulţime de mâini înainte să-şi găsească locul într-un încărcător.

Un alt detectiv întrebă:

— De ce şi-a schimbat modul de operare? Nu-i mai plac blondele?

— Asta e una din problemele pentru care ne-am adunat aici să discutăm. Pentru început, doctorul Wasserman de la Centrul Medical Bellevue, aici de faţă, ar dori să spună câteva cuvinte.

Wasserman, un bărbat scund şi vânjos, în jur de patruzeci de ani, se aşeză în capul mesei. Era unul dintre cei doi pe care îi lăsase comisarul acolo.

— Mulţumesc, căpitane. Comisarul m-a rugat să vă spun câteva lucruri despre incongruenţele de gândire ale suspectului, aşa cum le-am desprins din dosarul lui de combatant, din conversaţiile cu câţiva neurochirurgi de la spitalul militar din Oakland şi cu câţiva psihiatri de la Spitalul Veteranilor de acolo. Comisarul s-a gândit că ar putea fi utilă cunoaşterea acestor fapte pentru investigaţia dumneavoastră…

După tonul vocii sale şi fraza neîncheiată, Ryker deduse că individul nu găsea deloc că tot ce avea el de spus ar putea fi folositor unei ciurde de poliţişti. Ryker nu agrea deloc doctorii.

Wasserman începu să citească de pe o foaie de hârtie:

— Este un fapt cunoscut că orice fel de traumatism cranian, cum ar fi cel rezultat în urma rănirii provocate de glonţ, poate avea ca rezultat ceea ce este îndeobşte cunoscut ca sindrom cerebral acut. Pe scurt, este vorba despre confuzia mentală, uneori reversibilă şi temporară. Adesea, această stare mentală este însoţită de halucinaţii, depresii şi comportament anormal. E totul clar până aici? Aveţi întrebări?

Lindly se ridică de pe pervaz:

— Domnule doctor, fişa lui medicală menţionează că nu a suferit nicio deteriorare aparentă a aparatului locomotor. Puteţi comenta?

Waserman îl privi rece o clipă, apoi răspunse:

— Da. Când trauma este limitată la lobul frontal, de obicei nu apare nicio deteriorare

motorie. Cu alte cuvinte, coordonarea mişcărilor şi abilităţile fizice ale subiectului pot rămâne normale.

Doctorul începu să îşi strângă hârtiile, ca şi cum s-ar fi pregătit de plecare. Un alt detectiv se ridică:

— Doctore Wasserman, ce ne puteţi spune despre inteligenţa şi capacitatea lui de gândire?

Doctorul îşi strecură hârtiile într-o mapă şi îşi ridică privirile:

— Încă o dată: dacă a fost afectat numai lobul frontal, aşa cum se pare că stau lucrurile în acest caz, dacă ţinem seama de dosarul lui militar, în mod normal nu apare nicio diminuare a inteligenţei în raport cu starea anterioară traumei. Pe înţelesul tuturor, individul e la fel de deştept sau de tâmpit cum era înainte de a primi glonţul ăla în cap. Aş mai adăuga că dezintegrarea personalităţii pe care am subliniat-o mai devreme poate avea aparenţa, sau în unele cazuri chiar duce la o diminuare a inteligenţei. Dacă nu mai sunt întrebări… Astăzi am o zi extrem de încărcată. Nu? Atunci, bună ziua.

Doctorul se răsuci pe călcâie, îi adresă lui Peterson un zâmbet forţat şi ieşi pe uşă. Peterson se ridică, adresă spatelui care se îndepărta un „bună ziua” şi îl prezentă pe doctorul Feld, un psihiatru în vârstă, tot de la Bellevue. Feld părea foarte pasionat de subiect şi, în contrast cu colegul său, Wasserman, ar fi vrut să vorbească la nesfârşit despre problema în cauză. După patruzeci şi cinci de minute, zâmbi satisfăcut auditoriului şi trase concluzia:

— Tipul ăsta e dement.

Primi un ropot de aplauze din partea poliţiştilor şi păru foarte încântat.

— De ce elimină numai femei blonde? întrebă Ryker. Cu excepţia vaporaşului de agrement, desigur.

— V-am spus deja: e nebun! răspunse doctorul Feld.

De data asta nu mai râse nimeni, aşa că doctorul cloci un răspuns mai elaborat.

— După cum susţine psihiatrul lui din California, pacientul ar putea avea dorinţe sexuale latente pentru mama sa, care cred că era blondă.

— Sau pentru cockerul lui spaniol care şi el era blond, izbucni Ryker. Chiar credeţi că un tip se apucă să omoare lumea fiindcă şi-a dorit dintotdeauna să i-o tragă maică-si?

— Ăăă… psihiatrul californian s-ar putea să se înşele, domnule, răspunse domnul Feld plin de demnitate. Psihiatria este o ştiinţă inexactă, aş putea spune. Chiar o artă, credeţi-mă. Cine poate şti care sunt motivaţiile lui adevărate?

— Da' cui îi pasă? Doar dacă ne ajută să-l prindem pe nenorocitul ăsta, altfel toate astea nu sunt decât rah…

— Vă mulţumesc foarte mult, doctore Feld, îl întrerupse
Peterson, şi psihiatrul plecă în tăcere.

Peterson se întoarse apoi spre detectivul care pusese întrebarea legată de noul „modus operandi" al criminalului.

— Ca să dau un răspuns la întrebarea pe care ai pus-o mai devreme despre noul mod de acţiune al ucigaşului, am să predau ştafeta unei persoane care s-a implicat în modul cel mai intim în acest caz încă de la început şi care are profunde cunoştinţe de psihiatrie, sergentul Joe Ryker!

Ryker se trezi pe neaşteptate în centrul atenţiei. Se ridică în picioare şi spuse:

— Ei bine, căpitanul Peterson se pricepe atât de bine la recapitularea trecutului, că mie nu mai îmi rămâne decât să încerc să ghicesc viitorul în globul de cristal.

Câţiva poliţişti izbucniră în râs, dar cei mai mulţi se uitau la Peterson, care nu părea să fi gustat gluma. Ryker continuă:

— Bun. Să trecem la subiect. Cred că omul nostru a părăsit zona, fie că pe aici se încinseseră

lucrurile prea tare, fie din cauză că genul lui preferat de victime – jocul care îi plăcea lui – nu mai era de găsit pe străzi. Probabil din ambele motive. Deci, necunoscând bine oraşul, se îndepărtează de centru. Probabil a găsit Promenada Riverside un loc de plimbare foarte plăcut, de vreme ce tot nu voia să umble pe străzi. În felul ăsta a ajuns în partea de vest a Harlemului. Nu sunt prea multe blonde pe-acolo, nu-i aşa? A văzut vaporaşul şi-a descărcat automatul asupra lui cu încărcătorul plin. Un fel de a se descărca el însuşi. Apoi, cum a spus şi căpitanul, a luat-o la fugă prin Riverside Park. Cel puţin cinci martori au văzut un bărbat cu o cutie sub braţ, alergând spre sud. Avea codiţă la spate – o perucă, fără îndoială.

— Alerga spre sud ca să ajungă *unde?* întrebă retoric Peterson. Asta e ceea ce am vrea să descoperim cu toţii.

— Spre parc, răspunse Ryker.

— *Care parc?!*

— Central Park, desigur, răspunse Ryker, ca şi cum era un lucru pe care îl ştia toată lumea.

— De unde ştii?!

Ryker se întoarse spre Hayes:

— Hai să facem o recapitulare, O.K?

Hayes se ridică stânjenit. Niciodată până atunci nu vorbise în faţa atâtor persoane. Aruncă o privire de jur-împrejur, apoi începu:

— E singurul răspuns care are cât de cât sens. Tipul ăsta a petrecut o grămadă de vreme în junglă. De asemenea, se trage dintr-o zonă rurală. În afară de asta, nu pare să fie prea familiarizat cu oraşul, este? S-ar putea ca în prima săptămână să fi dormit pe alei şi prin fundături părăsite. Apoi descoperă Central Park: mai mult de trei kilometri pătraţi de pajişti şi păduri, chiar în inima oraşului. Dacă vă amintiţi, omul a trăit multă vreme într-un mediu cu mult mai ostil, aşa că în parc se putea simţi ca acasă. Deci îşi stabileşte baza de campanie acolo.

— Ce dracu' poate fi mai periculos şi mai ostil decât Central Park după căderea nopţii?! îl întrerupse unul dintre poliţişti.

— Nu şi pentru el, continuă Hayes. Pun pariu că e-n stare să se strecoare printre crăpăturile pietrelor, să se ascundă sub un maldăr de frunze moarte sau să se caţere într-un copac în fiecare noapte. Aşa dormeau în Vietnam cei din patrulele de recunoaştere.

— Vrei să spui că trăieşte cu alune şi cu alte poame?

— Nu, dar sunt sigur că mai şi culege câte ceva. Îşi cumpără hot-dogs, Cracker Jacks, alune, îngheţată şi alte rahaturi de la tarabele de care e plin parcul în timpul zilei. Dacă aţi băgat vreodată de seamă, vânzătorii ăştia nu se uită mai niciodată la tine când te servesc cu ceva. Şi, oricum, tipul are vreo câteva tipuri de deghizări.

— Şi unde stă toată ziua?

— Chiar în parc. În zonele *Green, Sheep Meadow* sau în
Great Lawn. Câteodată sunt oameni cu miile, întinşi acolo, în iarbă. Cei mai mulţi dintre ei dorm cu faţa acoperită de un ziar.

— Şi cum reuşeşte să arate curat şi prezentabil, în aşa fel ca poliţiştii să nu-l salte ca pe un vagabond?

— Curăţenia sanitară de campanie. A exersat asta în Vietnam. Se spală şi se bărbiereşte noaptea în iazuri, lacuri sau rezervoare de apă. Îşi ţine tot echipamentul închis etanş în pungi de plastic, şi alte chestii de genul ăsta. Exact ca în Vietnam. Pe scurt, tipul ăsta e omul codrului, un luptător de junglă. Şi acum oraşul ăsta e jungla lui.

Se aşternu o lungă tăcere. Adunarea chibzuia pe îndelete la cele spuse de Hayes. Dacă tot ceea ce susţinea el era adevărat, îşi dădeau seama cu toţii că aveau să se confrunte cu ceva cu totul diferit de munca lor obişnuită. Ei erau rutinaţi în verificarea adreselor, descinderi prin apartamente, ascultarea

telefoanelor, stoarcerea de informaţii de la şoferii de taxi şi de la proprietarii pensiunilor deocheate. Urmărirea suspecţilor după cum le dicta flerul, să tragă cu urechea prin baruri şi toate celelalte metode erau verificate în timp şi se foloseau într-un mare oraş. Existaseră ocazii când avuseseră de-a face chiar cu *guerrile* urbane, dar o *guerrila* de junglă chiar în inima Manhattanului, asta era cu totul altceva! În cele din urmă, Peterson deschise gura:

— Şi ce-o să facă la iarnă?

— O s-o ia din loc, răspunse Ryker. Îndată ce frunzele vor începe să cadă şi plimbăreţii se vor rări, o să plece şi el. Mai avem cel mult patru săptămâni până atunci.

Peterson îl privi gânditor.

— În regulă. Altceva nu avem ce face. Dacă acest caz se rezumă la ceea ce ne-ai spus, înseamnă că am eliminat deja o cantitate considerabilă de muncă inutilă. O să vorbesc cu comisarul. O să umplem parcul cu agenţi de poliţie. La fel şi voi, va trebui să petreceţi cât mai mult timp posibil în parc, în afara orelor de serviciu, îmbrăcaţi în haine simple, obişnuite. Poate vom înlocui şi câţiva vânzători ambulanţi cu oameni de-ai noştri. Presupun că numai în timpul zilei avem o şansă să punem mâna pe el.

— E adevărat, interveni Ryker, dar nu trebuie să-l slăbim nicio noapte. Probabil că, după ce se întunecă, arată ca un tufiş sau ca un copac. Există totuşi o şansă să-l înhăţăm, când se îndreaptă spre ascunzătoare.

Rămase o clipă pe gânduri, apoi urmă:

— Ceea ce mă îngrijorează e că atunci când o să îl prindem, o să punem mâna numai pe el, nu şi pe ascunzătoarea în care îşi ţine puşca. Ia gândiţi-vă puţin: fără puşca aia, n-avem niciun capăt de aţă împotriva lui, dacă nu mărturiseşte de bunăvoie.

Peterson se întoarse spre Ryker şi îi spuse un lucru de care acesta avea să îşi amintească mai

târziu:

— Nu-ţi face griji în privinţa probelor. Singurul lucru important e să îl prindem.

Ryker şi Hayes îşi petrecuseră următoarele câteva zile în
Central Park. La un moment dat trecură la mai puţin de treizeci de centimetri de criminal, care dormea întins pe o piatră înaltă şi plată, cu faţa acoperită de un ziar. Câteva sute de alte persoane făceau acelaşi lucru, întinşi sub razele palide ale soarelui de septembrie, aşa încât Cyrus nu atrăgea atenţia în niciun fel.

În noaptea aceea, o soră de la spitalul Roosevelt, blondă, drăguţă, în vârstă de douăzeci de ani, a fost împuşcată de mai multe ori, cu intenţia de a fi torturată, până când a murit.

Lucrurile s-au petrecut în timp ce trecea prin Columbus Circle, aflat în partea de sud-vest a parcului, un loc cât se poate de aglomerat. Sute de privitori îngroziţi de moartea ei s-au aruncat la pământ când şi-au dat seama ce se întâmpla. Trupul fetei sălta şi se învârtea pe pavaj după cum gloanţele, în număr de douăsprezece, îşi atingeau pe rând ţinta. Un număr record, după cum au stabilit ziarele; a fost de asemenea catalogat ca cel mai neruşinat atentat de până atunci. Uniforma albă a fetei se făcuse purpurie, plină de sus până jos de sânge. Din ziare a mai reieşit că respectiva soră medicală nici nu era blondă, ci purta a perucă pe care şi-o pusese la spital, după orele de program. Făcuse pariuri în joacă cu colegii că va merge cu peruca pe cap până acasă, pe malul estic, traversând tot oraşul, şi n-are s-o împuşte nimeni. Colegii de serviciu, inclusiv doctori şi tehnicieni, tot în joacă, au acceptat pariul. Şi au câştigat.

A doua zi dimineaţă, Avery, omul F.B.I.-ului, l-a sunat pe
Peterson, solicitându-i o întrevedere în biroul său. Întâlnirea a fost stabilită pentru ora zece. La zece fix, Avery îşi făcu intrarea în incinta secţiei de poliţie de braţ cu o foarte frumoasă blondă, bronzată superb. Avea în jur de treizeci de ani, după cum observă Ryker ridicându-şi nasul din hârtii. Arăta ca o puştoaică, dar se mişca şi mergea ca o femeie mai în vârstă. Părul lung şi drept i se revărsa aproape până la talie. Ryker îşi dădu seama, desigur, că povestea avea legătură cu Cyrus. Observase, de asemenea, că Peterson devenea din cale afară de secretos de câte ori era Avery prin preajmă. În ultimele săptămâni fusese de prea multe ori lăsat pe afară în timpul întrevederilor cu uşile închise ale lui Peterson, aşa că se ridică şi străbătu în viteză biroul, ajungând la uşa sălii de conferinţe înaintea lui Avery şi a blondei. Le deschise uşa şi îi urmă înăuntru. Peterson şi Fischetti, prinşi într-o discuţie, tăcură brusc. Înainte să apuce cineva să spună, ceva, Ryker se şi instalase. Peterson nu avea decât două posibilităţi: fie să îi ordone lui Ryker să părăsească încăperea, fie să evite cu diplomaţie o confruntare directă. Se ridică de pe scaun şi spuse:

— Intraţi, vă rog.

Ryker era deja înăuntru, aprinzându-şi o ţigară. Nici Avery nu se bucura prea mult de prezenţa lui Ryker, dar nu găsi nimic de comentat. În schimb, zise:

— Domnilor, permiteţi-mi să v-o prezint pe Charlotte Cormier, căpitan în armata Statelor Unite.

Peterson şi Fischetti se ridicară în picioare. Ryker rămase aşezat pe scaun. Apoi se aşezară şi ei, iar Avery i se adresă frumoasei căpitănese:

— Nu aşteptăm decât să începi, căpitane!

Blonda îşi încrucişă unul peste altul picioarele bine cambrate şi privi în ochii celor trei bărbaţi

adunaţi în jurul ei.

— Bine, atunci uitaţi care-i povestea. Am fost plecată în
Europa în ultimele două luni, altfel aş fi venit mai curând.
De-abia săptămâna trecută am aflat de crimele oribile care se petrec aici. Că veni vorba, şi eu sunt new yorkeză get-beget.

Vorbea pe un ton rece, profesional, dar Ryker nu vedea decât apropouri sexuale în ochii ei cu sclipiri lubrice. Erau la fel de verzi ca şi ai lui.

— Am lucrat în pavilionul de neurologie al spitalului de Veterani din Oakland. L-am cunoscut acolo pe Henry Cyrus, timp de aproape nouă luni. Henry era un caz deosebit – introvertit, pradă furiilor şi comelor catatonice – îmi era milă de el, aşa că m-am culcat de câteva ori cu el, atunci când se însănătoşise suficient.

O spusese pe un ton atât de neutru, încât cei trei fuseseră cât pe ce să scape ideea. Fischetti se simţi de parcă-i dăduse cineva cu un ciocan în cap. Tânăra continuă:

— Fac asta uneori cu pacienţii mei. Îi calmează foarte mult, înţelegeţi… O fac numai cu cei în deplinătatea facultăţilor mintale. În cazul incapacităţii motorii – adică paralizie, când pacientul nu poate avea un contact sexual normal – recurg la stimularea digitală sau orală, care duce la ejaculare în cele mai multe cazuri. Trebuie să spun că aceasta nu este o procedură standard, dar că unele surori recurg la ea, mai ales în cazurile pacienţilor care nu se pot masturba singuri.

Fischetti îşi dădu seama că se înroşise şi se blestemă singur în gând.

— Desigur, se întâmplă uneori ca pacientul să se ataşeze emoţional. Henry era genul ăsta. Era un tip chiar drăguţ, numai că eu mi-am impus ca regulă să nu mă întâlnesc cu pacienţii în afara spitalului, iar el insista tot timpul să îl primesc în apartamentul meu din oraş. Din cauză că l-am

refuzat, s-a simţit alungat şi părăsit. Ei bine, într-o noapte când se tot învârtea de colo până colo – se simţea foarte bine în vremea aceea, cel puţin eu aşa credeam – m-a văzut trăgând perdelele în jurul patului unui pacient, un băiat tânăr şi drăguţ care suferise o paralizie parţială în urma unui accident de camion. Îl ajutam pe băiat să se masturbeze când, deodată, Henry a dat buzna peste noi. A fost nevoie de patru infirmieri ca să îl imobilizeze. Pe bietul meu pacient cu paralizie spinală, povestea asta l-a dat înapoi cu câteva săptămâni. În tot cazul, mă străduiesc ca fiecare pacient cu care întreţin relaţii de genul ăsta să creadă că e singurul în această situaţie, dar sigur că mulţi îşi povestesc unii altora şi în acest fel unii devin extrem de geloşi. Atunci, lucru pe care eu îl fac ca să îi ajut se întoarce împotriva lor, şi când se ajunge în acest punct, o rup încetul cu încetul.

Lui Ryker îi veni s-o întrebe: „Ce rupi, sula?”, dar se abţinu. Charlotte Cormier scoase un suspin adânc şi încheie:

— Aşa că impresia mea este că obsesia asta oribilă a lui, să omoare femei blonde, are legătură cu mine.

— S-ar putea, o maimuţări Ryker sarcastic.

Avery interveni:

— Nu ne-am adunat aici să comentăm metodele terapeutice ale căpitanului Cormier, şi să nu credeţi că numai incidentul ăsta petrecut la spital l-a făcut s-o ia razna aşa…

Aruncă o foaie de hârtie pe biroul lui Peterson:

— Acesta este un raport al F.B.I.-ului, în urma cercetărilor întreprinse în oraşul său natal. Se pare că a avut o iubită – blondă, cu părul lung – înainte să intre în armată. Când i-a scris din Oakland, a aflat că între timp se măritase şi părăsise oraşul. Sora lui spunea că a suferit foarte mult din cauza asta.

Ryker se întoarse spre soră:

— Căpitane Cormier…

— Spune-mi Charlie, îi zâmbi ea.

Ryker se enervă şi mai tare.

— Căpitane Cormier, doar n-ai bătut atâta drum din Europa până aici doar ca să ne spui că te simţi răspunzătoare. Puteai să ne transmiţi asta într-o scrisoare.

— Nu mă simt pe de-a-ntregul răspunzătoare, pară ea. Am venit până aici ca să îmi ofer ajutorul. Dacă vreţi, sunt gata să apar la televiziune, la radio, în ziare, oriunde doriţi, dacă credeţi că ajută la ceva. Cred că eu aş putea să-l fac să iasă din ascunzătoare, ca să-l puteţi prinde.

Peterson se uită la Avery.

— Eu unul sunt de acord, spuse cel de la F.B.I.

În cele două zile care urmară, ziarele, radioul şi televiziunea nu mai conteneau cu transmiterea apelurilor căpitanului Cormier către fostul combatant Henry Cyrus, apeluri prin care ea îl implora să nu mai împuşte oameni, asigurându-l că îl iubeşte şi că vroia să îl ajute. Mediile de informare aveau grijă să menţioneze întotdeauna adresa din New York a căpitanului Cormier, „Hotelul Plaza, la intersecţia Străzii 59 cu Five Avenue”. Pentru cineva născut la New York asta suna la fel de ciudat cum ai spune că Podul 59 se află pe Strada 59. Toată lumea ştia unde se află Plaza. Dar Henry Cyrus nu era new-yorkez.

Cyrus auzi pentru prima dată vocea Charlottei Cormier răsunând în difuzorul unui aparat de radio din apropiere, în timp ce zăcea în iarbă lângă caruselul din Central Park. În douăzeci de minute – la trei şi douăzeci şi două de minute după-amiaza, ca să fim exacţi – se afla în Grand Army Plaza, aflată în colţul sudic al Central Parkului, scrutând faţada încărcată de ornamente a bătrânului hotel. În mai puţin de două minute se trezi înconjurat de şaisprezece agenţi F.B.I. şi cu cătuşele la mâini. Nu opuse nicio rezistenţă.

Charlotte Cormier achită nota la hotelul St. Regis, unde locuia de fapt şi, în aceeaşi după-amiază, se îmbarcă într-o cursă aeriană spre Europa. A fost cel mai jalnic sfârşit al celui mai mare vânător de oameni din istoria New Yorkului.

Ryker turba de furie.

CAPITOLUL 10

Ryker se învârtea ca un leu în cuşcă prin birou, mârâind furios. Hayes îl privea perplex. El îi adusese marea veste despre capturarea lui Cyrus şi crezuse că partenerul său avea să se bucure, măcar de schimbare dacă nu de altceva.

— Totuşi, ce nu-ţi convine? îl întrebă.

— Hayes, eşti un dobitoc.

— De ce?

— Ne-au tras clapa federalii. N-o să-l mai vedem niciodată la ochi pe nenorocitul ăla.

— Şi ce, doar e închis acum. Asta contează.

— Jigodia aia de Peterson a jurat că au promis că or să-l
urmărească până o să pună el mâna pe puşcă. Câteodată îţi merge şi ţie mintea aia – crezi că o să găsim vreodată puşca aia în ditamai parcul?

Hayes îl privi încurcat.

— Nu. La dracu', putea s-o înfăşoare în plastic şi s-o îngroape!

— Exact. N-avem nicio probă împotriva lui. N-o să fie niciodată judecat într-un tribunal pentru crimă.

— Cum?!

— Aşa cum ai auzit. Federalii nu sunt interesaţi de nimic altceva în afară de nenorocitul ăla de telescop Starlight al lor. Henry Cyrus o să dispară în înghesuială sau or să găsească ei vreun avocat isteţ s-o scoată la capăt, spuse Ryker, izbind cu pumnul în masă.

— Dar de ce căpitanul Peterson ar… începu Hayes.

— Sunt interese politice la mijloc, mârâi Ryker. Numai că
Peterson nu e singurul implicat. Sunt alţii mult mai sus. Sigur e ceva putred în povestea asta.

Fischetti îl auzise şi interveni:

— Uşurel, Ryker. Probabil există un motiv foarte întemeiat pentru care l-au arestat.

— Da? Şi care ar fi ăla?

— Ei bine, cred că totuşi comisarul a mai reflectat asupra problemei şi i s-a făcut frică că Cyrus ar putea scăpa de sub urmărire. Avea probabil coşmaruri despre cum o să îi explice el primarului că Tarzan, omul junglei, ne-a scăpat printre degete.

— Prostii. Pentru puşca aia au făcut ei tevatură. E clar că e un aranjament împuţit la mijloc. De ce au participat la arestare numai agenţi federali? Am să-ţi spun eu de ce: ca să nu sărim noi cu gura că, în loc de urmărire, o să fie o arestare.

— Vorbeşti ca un paranoic, se revoltă Fischetti.

— Nu, pur şi simplu nu înţelegi. Cât de des se întâmplă să scape un suspect de urmăritori? Asta nu e o procedură corectă, să înhaţi aşa un suspect. Ce dovadă avem împotriva amicului Henry?

Tocmai atunci sună telefonul şi Fischetti se bucură că nu mai era nevoit să răspundă acelei întrebări.

La etajul douăzeci şi opt al clădirii cu numărul 26 din Federal Plaza, agentul special Avery trăia un moment de mare însufleţire.

— Ştii, Carl, i se adresă el căpitanului Peterson, vreau să vă mulţumesc, atât ţie, cât şi comisarului, pentru contribuţia extraordinară pe care aţi avut-o în rezolvarea acestui caz.

Peterson, vădit stânjenit, nu răspunse nimic. Avery continuă:

— Cyrus o să fie adus aici în câteva minute, după ce isprăveşte cu el judecătoraşul nostru de peste drum. O să scoatem de la el tot ce ne interesează.

— Este o procedură cam… ăăă… neregulamentară, protestă Peterson cu jumătate de gură.

— Este o problemă de securitate naţională, replică Avery.

Locotenentul Fischetti, aflat în mijlocul oamenilor săi, în incinta Secţiei a 8-a de Poliţie, încerca să fie împăciuitor:

— Dă-o-ncolo de treabă, Ryker! Criminalul e la răcoare şi ăsta-i cel mai important lucru. De ce iei lucrurile atât de personal?

— Nu sunt implicat personal în niciun fel, numai profesional. Meseria mea e să bag la zdup ţăcăniţi ca acest Cyrus. Am muncit din greu la cazul ăsta, ca să vină nişte găoaze nenorocite să se bage şi să strice tot!

Fischetti dădu din cap în semn de încuviinţare. Apoi, aruncând o privire de jur împrejur, strigă:

— Hei, încăperea asta arată ca morga oraşului! Haideţi cu toţii la cârciuma lui McGlade! Avem şi noi, *cât de cât*, un motiv de sărbătoare. Fac eu cinste!

Ryker se lăsă convins cu greu. Înaintând pe Strada a 6-a, alaiul petrecăreţ al celor patru poliţişti întâlni în drum un stand de ziare. Vânzătorul avea expusă ediţia de seară a ziarului *New York Post*, care purta ca titlu pe prima pagină, scris cu litere groase: CAPTURAREA UCIGAŞULUI.

Ajunşi în bar, se aşezară cu toţii în jurul unei mese rotunde din colţ. Ryker, Hayes şi Littel cerură bourbon, în timp ce Fischetti comandă scotch. Lăsase un mesaj la sergentul de serviciu şi aştepta să apară şi alţi poliţişti, pe măsură ce aveau să afle că se sărbătorea ceva prin preajmă. După vreo jumătate de oră, în care băuseră într-una făcând speculaţii pe marginea cazului, apăru şi Lindly cu Wilkinson, partenerul său obişnuit. Apoi apăru şi Ralph Fletcher, cu căpăţâna lui cheală acoperită de o pălărie. Pe măsură ce alcoolul li se urca la cap, petrecerea devenea din ce în ce mai

însufleţită. Barmanul şi încă câţiva clienţi, dându-şi seama ce sărbătoreau ei de fapt, le trimiseră la masă câteva rânduri de băuturi pe gratis. Pe la zece şi jumătate apăru şi Fernandez, şi pe la unsprezece erau cu toţii beţi. La unsprezece şi jumătate, după ce urmăriseră ştirile de la televizor, conversaţia reveni asupra cazului Henry Cyrus.

Lindly: — Ce rahat, să dea aşa buzna curva aia! Sora medicală, vreau să spun.

Littel: — Ne rupem cururile căutându-l pe sulă ăla şi vine curva asta să ne spună că bătrânului Henry îi plăcea cum i-o suge ea şi că-l scoate la lumină ca să punem mâna pe el.

Fernandez: — Iubirea, ce vrei, iubirea adevărată!

Fischetti: — Rahat, oricum puneam mâna pe el. Parcul era înţesat cu poliţişti dintr-un capăt în altul.

Hayes: — Împuţiţii ăştia de la ştiri le înalţă piedestaluri federalilor. Găoaza aia de Avery, ştia el ce face! Un rahat ca ăsta pur şi simplu intră în biroul F.B.I.-ului…

Ryker: — Fischetti, unde mama dracului e puşca aia?

Fischetti: — De unde dracu’ vrei să ştiu eu?

Ryker: — Asta-l ţine pe nenorocitul ăla în viaţă!

Fischetti: — Şi ce? Ţie ce-ţi pasă? Tu fă-ţi meseria ta şi gata! Nu suntem noi şi judecători şi juraţi!

Ryker: — De ce nu l-am urmărit noi? Aici puţea ceva!

Fletcher: — Tu puţi, Ryker! Puţi ca un mâncător de rahat de câine!

Ryker: — Dacă aveam nasul tău, aş fi fost în stare să miros toate subsuorile până dincolo de Mississippi !

Fletcher: — Ţi-ar fi plăcut ţie, căpăţână de bălegar ce eşti!

Ryker: — Hâc…

Fischetti: — Ryker, tot mai crezi că pute ceva? Aruncă-l pe ăsta afară!

Ryker: — Du-te dracului, cap de peşte ce eşti! Poponarule, găoază, pupător de cururi!

Un client: — Hei! Ăştia se iau la bătaie! Chemaţi poliţia!

Barmanul: — Ei *sunt* poliţia.

La ora şapte şi jumătate în dimineaţa zilei următoare, un detaşament de forţe poliţieneşti alcătuit de detectivi, ofiţeri în uniformă, paznici ai parcului şi nişte indivizi care purtau după ei prăjini lungi presărate cu cuie şi saci de pânză, începu să grebleze Central Park în căutarea carabinei M 14 a lui Cyrus. Era o zi frumoasă şi caldă, cum sunt unele zile care parcă ţipă să te bucuri de ele, asta dacă nu le-a întunecat de tot mahmureala. Ryker se simţea de parcă îl călcase tramvaiul şi găsea că asta era răsplata meritată, după ce îşi băuse minţile o noapte întreagă cu Hayes şi cu
Fletcher. Simţea mirosul stătut al unei camere de motel, creierii i se clătinau în cap, stomacul îi era întors pe dos, şi blestematele de păsări din parc îi zgâriau urechile sensibile ca o bandă de alămuri.

Locotenentul Fischetti, care nu părea să sufere defel, îşi începu recapitularea.

— După cum aţi aflat, am adunat mai mult de o sută de oameni, agenţi şi detectivi, gata să întoarcă parcul cu susul în jos. Primarul i-a cerut Comisarului Ordinii Publice să ne mai împrumute încă o sută de oameni. Fiecare poliţist o să fie dublat de unul dintr-ăştia. Se pare că toată lumea este de acord că, dacă a ascuns arma în Central Park, şi nu în altă parte, am putea să o găsim numai printr-un noroc porcesc. Dacă puşca se află ascunsă în alt loc decât în parc – adio! Comisarul Ordinii Publice şi, de asemenea, comisarul de poliţie, n-or să folosească o sută de oameni pe zi la nesfârşit, aşa că trebuie să găsim puşca aia cât mai

repede posibil. Ce-i mai grav e că o mulţime de civili cu minţile încinse s-au apucat de căutat pe cont propriu. Afară cu ei, dacă pot să spun aşa.

Ryker, întrerupându-şi reveria, interveni:

— Asta ne mai lipsea, fir-ar a dracului. La cât suntem de norocoşi, cine ştie ce alt psihopat pune mâna pe ea!

— S-ar putea, aprobă Fischetti. Vrei să auzi şi vestea proastă?

— Sigur.

— Amicul tău de la postul local – Rogers – vrea să ofere o recompensă de zece mii de dolari pentru recuperarea puştii sau pentru informaţii care pot duce la descoperirea ei. Vrea să anunţe asta pe post la ştirile de seară. Încă una din şmecheriile lui ieftine. În tot cazul, comisarul încearcă să obţină un ordin al justiţiei prin care să fie opriţi, dar asta n-o să fie de prea mare ajutor. Odată recompensa anunţată, niciun tribunal din lume n-o să-i mai poată opri pe nebuni să distrugă tot parcul. O să semene cu cea mai mare vânătoare de ouă de Paşti care s-a văzut vreodată în Central
Park.

Ryker se tot muta de pe un picior pe altul, strivind iarba de dedesubt.

— Ascultă, o singură persoană ştie unde-i ascunsă puşca aia, şi există o singură modalitate să o facem să ne arate şi nouă.

Fischetti bănuia ce o să urmeze.

— Uite ce-i! Puşca nu e totul!

— Prostii. Ăsta era un caz clasic, înainte să se amestece cineva şi să dea totul peste cap. Localizezi suspectul, îl urmăreşti şi el te conduce la probă, în cazul nostru o puşcă. Amprentele de pe puşcă şi posesia puştii stabilesc o legătură cât se poate de clară între suspect şi puşcă. Expertiza balistică stabileşte legătura între puşcă şi criminal. Caz clasic. Ce-ai făcut tu la Academia de Poliţie? Te-ai zbănţuit toată ziua prin toaleta bărbaţilor?

Fischetti suspină:

— Ajunge, gata. Sunt obosit şi sătul până peste cap de tot jocul ăsta de-a mijlocaşul la centru toată dimineaţa. Dă-mi voie să te întreb un singur lucru: de unde ştii tu aşa de sigur că nenorocitul ăla de Cyrus ne-ar fi condus direct la puşcă, dacă nu-l înhăţau federalii?

— Ştiu, pur şi simplu. Sunt la fel de sigur pe cât sunt de sigur că bastardul ăsta n-o să ajungă niciodată într-un tribunal. Or să-l ţină pitit câţiva ani, şi pe urmă or să-i dea drumul pe străzi.

— Păi, ăăă… se fâstâci Fischetti.

— Aşa o să se întâmple, nu-i aşa? insistă Ryker, sesizând nesiguranţa şi stânjeneala locotenentului.

— Ajunge! izbucni Fischetti. Dacă mai ai ceva de spus, vorbeşte cu căpitanul Peterson. Treaba mea, *treaba noastră,* e să găsim puşca. Asta-i tot.

Ryker tăcu, dar n-avea să renunţe cu una cu două.

În acea seară, după o zi de căutări zadarnice în parc, Ryker se duse acasă, în apartamentul său mizer. În holul de la intrare dormea un beţiv, dar Ryker era prea obosit ca să îl dea la o parte din drum. Pur şi simplu păşi peste el. Ajuns sus, deşurubă capacul unei sticle de „Jack Daniels" şi trase o înghiţitură lungă. Simţi alcoolul arzându-i măruntaiele. Îşi dori în clipa aceea să aibă pe cineva alături, cu care să poată vorbi, dar telefonul nu suna niciodată atunci când îşi dorea, iar el era prea mândru ca să o sune pe Ellie.

Căpitanul Peterson se afla la Circumscripţia a 8-a, punându-şi hârtiile în ordine. Vânătoarea criminalului se încheiase cu bine şi acum îşi plănuia întoarcerea la biroul său confortabil din „One Police Plaza". Munca de teren fusese captivantă o vreme, dar acum dorea să se întoarcă la Cartierul General cât mai repede posibil. Altfel nu avea cum să afle cine îl săpa în permanenţă. Tocmai terminase cu strânsul hârtiilor în

diplomatul său de piele neagră, când intră locotenentul Fischetti.

— Pot să te întreb ceva, căpitane?

— Dă-i drumul.

— Ce naiba s-a întâmplat cu capcana întinsă lui Cyrus?
Cum se face că l-au arestat federalii?

Insistenţa lui Ryker îl pusese pe Fischetti pe gânduri, în cele din urmă. Peterson se ridică şi închise uşa, apoi spuse:

— Locotenente, am încredere că poţi să-ţi ţii gura.

— Sigur, domnule.

— Atunci pot să-ţi spun toată povestea. Cyrus s-ar putea să scape.

— *Cum?*

— Capcana n-a ţinut.

— De ce? Fiindcă a dat F.B.I.-ul totul peste cap?

— Da şi nu. Aici e vorba de implicarea într-o problemă de siguranţă naţională – telescopul acela, spuse Peterson.

— Şi cu siguranţa oamenilor de pe stradă, cum rămâne?
întrebă Fischetti.

— De unde să ştiu eu? întrebă şi Peterson. E absolut necesar. F.B.I.-ul crede că Cyrus face parte dintr-o conspiraţie, că este implicat într-o reţea de traficanţi de arme care operează în interiorul ţării şi chiar dincolo de ocean. Nu e vorba atât de furtul armelor, cât de furtul tehnologiei, ca de exemplu aceste telescop „Mark V”. E o problemă de siguranţă naţională, repetă Peterson.

— E o porcărie şi tu ştii asta, spuse Fischetti. E vorba de ce au de gând să facă ei cu psihopatul ăsta, de parcă n-ai şti deja!

Peterson nu părea deloc în largul lui.

— Asta nu e treaba noastră. Chestia e că putem să îl acuzăm de crimă de gradul I şi dacă ţine, o să fie trimis la puşcărie sau la casa de nebuni pe viaţă. N-are niciun motiv să coopereze cu ăia de la

F.B.I. Şi nici ei n-au ce să-i ofere în schimb. În felul ăsta, noi punem mâna pe el, se termină cu omorurile, se termină cu tensiunea şi federalii îşi văd mai departe de treaba lor. Foarte simplu şi toată lumea e fericită.

— În afară de oamenii care au fost omorâţi. Şi de alţii, care n-au habar de târgul ăsta împuţit.

— Locotenente, târguri din astea, cum le numeşti dumneata, au loc în fiecare zi între forţele de ordine şi reprezentanţii legii, lucru pe care îl ştii la fel de bine ca mine.

— E o porcărie, oricum. Pute, zise Fischetti, folosind termenul lui Ryker.

Peterson se făcu roşu:

— Ia ascultă, locotenente…

— Şi ce-o să se întâmple când o să intre pe mâna celor de la guvern? îl întrerupse Fischetti. O să cânte! Asta numai dacă guvernul nu va scoate la iveală niciodată faptul că individul e nebun, ceea ce i-ar distruge credibilitatea ca martor împotriva restului reţelei. Aşa că fac o înţelegere cu el, dacă o să cânte. O să capete între cinci şi zece ani într-un penitenciar federal şi iese în trei sau patru.

Se înfruntară din priviri vreme îndelungată. Apoi Fischetti vorbi din nou:

— Incluzând autostrada Roosevelt şi vaporaşul de agrement, avem aproape cincizeci de morţi.

Peterson îi întoarse spatele şi începu să se uite pe fereastră.

— N-am de ales. Cei de la guvern susţin că tot ce se leagă de arma asta are maximă importanţă.

— Nu începe iar să-mi fluturi pe la nas rahatul ăla cu siguranţa naţională! Eşti poliţist, Carl. Porţi răspunderea acestui oraş. Lasă-i pe cei de la F.B.I. să-şi rezolve singuri problemele lor. A fost un târg josnic, căpitane.

— A fost. Dar n-am avut de ales, se dădu bătut Peterson.

— Şi, oricum, de unde ştim atât de sigur că la mijloc e o conspiraţie? Cum de ştiu ei că şi el e

implicat? Cum are creierii ăia pe moaţe, crezi că-şi mai aminteşte ceva? Poate e numai un simplu cumpărător.

Peterson continua să se uite pe fereastră.

— Prea multe întrebări… Ştiu şi eu?! Nu mi-au spus totul, bâigui el, aproape în şoaptă.

Fischetti înţelese că se folosiseră de el. Îşi dădu seama că şi căpitanul fusese minţit şi că acum era mult prea târziu ca să mai poată schimba ceva.

În următoarele câteva săptămâni, o mulţime de persoane particulare se apucară să scotocească cu frenezie prin tot parcul. Motivele pe care le găsiseră ca să se alăture cercetărilor oficiale erau la fel de numeroase ca şi ideile cu privire la locul în care se afla ascunsă puşca. Cărau după ei lopeţi, sonde lungi de oţel sau chiar sofisticate detectoare de metale. Pe lângă timpul pierdut în căutarea puştii, poliţia pierdea la fel de mult timp cu urmărirea celorlalţi căutători. Unul din posturile locale de radio organizase un concurs, cerând ascultătorilor să sune la redacţie şi să îşi comunice ideile şi teoriile în privinţa ascunzătorii armei. Printre nenumăratele idei trăsnite se numără şi aceea a unui veterinar care susţinea că în rectul unui elefant încăpea foarte bine o carabină M 14. Se dovedi însă că în recturile elefanţilor din grădina zoologică a Central Parkului nu se afla nimic.

Craig Rogers transmitea la telejurnalul de noapte imagini din timpul căutărilor, în timp ce cercetările poliţiei erau transmise în întregime, bineînţeles. Ar fi fost un miracol să găsească cineva puşca în asemenea condiţii. Cu toate astea, cei de la F.B.I. stăteau cu sufletul la gură: îl voiau pe Cyrus numai pentru ei. Chiar dacă nu se ducea să-şi recupereze puşca când avea să iasă, lor le convenea. Se gândeau că are mult mai multă muniţie ascunsă pe undeva pe lângă Coffeyville şi

că avea cu siguranţă să-i conducă la ascunzătoare şi, cu puţin noroc, chiar la şefii reţelei.

Ryker se întorsese la obişnuitele lui cazuri de omucidere.

Pe măsură ce treceau săptămânile, era din ce în ce mai convins că Cyrus trebuia să plătească pentru crimele lui. Devenise o obsesie.

Avocatul din oficiu al lui Cyrus ceruse şi obţinuse permisiunea să fie vizitat de sora lui în aripa deţinuţilor de la Bellevue. Federalii erau furioşi: voiau să-l ţină complet izolat şi plănuiau să-l transfere la casa de nebuni din Washington, unde i-ar fi ţinut o companie agreabilă lui John Hinkley. Numai că se apropiau sărbătorile şi transferul însuma un volum imens de hârtii. Publicul uită curând de Henry Cyrus şi de procesul lui. Aşa era la New York. Aşa era lumea.

Spre sfârşitul lui noiembrie, Joe Ryker urcă într-o zi treptele de granit îngheţate ale postului de televiziune de pe

Tenth Avenue. Secretara frumuşică de la intrare îl întrebă ce treabă avea.

— Am o întâlnire cu domnul Rogers.

În biroul său elegant, cu pereţii îmbrăcaţi în lambriuri de lemn, Rogers îi întinse mâna şi zâmbi:

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule sergent?

Ryker ignoră mâna întinsă şi se aşeză. Rogers bănuia că avea să urmeze ceva neplăcut şi se aştepta la ce poate fi mai rău, dar Ryker îl ţintui numai cu ochii săi verzi tăioşi şi spuse:

— Am venit să încheiem o înţelegere.

— Ai nimerit la locul potrivit.

— Cred că ai suficientă putere, influenţă şi bani ca să rezolvi povestea asta.

— Ce să rezolv?

— Ce-ai zice de o ştire-bombă, în exclusivitate?

— Asta-i meseria mea, percută Rogers.

— Vreau să-l scoţi din arest pe Henry Cyrus.

— Ce?!

— Ai oferit zece mii de dolari pentru recuperarea puştii.
Mai ai nevoie de încă zece mii ca să-l scoţi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce să-l scoatem de-acolo?

— Ca să punem mâna pe pușcă.

— Aha… Este legal?

Ryker se ridică şi plecă.

— Stai, stai, strigă Rogers. Am impresia că aici se ascunde ceva mult mai important decât recuperarea puştii. Cred că nu mi-ai spus chiar totul.

— Va trebui să te mulţumeşti cu atât.

Ryker era gata să iasă pe uşă.

— Stai puţin. Dacă Departamentul de Poliţie nu ştie nimic despre asta, cine o să-l urmărească pe Cyrus?

— Eu şi partenerul meu. Suntem poliţişti, dacă n-ai uitat cumva.

— Şi cum o să-l scoatem, fără să intrăm noi în puşcărie?
întrebă Rogers.

— S-ar putea să ai nevoie de numele ăsta, spuse Ryker, întinzându-i un bileţel pe care scria doar un nume: Dorian
Gillette.

— Cine-i ăsta?

— N-am auzit în viaţa mea de el. Ai sursele tale, foloseşte-le! mai spuse Ryker şi ieşi pe uşă.

Două zile mai târziu, aproape de miezul nopţii, Ryker se afla în apartamentul său tăindu-şi unghiile de la picioare. Nu era o treabă prea grea, având în vedere faptul că îi ieşiseră prin şosete. Asta îi aminti că trebuia să-şi comande o nouă duzină de şosete de lână, toate negre, ca să nu aibă probleme cu împerecheatul. „Mereu alte probleme!”, îşi spuse el în sinea lui.

Telefonul începu să sune. Era inconfundabila voce a lui Craig Rogers.

— Sunt un prieten, spuse Rogers. Cred că îţi aminteşti conversaţia pe care am avut-o la mine în birou, acum două zile.

— A, tu eşti, Rogers? întrebă Ryker ironic, râzând în sinea lui.

Telefonul lui nu era înregistrat; îl verifica de două ori pe săptămână.

— Sssst! Fără nume! se precipită reporterul.

— Bine, Craig, vreau să spun că… am înţeles. Ce s-a întâmplat?

— Ne vedem într-o oră, spuse Rogers. În barul de lângă biroul meu.

— La „Meehan's", vrei să spui?

— Ssssst!

— Bine, peste o oră.

„Meehan's" era un bar irlandez cu un specific nu prea clar. Cândva fusese o speluncă pentru muncitori, apoi o tavernă a ziariştilor. În ultima vreme se înstăpâniseră acolo oameni de televiziune, impunând schimbări majore localului: ghivece cu plante exotice, în combinaţie cu portrete prăfuite ale Sfântului Patrick, litografii din ziarul „New Yorker" amestecate cu reclame de bere Guinness. Clientela era la fel de amestecată, alcătuită în parte din beţivii de altădată, parte din băutori de Perrier şi vinuri albe. Ryker ura localul acesta.

Rogers se afla într-un colţ întunecos, cu gulerul de blană al mantoului său Chesterfield ridicat până peste urechi, de parcă nimeni din local n-ar fi ştiut cine este. Se credea probabil într-un roman de capă şi spadă şi se vede treaba că-i plăcea rolul. Ryker nici nu se aşezase bine, că Rogers se şi repezi:

— Nu cumva ai fost urmărit?

— Ba da, Craig, de Orchestra Ambulantă a Societăţii Esmeralda. Or să ajungă şi ei imediat, ca

să-ţi cânte o mazurcă la ureche.

— Fii serios, Ryker!

— Eu nu glumesc niciodată. Un Jack Daniels cu gheaţă!
strigă el spre o chelneriţă care trecea.

— M-am întâlnit cu omul tău, spuse Rogers în şoaptă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Eu am venit numai ca să îţi furnizez informaţiile de culise necesare raportului tău despre cazul Henry Cyrus, spuse Ryker.

— Bine, fie pe-a ta. Treaba se rezolvă exact de azi într-o săptămână. Ora şapte dimineaţa.

— N-aud nimic din ce spui, îl întrerupse Ryker. Probabil zgomotul de aici e de vină.

— Ce naiba, Ryker… dă-o-ncolo!

— Nu, tu dă-o-ncolo, Rogers! Tot ce faci este numai responsabilitatea ta. Eu nu am niciun amestec.

Rogers suspină.

— Bine, am să mă duc eu acolo.

— Tu eşti prea bătrân şi ieşit din formă ca să… faci jogging aşa de dimineaţă.

— Atunci am să-l trimit pe asociatul meu.

— Trimite-ţi echipa, antrenorule! Eu am plecat!

Paharul cu whisky nu mai sosi.

Un vânt rece şi aspru începu să sufle în josul lui Ninth Avenue şi Ryker îşi ridică gulerul în timp ce se îndrepta spre un bar din apropiere, unde îl aştepta Hayes. Era unul din vechile baruri ale New Yorkului, care suferiseră aceeaşi soartă ca şi „Meehan's". Ryker intră şi îl descoperi pe Hayes aşezat la bar, uitându-se nervos în toate părţile.

— Ei?

— S-a aranjat.

— Isuse Cristoase, sper că-ţi dai seama în ce te-ai băgat!

— Cineva o să-l scoată afară pe bătrânul Cyrus, şi dacă se întâmplă să-l zărească tocmai atunci un cuplu de detectivi devotaţi, este de datoria noastră să aflăm unde se duce. Chiar dacă suntem în concediu.

— Bine, dar toată afacerea asta cu F.B.I.-ul…

— Nu ştii tu nimic despre asta. Las-o baltă.

Ryker îşi comandă un bourbon dublu.

A doua zi, Ryker şi Hayes făcură cererea pentru zilele de concediu la care renunţaseră în anul acela, şi care făceau, la un loc, cât o lungă vacanţă. Hayes îi îndrugă soţiei o poveste fantastică, despre urmărirea unor gangsteri şi se mută pe canapeaua jerpelită a lui Ryker. În noaptea următoare sună telefonul:

— Salut, Joe! se auzi vocea fostei sale soţii. Te deranjez cumva?

Ştia că îl întreba asta ca să vadă dacă e cu vreo femeie. Îi răspundea întotdeauna că nu, nu-l deranjează, fiindcă nu aducea niciodată târfe acasă.

— Mda… Sunt cu cineva.

— Ah… bine atunci… te sun eu altă dată, ezită ea, aşteptând ca el să spună „a, nu, nu-i nicio problemă”, numai că de data asta el nu zise nimic.

— Noapte bună, Ellie. Te sun eu cât de curând.

— Înseamnă că-i cineva important. O cunosc şi eu?

— Noapte bună, şopti Ryker şi închise.

Hayes râgâi şi se scărpină pe burtă.

— Cine a fost? Vreuna din damele tale?

— Fostă.

La ora şase dimineaţa era încă întuneric, dar Hayes şi
Ryker se postaseră deja în faţa spitalului Bellevue. Aşteptară în frig o bună bucată de vreme şi, când se făcu şapte şi jumătate, Hayes se îngrijoră de-a binelea. În sfârşit, Ryker îl zări pe Cyrus străbătând coridorul întunecos de la intrare. Omul

trimis de Rogers îl ajuta să îmbrace un uriaş pardesiu galben pe care îl adusese cu el. Ryker se gândi că numai Rogers putu să aleagă culoarea aceea, pentru că Rogers era îndeajuns de dobitoc dacă îşi închipuia că aveau nevoie de haina aia ţipătoare ca să-l poată urmări pe Cyrus. Reporterul se îndepărtă în grabă, lăsându-l pe Cyrus uluit în mijlocul drumului. Se uita în sus la clădirile din jur, apoi îndrăzni câţiva paşi pe trotuar, tatonând terenul. Ryker nu se putu abţine să nu râdă.

— Idiotul ăsta nici nu-şi dă seama ce se întâmplă cu el!

— Nu cred că se bucură prea tare să iasă pe frigul ăsta, spuse Hayes.

Tânărul reporter dăduse ocol blocului şi apăru în spatele celor doi poliţişti.

— Mă cheamă Winston, se recomandă el zâmbind.

— Şi ce-i cu asta?

— Ce are de gând? întrebă Hayes.

— Încă nu ştie nici el.

Cum soarele începuse să se înalţe dintre colinele Manhattanului, Cyrus reuşi să-şi dea seama în ce parte era nordul şi o luă din loc. Cei trei îl urmară. Două ore mai târziu se opri dârdâind de frig la colţul Străzii 42 cu Fifth Avenue. Oprise pe drum câteva persoane ca să le ceară indicaţii, dar Ryker îl urmărise cu multă uşurinţă, deoarece evita metroul, autobuzele şi taxiurile. Părea că habar n-are de existenţa transportului public, ceea ce era o mare uşurare pentru urmăritorii săi. Ca toţi infanteriştii din lume, Cyrus nu depindea decât de propriile picioare ca să se mişte din punctul A în punctul B.

O luă spre vest pe Strada 42, apoi intră într-o cafenea.

Poliţiştii îşi dădură seama că se afla acum pe un teritoriu mult mai familiar. Dacă avea să intre în parc, ar fi fost mult mai greu de urmărit.

— Winston, câţi bani i-ai dat?

— Douăzeci de dolari. Aşa a spus domnul Rogers.

Cei trei îl urmăreau de pe partea cealaltă a drumului cum bea cafea fierbinte şi înfulecă hămesit cornuri, unul după altul.

— De ce nu dai o fugă până în barul ăla să ne aduci la toţi trei câte-o cafea fierbinte? îi spuse Ryker reporterului.

— Fiindcă aş rămâne acolo, replică Winston. I s-a atras atenţia că oricând poate cineva încerca să-l jefuiască.

Au tremurat, au ţopăit pe loc şi au îngheţat aproape o oră, până când Cyrus a catadicsit să iasă din bar. O luă din nou spre vest, apoi spre nord pe Eighth Avenue şi se aşeză pe o bancă în Columbus Circle, în colţul sud-vestic al lui Central Park. Cei trei se ascunseră după statuia lui Columb şi aşteptară. Hayes se întoarse spre partenerul său:

— Trebuie să fie în parc.

— S-ar putea. Oricum, n-o să se ducă după ea până nu se întunecă, răspunse Ryker. Winnie, de ce nu te duci tu să ne aduci nişte cafele?

— Fiindcă o să rămân lipit acolo.

Rămaseră aşteptând în picioare, şi orele de abia se târau.

Cyrus se ridicase de câteva ori să mai facă mişcare. La un moment dat intră în parc, dar numai ca să urineze. Cei trei se învârteau în jurul statuii de fiecare dată când Cyrus dădea câte un ocol pieţei. Cum Ryker stătea cu spatele lipit de partea dinspre nord a piedestalului statuii, îşi dădu seama deodată că se afla la numai câţiva metri de locul în care Cyrus băgase douăsprezece gloanţe în sora de la spitalul Roosevelt. Cerul începuse să se întunece, cădea lapoviţă, şi pavajul îngheţat se acoperise de promoroacă. Hayes începu să strănute şi să tuşească.

— Mă întreb cât o să mai dureze până or să înceapă să-i simtă lipsa, mormăi Hayes.

— Cât de curând, spuse Ryker, ştergându-şi lapoviţa din ochi. Chiar foarte curând. Săracul Henry, lui nu-i place deloc vremea asta.

— Nici mie nu-mi place, se văită Hayes, tuşind. Mi s-au strâns boaşele de parcă stau să-mi intre în burtă.

Reporterul părea că era gata să leşine. La şase fără zece era complet întuneric. Cyrus se ridică de pe bancă, se sprijini cu mâna de zidul jos de piatră şi dintr-un salt ajunse în parc.

CAPITOLUL 11

— La dracu'!

Erau atât de uzi şi de obosiţi, că nici nu băgaseră de seamă când dispăruse Cyrus în spatele zidului. Ryker aruncase o privire după colţul monumentului şi observase că vânatul dispăruse, începuse să blesteme şi să se uite disperat prin toată piaţa, înainte ca să-şi scuture însoţitorii şi să alerge la banca pe care stătuse ucigaşul. Urma unei tălpi întipărite în noroiul de pe zid îi arătă pe unde dispăruse Cyrus. Intrară toţi trei în parc şi începură să înainteze fără zgomot după urmele proaspete de paşi care traversau pajiştea. După câteva sute de metri, ajungând într-o zonă cu vegetaţie destul de rară, îngenunchează la pământ şi ascultară cum vântul şi lapoviţa loveau cu furie copacii îngheţaţi şi golaşi. Apoi o porniră iar după urmele ucigaşului tremurând toţi cumplit, amorţiţi de ger.

Ajunseră din nou la loc deschis. În faţa lor se întindea terenul de joacă pentru copii, şi se vedea… silueta lui Henry
Cyrus, care alerga cu paşi lungi şi siguri, ca un lup de-a lungul unui câmp îngheţat.

— Fir-ar al dracu', înjură Ryker, observând că trenciul lui
Cyrus avea acum o culoare foarte închisă. L-a întors pe dos, adăugă el, cu admiraţie profesională.

Cyrus dispăru în spatele liniei de copaci de la marginea terenului de joacă şi urmăritorii săi o luară la fugă după el, folosind ca acoperire movilele şi gropile din cale. Un grup de personaje din Alice în Ţara Minunilor, de dimensiuni uriaşe, adăugau peisajului o aparenţă ireală. Cei trei ajunseră la linia copacilor cam la un minut după Cyrus. Se întinseră din nou la pământ să asculte. Hayes, prăbuşit lângă Ryker, de-abia reuşi să articuleze printre gâfâituri:

— N-are cum să ne audă prin vijelia asta. Hai să ne apropiem mai mult.

Ryker căzu de acord şi porniră mai departe. În câteva minute ieşiră din crângul cu copaci rari şi ajunseră la prima alee care străbătea transversal parcul. De-a lungul aleii se vedeau urme de paşi. Ryker avea destul antrenament ca să-şi dea seama că era un punct periculos: copacii care mărgineau drumul pe ambele laturi transformau aleea într-o zonă complet descoperită.

Dacă Cyrus era înarmat – şi exista posibilitatea să fi reuşit să-şi recupereze puşca până atunci – putea să-i omoare pe toţi trei înainte să apuce să ajungă măcar până în mijlocul aleii. Presupunerea că era neînarmat şi că nu-şi dăduse seama că era urmărit ar fi putut fi fatală.

Ryker îşi conduse cei doi însoţitori paralel cu drumul, la câteva sute de metri distanţă. La capătul şirului de copaci, ajunseră în Zona Verde. Cyrus traversa imensa pajişte descoperită, îndreptându-se spre „The Mall”. Poliţiştii se opriră, urmărindu-l cu privirea. Brusc, Ryker îşi prinse pumnul drept cu mâna stângă, îşi luă avânt şi îşi înfipse cotul drept în plexul solar al lui Winston. Tânărului îi ieşiră ochii din cap şi-i căzu în braţe. Ryker îl lovi cu latul palmei stângi în ceafă şi reporterul se prăbuşi pe pământul îngheţat.

— Trebuia să se fi dus după cafea.

Lui Hayes nu-i venea să-şi creadă ochilor. Ryker scoase un pistol din buzunarul hainei şi îi verifică mecanismul. Hayes observă că era o armă ieftină, un „Saturday Night Special”. În clipa următoare înţelese că Cyrus n-o să mai iasă din parc viu.

— Hai să mergem.

Hayes ezită.

— Mişcă-te!

Hayes îşi urmă partenerul în ciuda voinţei sale şi începură să traverseze pajiştea. Timp de o oră îşi croiră drum cu greu prin noroiul îngheţat şi prin promoroacă, înspre nord. Hayes se simţea acum în

elementul său: se pricepea foarte bine la pândă şi urmăriri de când era copil. Fusese cel mai bun la jocul ăsta.

Dar, dacă Hayes era bun, Cyrus era şi mai bun. Îşi dăduse seama cu o oră în urmă sau chiar mai mult că era urmărit. Îşi mai dăduse seama că oricine ar fi fost cel care îl urmărea, era bun, al dracului de bun. Se gândea acum că îl urmăriseră şi înainte ca el să-şi dea seama de asta. Dacă ar fi încercat să-i sperie, s-ar fi trădat că ştia că e urmărit. Era tot neînarmat şi, pentru moment, nu putea conta decât pe atacul prin surprindere. Mai ghicise că pe urmele lui se aflau cel puţin doi oameni.

Când Cyrus ajunse în dreptul iazului dinspre partea de nord a parcului, Ryker şi Hayes îngenunchează în spatele ultimului copac care le mai putea servi ca acoperire. Deodată, Cyrus începu să alerge în jurul iazului. Cei doi poliţişti erau în dilemă: dacă fugeau după el, şi-ar fi dat seama că era urmărit. Dacă aşteptau să dispară din nou după copaci, la viteza cu care alerga acum ar fi putut să scape.

Cyrus ajunse în dreptul copacilor. Odată intrat în desiş, începu să alerge cu şi mai mare viteză. La un moment dat se agăţă cu toată puterea de un puiet crescut pe marginea drumului şi se rostogoli dintr-un salt în afara potecii. Alunecă câţiva metri, apoi căută prin zloata îngheţată până găsi o bucată de cărămidă pe care o lăsase ca semn în timpul verii. Dădu ţigla la o parte şi începu să scormonească frenetic crusta îngheţată, apoi stratul de frunze moarte, până ajunse la pământul clisos. O pereche de veveriţe îl urmăreau curioase. Auzea zgomotul unor paşi alergând în direcţia lui. Ajunseseră foarte aproape acum. În cele din urmă ajunse la un strat subţire de polietilenă, susţinut de câteva beţe încrucişate. Sfâşie plasticul cu bucata de ţiglă şi îşi băgă mâna prin deschizătura îngustă, scormonind

furios prin ascunzătoare în căutarea unei arme. Paşii ajunseseră chiar în dreptul lui.

Cei doi poliţişti depăşiseră locul în care Cyrus dispăruse de pe potecă şi trebuiră să se întoarcă. Ryker îşi dădu seama că ceva nu e în regulă: putea să jure că auzise zgomotul altor paşi în spatele lor. Descoperi porţiunea unde Cyrus părăsise aleea şi se opri ezitând: în cap îi sunau clopotele de alarmă. Scoase din buzunar pistolul şi îi trase piedica.

Degetele înţepenite de frig ale lui Cyrus se încolăciră în jurul unui obiect familiar de formă cilindrică. Îşi retrase mâna din ascunzătoare, trase inelul de siguranţă al micului cilindru negru, îşi luă avânt şi îl aruncă într-o boltă înaltă. Grenada de mare putere păru că încremeneşte o secundă, apoi detonatorul bubui şi grenada explodă în plin zbor. Liniştea nopţii se sparse în bucăţi. O avalanşă de ace albastre, de gheaţă, căzu cu clinchet uşor din copacii din preajmă.

Cei doi poliţişti se treziră aruncaţi la pământ. Ucigaşul începu să scormonească din nou prin ascunzătoare după pistolul său „Colt 45”. Tocmai puse mâna pe el, când auzi zgomotul unor paşi în apropiere. Estimând rapid situaţia, ajunse la concluzia că erau prea mulţi poliţişti, iar el era prea îngheţat şi prea obosit ca să le poată face faţă. Îşi băgă amândouă braţele în groapă şi trase cu putere un pachet înfăşurat în plastic în care se afla puşca. Era înţepenit, iar la zece metri în spatele lui se auzeau deja voci. Se opinti încă o dată, apoi se ridică şi o luă la fugă înspre vest.

Ryker deschise încet ochii. Simţea un bubuit puternic în interiorul cutiei toracice. Instinctiv duse mâna la hamul de umăr şi îşi scoase pistolul Magnum 357. Un picior i-l zbură din mână. Inima i se opri în loc. Îşi şterse lapoviţa care îi căzuse în ochi şi descoperi ţeava unui pistol calibru 38, Police Special. La celălalt capăt al ţevii desluşi chipul arătos al lui John Avery. Lângă el se mai afla un poliţist. Ryker gemu şi îşi coborî din nou

privirile. În clipa aceea îl descoperi pe Hayes: din nas şi din urechi îi curgeau şiroaie de sânge. Ryker închise ochii din nou.

— Scârbă nenorocită! zbieră Ryker de cum îşi reveni în simţiri.

Avery se ridică din fotoliu şi îi spuse infirmierei să iasă. Se aşeză apoi pe marginea patului lui Ryker.

— Trebuia să te las acolo!

— Şi de ce dracu' nu m-ai lăsat? N-aveam nevoie de…

Se ridică brusc dintre perne:

— Unde e Hayes?

— După perdelele alea. Din nefericire, o să supravieţuiască. A suferit numai un şoc minor.

— Dracu' să te ia, îl înjură Ryker, dar se simţi uşurat şi se lăsă din nou între perne. De ce m-ai lovit, nenorocitule?

— Încercam să-mi încălzesc picioarele. Ascultă, ai avut mare noroc că n-a aruncat cu o bombă explozibilă. Dacă ar fi făcut-o, îţi mai adunam şi acum maţele de prin copaci.

— Du-te dracului, îl repezi iarăşi Ryker, apoi îşi aminti deodată că avea de pus o mulţime de întrebări.

— Unde-i Cyrus?

— A scăpat. Ne-am ales în schimb cu depozitul lui de muniţie.

— Şi puşca?

— A dispărut – la fel şi telescopul.

Ryker se holba în tavan.

— Am mai găsit un „Saturday Night Special" de calibru mic, cu seria clasată.

— Şi?

— Nu cred că era al lui Cyrus.

— Şi?

— Comisarul tău nu cred că o să fie prea încântat când o să afle că pentru tine legea…

— Unde mă aflu? îl întrerupse Ryker.

— O să-ţi dai seama singur când o să te trezeşti.

— Spune odată! se răsti Ryker.

— La spitalul Roosevelt.

— Cum paştele mă-sii a reuşit să fugă?

— Eram numai trei, deşteptule. Pe unul din băieţi l-am trimis să-l evacueze pe reporterul ăla, pe care l-ai aranjat tu.

— Care reporter?

— Dacă ai şti cum mă bătea gândul să te las acolo să crăpi îngheţat…

— De ce mă urmăreai?

— Fiindcă era o zi frumoasă şi m-am hotărât să fac o plimbare prin parc.

— Boule.

— După cum poţi să îţi imaginezi, n-aveam nimic împotriva ta. Sau a prietenului tău Rogers şi a acelui onorabil… Cum îl chema?!

Ryker rămase tăcut. N-avea de gând să se dea bătut cu una cu două.

— A, da, Gillette.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Bine, isteţule, ţine minte că singur ţi-ai băgat capul în laţ şi eu o să fiu ăla care o să-ţi tragă scaunul de sub picioare! Va trebui să le explici o mulţime de chestii şefilor tăi.

— Eu n-am de dat nicio explicaţie nimănui şi să-mi spui tu mie că a fost vina mea. A fost numai vina ta, de la început la sfârşit.

— În regulă. N-ar trebui să-ţi spun asta, având în vedere situaţia ta delicată, dar Cyrus a omorât azi-noapte doi poliţişti.

— Ieşi afară.

— Cu plăcere!

Avery se întoarse pe călcâie şi plecă.

Ryker zăcu câteva minute nemişcat. În cele din urmă, se dădu cu greu jos din pat şi se târî până la dulapul din perete. Se îmbrăcă, apoi se uită prin cameră după pistoale, deşi ştia că n-aveau cum să fie acolo. Legitimaţia şi portofelul dispăruseră şi

ele. Aruncă o privire spre patul lui Hayes, care era încă inconştient sau poate dormea, apoi se întoarse la patul său şi trase perdelele de jur-împrejur. Se strecură fără zgomot pe coridor şi luă liftul.

Afară, în lapoviţa rece, capul începu să i se mai limpezească. Bănuia că e ora cinci sau şase dimineaţa, dar nu ştia în ce zi. Îşi pipăi barba şi ajunse la concluzia că pierduse mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Asta însemna că era chiar dimineaţa de după vânătoarea din parc.

Străbătu pe jos tot drumul până acasă, mormăind şi blestemând de unul singur prin furtună. Pătrunse în cea mai mare linişte în apartamentul său pustiu, căci şi cel mai mic zgomot îi provoca o durere arzătoare, care parcă îi urca din urechi până la creier, stabilindu-se apoi în sinusuri. Împinse şifonierul la o parte şi scoase dintr-o scobitură făcută în zid un pistol Beretta, de calibru 25. Îl privi compătimitor: era un pistol mic, de damă, dar era singurul pe care îl avea la îndemână pentru moment. Mai scoase de acolo cinci sute de dolari, puşi deoparte pentru cazuri de forţă majoră şi îi strecură în buzunar.

Înjurându-l în gând pe Avery, deschise radioul pe care îl ţinea în sufragerie, lângă fotoliul-balansoar. În liniştea încăperii mirosind a pustiu începură să răsune amănuntele legate de uciderea celor doi poliţişti. Reporterul spunea că poliţia suspecta folosirea unei arme cu lunetă, dar nu menţiona numele lui Cyrus.

Ryker închise radioul, se întoarse în dormitor şi scormoni prin dulapul de haine până găsi legitimaţia falsă pe care o mai folosise cândva. O scoase şi o îndesă într-un portofel vechi.

Când era gata să iasă pe uşă, începu să sune telefonul. Ezită să răspundă, apoi o intuiţie bruscă îl făcu să ridice receptorul, tocmai când suna a patra oară.

— Joe, cât mă bucur că te aud!

Era Eleanor, fost lui soţie. Întotdeauna pica la ţanc!

— Am sunat la secţie, dar mi-au spus că eşti în concediu.

Mi s-a părut greu de crezut, de vreme ce nu-mi amintesc să-ţi fi luat vreodată măcar o zi liberă, dar probabil că se mai întâmplă şi miracole. Fata aia e cu tine?

„Isuse, asta a înnebunit!”, se gândi Ryker.

— Bună, Ellie! Cum mai merge contul jartierei?

— Se umflă, râse ea. Numai că sunt ciorapi de data asta, ţi-am spus doar. Băieţii din Carolina de Nord au un produs nou, de-a dreptul senzaţional. Luna viitoare o să prospectăm piaţa şi o să ne dăm seama exact cât de bine…

O lăsă să turuie mai departe despre slujba şi despre prietenii ei, fără s-o întrerupă, dar şi fără s-o asculte cu adevărat. De fiecare dată se grăbea să închidă cât mai repede telefonul, deşi se gândea uneori că ea rămăsese singura lui legătură cu lumea sigură şi confortabilă pe care crezuse cândva că şi-o doreşte. Acum se terminase. Ellie ar fi fost dezgustată dacă ar fi aflat ce avea el de gând să facă în ziua aceea.

La ora unsprezece se îmbarcă la bordul unui avion care mergea la Tulsa. La ora trei după-amiază închiria un Ford Herz de pe aeroportul din Tulsa, folosind un permis de conducere şi o carte de credit false. La ora cinci apăsa pe butonul soneriei de la numărul 143, Harrow Street, oraşul Coffeyville, statul Kansas. O blondă spălăcită apăru în uşă:

— Ce doriţi?

— Doamna Cyrus? Sunt sergentul Ryker, de la Poliţia oraşului New York. Pot să intru?

Se gândi că, dacă îi cerea legitimaţia, avea să urmeze o scenă neplăcută. Îl înjură din nou în gând pe Avery.

— De ce nu? spuse ea, deschizând uşa. Au venit mai întâi poliţiştii de aici, pe urmă cei de la F.B.I.,

apoi de la poliţia statului şi acum de la poliţia din New York. De ce nu?

Arăta obosită, plictisită. Se vedea că trecuse prin asta de o mulţime de ori.

— Ia loc, domnule sergent…

— Ryker. Mulţumesc.

— O cafea?

— Sigur, cu plăcere.

Se aşeză într-un fotoliu murdar şi începu să iscodească cu ochii prin încăpere, în timp ce femeia dispăruse în bucătărie. O casă din care lipsea bărbatul, soţia sau iubitul arăta într-un fel anume. Locul ăsta semăna cu apartamentul lui, de unde trase concluzia că avusese cândva un iubit care locuise cu ea, dar o părăsise. Un scâncet care se auzi din spatele casei îi aduse aminte că avea şi un copil. Se gândi că asta trebuia să fie casa părinţilor ei, care muriseră.

Femeia se întoarse cu o ceaşcă de cafea în mână şi se aşeză în faţa lui, de partea cealaltă a măsuţei de cafea. Se uitară vreun minut unul la celălalt, fără să vorbească. Ryker stabili că avea în jur de treizeci şi cinci de ani. Era aproape drăguţă: avea ochi albaştri (însă şterşi, fără viaţă), păr blond, cu o tentă roşcată. Ea vorbi prima.

— Stau şi mă-ntreb ce mai vreţi de la mine? Îl aveţi pe Henry. E nevinovat, spuse ea mecanic. De ce nu-i daţi drumul?

— Vă suna regulat, pe vremea când îl căutam încă.

— Nu-i adevărat. L-am văzut totuşi o dată, la New York.

— Asta-i o minciună, domnişoară Cyrus. Avem înregistrările convorbirilor cu taxă inversă de la New York.

— Şi ce-i cu asta? Suna întotdeauna de la telefoane publice. N-am ştiut niciodată unde se afla. De ce-aţi venit acum să mă sâcâiţi cu povestea asta?

— Fiindcă, vedeţi… a fost eliberat.

— De cine? tresări ea, surprinsă.

— Prieteni de-ai lui. Problema e că ne-am dat seama că mai avem nişte întrebări pe care am uitat să i le punem şi ne-am gândit poate că s-a întors aici.

Ryker ştia că Cyrus n-ar fi riscat sub nicio formă să se întoarcă în Coffeyville. Probabil că în momentul acela cel puţin o echipă de la F.B.I. era deja pe drum. Femeia îl privi suspicioasă:

— De ce să se întoarcă? N-are nimic aici.

— Păi… sunteţi sora lui. Şi are şi o nepoată.

Ryker arătă cu capul spre camera din spate.

— Ţine foarte mult la dumneavoastră. Ştim asta din conversaţiile telefonice.

— Voi mi-aţi înregistrat telefonul?

— Nu noi. Cei de la F.B.I.

— Ieşi afară.

— Ne-am gândit că poate o să vă sune din nou – eu unul sunt convins de asta.

— Vă rog să plecaţi, domnule…

— Ryker. Sergent Ryker. Ei bine, spuse el ridicându-se, dacă cumva vă sună, transmiteţi-i vă rog un mesaj din partea mea.

— Ce anume? întrebă, ridicându-se şi ea.

— Asta!

Pumnul lui Ryker ţâşni cu toată puterea şi se înfipse în burta ei moale. Femeia icni şi se frânse în două, cu respiraţia tăiată. O înşfăcă de păr, o ridică iar în picioare şi începu s-o lovească cu palma lui grea, fără grabă, metodic, peste faţă şi peste sâni, până i se muiară picioarele şi căzu în genunchi. Ryker se aplecă şi, încleştându-şi mâinile de reverele ei, smuci cu violenţă, sfâşiindu-i bluza şi sutienul. Din gura ei nu se auzi niciun sunet, doar lacrimi mari i se prelingeau tăcute pe obraji. Se lăsă şi el în genunchi şi, apucând-o iarăşi de păr, îi scrâşni ameninţător în ureche:

— Să-i spui lui Henry că sergentul Joe Ryker a întrebat de el. Să-i mai spui că, dacă are cât de cât

coaie, să vină să mă caute.

— Nu! gemu ea, scuturând din cap cu violenţă.

Ryker o trase şi mai tare de păr:

— Am auzit prin oraş că eşti mare meseriaşă la supt cimpoiul!

Femeia se răsuci şi îl zgârie pe faţă. Ryker o îmbrânci şi-i trase un picior.

— Aş vrea să încerc şi eu aşa o guristă faimoasă, dar n-am timp acum. Oricum, uite-ţi plata!

Scoase din buzunar o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi şi o aruncă pe podea în faţa ei.

— Şi ai grijă să-i spui lui Henry. Încearcă să ţii minte, bine? Joe Ryker!

Femeia rămase întinsă pe podea fără să scoată un sunet.

Doar trupul i se zguduia de suspine incontrolabile.

Ryker ieşi din casă şi se urcă în maşină. Respira cu greutate şi, de câte ori trăgea aer în piept, îşi amintea de nemernicul de Avery. Îi tremurau mâinile în timp ce scormonea prin buzunare după chei.

Încă îl mai durea capul din cauza şocului provocat de explozia grenadei şi mestecă aspirine tot drumul până la Tulsa, de unde luă o cursă spre Oklahoma. Încerca să nu se mai gândească la ce îi făcuse femeii, dar bineînţeles că nu se putea gândi la mimic altceva. Fusese o treabă murdară, dar trebui să admită că era singura lui şansă să salveze acest caz. Ce erau câteva vânătăi în comparaţie cu cât rău făcuse Cyrus? Spera ca, până la urmă, scopul să scuze din plin mijloacele.

Îşi impuse să se gândească la locul în care s-ar fi putut afla Cyrus în acel moment. Se întreba dacă criminalul se mai afla încă în libertate şi, de era aşa, dacă părăsise cumva New York-ul. Era aproape sigur că nu reuşiseră să-l prindă şi un puternic presentiment îi spunea că ucigaşul n-o să părăsească oraşul, cel puţin nu înainte de a-şi lua revanşa asupra poliţiei. Un om întreg la minte ar fi

ajuns în Argentina până acum, se gândea Ryker, dar Henry Cyrus nu era un om întreg la minte. Faptul că îi bătuse sora însemna că Cyrus avea să rămână la New York; mai însemna că nici nu mai era nevoie să-l caute: Cyrus avea să-l găsească pe el. Ceea ce nu putea şti cu siguranţă era dacă Barbara Cyrus avea să sune poliţia sau nu. Faptul reprezenta o variabilă în calculele lui, dar nu avea prea mare importanţă. Cel mai rău lucru care i se putea întâmpla era să fie arestat înainte de a ajunge la aeroport. Avea să apară în faţa vreunui mocofan de judecător, să nege totul, apoi să fie eliberat pe cauţiune sau chiar fără cauţiune, după ce se confirma că era poliţist. Avea să ajungă înapoi la New York, cel mai târziu a doua zi. Nu era pentru prima oară când simţea pe pielea lui cum e când te afli de partea cealaltă a legii. Ryker zâmbi. Ceva îi spunea că Barbara Cyrus nu anunţase poliţia: făcea parte din acea categorie socială care nu avea încredere şi nici nu agrea poliţiştii, şi Ryker nu-i dăduse niciun motiv să-şi schimbe părerea.

O jumătate de oră după de Ryker părăsise Coffeyville, Barbara Cyrus mai suspina încă pe podea. Ţârâitul telefonului o scoase din amorţeală şi se târî cu greu până în bucătărie. Întinse mâna până la receptorul telefonului şi îl trase în jos spre ea. Vocea fratelui ei o aduse înapoi la realitate. Plânse şi se văicări în receptor vreo cinci minute.

— Ryker?

— Da!

— De la Poliţia din New York?

— Da! Henry, ce să fac?

— Nimic, am eu grijă de asta.

Cyrus îşi chinuia mintea să găsească ceva.

— E-n regulă. Încearcă să te linişteşti. Cred că o să-i fac eu o vizită domnului Ryker, cât mai stau prin New York.

— Henry, ai grijă! E nebun!

— Mă descurc eu, fii liniştită. N-o să mai vină el să-mi bată mie sora. Lasă că vorbesc eu cu el.

Puse la loc receptorul în furcă, ieşi din cabina telefonică şi privi cu atenţie în jur. Holul lui Sloane House, o clădire impunătoare cu cinci sute de camere care făcea parte din reţeaua hotelurilor pentru tineret, Y.M.C.A., era înţesat de lume. Luă unul din lifturi, urcă direct în camera lui şi se aruncă pe patul confortabil, trecând în revistă evenimentele petrecute în ultimele douăzeci şi patru de ore. După ce îi împuşcase pe cei doi poliţişti, fugise până la cea mai apropiată gură de metrou din Harlem, plătise permisul şi se urcase în primul tren. Călătorea cu metroul pentru prima oară în viaţă şi cei câţiva pasageri aflaţi în vagon îl priviseră curioşi. Era destul de ciudat ca un alb să se urce în metrou la staţia din Strada 110, dar să mai şi stea în picioare când erau atâtea scaune libere în jur, asta era de-a dreptul straniu. Se ţinea cu o mână de bara suspendată, în timp ce cu cealaltă presa arma ascunsă sub haină, care începuse să alunece în jos. Trenul avu o lungă oprire în Times Square. După câteva minute, Cyrus coborî şi începu să meargă spre sud.

Ceva mai târziu, ajungând în faţa clădirii masive din Strada 34 Vest, se întrebă dacă nu nimerise cumva o adresă greşită, dar pe firma de deasupra intrării scria foarte clar: Y.M.C.A. Cyrus mai stătuse într-o pensiune pentru Tineret când avea optsprezece ani, în Lincoln, Nebraska, dar această construcţie era la fel de uriaşă şi înspăimântătoare ca hotelurile pe care dorea să le evite.

În tot cazul, personalul dinăuntru se arătase extrem de prietenos. Se trecuse în registru drept Calvin Johnson, după numele unui camarad cu care servise cândva în Brigada Specială de Recunoaştere şi plătise cu bani gheaţă.

Cyrus îşi cântărea acum următoarea mişcare. Noaptea trecută trecuse cu bine de verificarea recepţionerului, dar ştia că foarte curând fotografia

lui o să apară peste tot. Realiză că frigul avea şi el avantajele lui, unul dintre ele fiind acela că îşi putea ascunde faţa sub o pălărie şi o eşarfă. De asemenea, era mult mai uşor să ascunzi o puşcă sub o haină groasă. Totuşi nu-i plăcea frigul, mai ales că acum parcurile nu-i mai puteau servi nici ca acoperire, nici ca ascunzătoare. Pensiunea nu era scumpă la New York, dar ştia că nu mai putea rămâne acolo.

Bătu uşurel cu palma umflătura lunguiaţă de sub pătură:

— Ce zici, Mikey? Eşti gata să plecăm din locşorul ăsta călduţ? Fir-ar să fie, sigur că era frig ca naiba în parcul ăla, şi tu zăceai singur acolo în pământ, îngheţat tot când te-am găsit. Cât pe ce să mă laşi baltă când aveam atâta nevoie de tine… Ei, cred că am terminat vreo patru din ei azi-noapte. Doi, sigur. Acum trebuie să mai terminăm cel puţin unul, înainte de plecare. Poliţiştii ăştia se cred al naibii de deştepţi.

Îi veni brusc în minte telefonul pe care tocmai îl dăduse surorii lui.

— La dracu', cred că am vorbit mai mult de zece minute!
Şi-am mai şi sunat de aici din hol! Fir-ar să fie! Trebuie s-o luăm din loc imediat, amice. Sus şi pe cai!

Cyrus ţâşni din pat, îşi legă pe o parte carabina M 14 şi telescopul cu cordonul de la perdea şi îşi puse haina deasupra.

Ajuns în stradă, porni cu paşi mari şi grăbiţi prin întunericul rece înspre Port Authority. Observă că zona era dotată cu o mulţime de magazine care vindeau echipamente din surplusul armatei. Intră în unul din ele, aflat pe Strada 42 Vest, care părea un enorm depozit, etalând o impresionantă gamă de produse. Era exact ce căuta. Îşi cumpără o pereche de cizme, un palton cu câteva numere mai mare, mănuşi, o căciulă de blană, lenjerie călduroasă, ochelari de schi şi încă alte câteva

mărunţişuri. Nu erau vânzători care să-l sâcâie şi când se duse să plătească la casă, observă un stand cu echipamente de vânătoare. Avea nevoie disperată de gloanţe calibrul 7,62. Nu reuşise să recupereze din ascunzătoare decât un încărcător cu douăzeci de gloanţe. Ezită, întrebându-se dacă ar fi putut exista în magazinul acela exact marfa pe care o căuta, dar renunţă, hotărând că era mai bine să nu rişte. Îşi achită cumpărăturile şi ieşi.

Traversă rapid spre capătul de linie al autobuzelor de la
Port Authority, se strecură până la toaleta bărbaţilor şi îşi schimbă hainele. Acum se simţea de parcă începea o nouă viaţă. Cineva care ştia la ce folosesc aceste toalete cu plată, scrisese pe zid, printre celelalte graffiti-uri: „Feriţi-vă de toate întreprinderile care necesită haine noi – Henry David Thoreau". Cyrus nu văzu inscripţia şi, chiar dacă ar fi văzut-o, puţin i-ar fi păsat. El avea treaba lui şi trebuia s-o ducă la bun sfârşit.

Părăsi toaleta cu plată şi intră în holul masiv al incintei.
Cumpără de la un stand ziarul *Daily News*: pe pagina a treia îşi descoperi chipul. Nu a fost surprins. Pe aceeaşi pagină se aflau şi fotografiile celor doi poliţişti în uniformă pe care îi omorâse cu o noapte înainte.

— Deci, din nou la treabă! îşi spuse.

CAPITOLUL 12

Peterson era înnebunit. Evenimentele ultimelor zile îl scoseseră cu totul din minţi. I se părea că totul se duce de râpă. Îşi dădea seama instinctiv că n-ar fi trebuit niciodată să se pună cu Ryker, dar la momentul respectiv nu avusese de ales. Acum, privind chipurile adunate în jurul mesei lungi, avea sentimentul că mai trecuse odată prin toate astea. Şi chiar trecuse.

— Lindly, ai primit vreo veste de la Unitatea Specială de
Expertiză?

— Da, domnule. Vor instala la noapte zece echipe de luptători antiterorişti pe acoperişurile din zonă.

— Şi de la Floyd Bennett?

— Patru elicoptere. Rapoartele meteo sunt favorabile.

— Locotenente, aţi pus sub urmărire toate ieşirile din oraş?

— Da, domnule, răspunse Fischetti. Ce credeţi, o să rămână în oraş sau o să plece?

— O să rămână, răspunse Avery.

Peterson ridică privirile:

— De ce crezi asta?

— Băieţelul vostru, Ryker, tocmai a dansat o bătută cu surioara lui Henry.

— Ce?! Ryker e în Coffeyville?

— A fost. După ce s-a petrecut azi-noapte, i-am înregistrat din nou telefonul, iar unul din agenţii noştri a văzut un bărbat cu semnalmentele lui Ryker intrând şi apoi ieşind din casa ei. Cyrus a sunat-o dintr-o pensiune pentru tineret de pe Strada 34. A vorbit puţin cam mult de data asta. Noi am sunat imediat la Circumscripţia din zonă, dar copoii au ajuns cam cu cinci minute mai târziu. S-a înscris la recepţie cu numele de Calvin Johnson.

Peterson avea impresia că trăieşte un coşmar.

— Pui de căţea! Ce i-a spus Cyrus soră-si? Unde-i Ryker?
De ce n-aţi pus mâna pe el?

Avery încerca să-şi ascundă zâmbetul. Părea să-l găsească foarte amuzant pe Peterson în seara aceea.

— Ei bine, Henry a dat de înţeles că se duce să-l arunce pe Ryker în aer. De-asta cred că o să rămână în oraş. În al doilea rând, Ryker trebuie să se fi folosit şi el de un nume fals şi nici nu cred că s-a întors cu avionul direct la New York.

— Oricum nu putem să-l dăm în urmărire. Iar ca să-l băgăm la răcoare… n-a făcut nimic care să poată fi dovedit.

Peterson îşi lăsă capul în mâini. Cei patru detectivi aflaţi în încăpere nu-l văzuseră niciodată arătând atât de rău, ceea ce îi bucura. Omorârea celor doi poliţişti îi înfuriase din cale afară. În ceea ce îi privea, uciderea unui poliţist era singura crimă cu adevărat gravă din cele trecute în cărţile de specialitate. Orice altceva nu era pentru ei decât rutină de două parale. Ar fi fost indicat pentru Peterson să nu mai calce în străchini şi de data asta, pentru binele lui.

— Nu-ţi face griji în privinţa lui Ryker, continuă Avery. Se descurcă el. Trebuie, dacă vrea să-l încolţească pe Cyrus. Apropos: care-i statutul lui în momentul de faţă?

Peterson era atât de cufundat în gânduri, că nu auzi întrebarea. Fischetti răspunse într-un târziu:

— Oficial, e încă în vacanţă. Desigur că, dacă am putea sta de vorbă cu el, i-am contramanda imediat concediul ăla.

— Şi partenerul lui unde e?

— S-a întors acasă, în Queens. Şi-a schimbat vacanţa în concediu de boală. Nu putem face nimic în privinţa asta. Sunt sigur că şi Ryker o să încerce aceeaşi şmecherie, în aşa fel încât să nu-l putem ţine sub control.

Lindly era confuz.

— În ce fel e implicat tipul ăla de la televiziune, Rogers, în povestea asta? întrebă el.

Peterson ridică capul:

— Nenorocitul ăla! O să-l spânzur până la urmă!

Avery îl privi nonşalant, aproape plictisit.

Wilkinson, partenerul lui Lindly, intră în încăpere. Se dusese în Harlem, unde fuseseră omorâţi cei doi poliţişti, şi vorbise cu detectivii de acolo. Se aşeză la masă, trecând în revistă adunarea tăcută. În sfârşit, se decise să deschidă gura:

— Hei, unde-o să se ascundă acum nemernicul ăla, când au dispărut toate alunele şi merele pădureţe din parcuri?

Peterson se hotărî să încerce să aducă mica întrunire pe făgaşul normal.

— Nu ştiu. Dacă el cunoaşte cumva intrările şi ieşirile din oraş, o să găsească un loc. Nu uitaţi, în fiecare an treizeci de mii de oameni trec iarna fără niciun acoperiş deasupra capului. Dorm pe ţevile de încălzire de la metrouri, în ruinele caselor demolate, se ascund peste noapte în instituţiile publice, călătoresc cu metrou toată ziua sau se fac covrig şi dorm pe alei în nopţile mai calde. O să se agaţe de toate aceste posibilităţi, dacă ţine atât de mult să mai rămână prin preajmă.

— Ţine foarte mult să rămână prin preajmă, interveni Avery. Vrea neapărat să-l decoreze pe Ryker cu un glonţ între ochi!

Avery îşi bătu uşurel cu degetul şaua nasului.

— Tipul are boaşe, nu glumă. Asta trebuie să i-o recunoaşteţi.

— Cine?

— Cyrus, bineînţeles, răspunse Avery. Şi Ryker, sigur, adăugă el cu ciudă.

— Amândoi sunt nebuni de legat! spuse Lindly. O să fie un meci nemaipomenit.

Peterson se ridică în picioare:

— Ba n-o să fie niciun meci, fir-ar a naibii de treabă! Vreau să puneţi mâna pe Cyrus cât mai repede posibil şi să mi-l aduceţi pe Ryker de cum îşi arată faţa!

La ora nouă, în aceeaşi seară, Ryker formă numărul lui
Craig Rogers, folosind telefonul unui bar de pe Ninth Avenue.

— Ticălos ţăcănit! urlă Rogers în receptor. Aproape mi-ai omorât omul!

— Linişteşte-te, Craig, altfel o să-ţi plesnească una din coardele tale vocale de aur.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama de la început cu cine am de-a face! Dacă intru la închisoare, o să intru cu tine cu tot, nenorocitule! scrâşni Rogers.

— Craig, Craig! N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti! Ascultă, am avut o săptămână grea. Am nevoie să-mi faci un mic serviciu!

— Ce?! Ai înnebunit?

— Avem o şansă să terminăm treaba cu bine! Linişteşte-te şi ascultă-mă bine. Mai ai încă posibilitatea să scrii subiectul vieţii tale.

— Trebuie să mă duc în oraş. Am emisiune la ora unsprezece, dacă n-ai uitat cumva.

— N-o să-ţi simtă nimeni lipsa. Ascultă, caută cea mai bună fotografie de-a mea pe care o ai şi dă-o pe post diseară. Şi fă într-un fel să apară şi în ziare. Foloseşte un material mai vechi în legătură cu Cyrus… Spune că mă ocup din nou de caz.

— Şi care-i motivul, mă rog?

Rogers era mai mult decât suspicios în ce îl privea pe Ryker, dar nu putea să reziste tentaţiei de a scoate un subiect gras. Asta i-ar mai fi şters din păcate. Ryker îi povesti întâlnirea pe care o avusese cu Barbara Cyrus şi schiţă pe scurt planul pe care îl avea.

— Ai bătut-o pe soră-sa? Eşti nebun? Dacă te omoară? A

omorât deja doi poliţişti! Ce se mai alege de bomba mea dacă te omoară?

Ryker nu luase niciodată în considerare această posibilitate.

Rămase o clipă pe gânduri.

— Păi chiar asta ar fi ştirea bombă! Dacă mă omoară, poţi să dai pe faţă întreaga poveste. Poţi să faci din mine un erou, Craig!

— Foarte nostim! Asta o să te facă să treci drept un idiot.

Şi, indirect, şi eu. O grămadă din camarazii tăi s-au convins deja de asta, ca să ştii!

Ryker îşi schimbă poziţia, incomodat de cabina strâmtă.

— Uite ce e, am o poveste şi mai grasă…

— E amestecat şi F.B.I.-ul, nu-i aşa?

— Eşti o vulpe tare hoaţă, Craig. Hayes, partenerul meu, are toate datele. Am să-i spun să te pună la curent cu toată povestea, în caz că mie îmi vine de hac bătrânul Henry.

— Cum pot să fiu sigur că o să-mi spună?

— La dracu', fiindcă aşa îi spun eu! Oficial, el nu ştie nimic despre asta. Ştie totul de la mine. Nu va putea fi incriminat. Dacă nu te interesează jocul, pot să mă duc la Stillwell de la postul WBI.

— Bine, bine! O să-ţi dau mutra pe post!

Cei doi puseră la punct toate detaliile, până ce Ryker se declară satisfăcut.

— Sper că o să-ţi vină de hac nenorocitul ăla, mai adăugă

Rogers şi închise abrupt telefonul.

Ryker zâmbi şi formă numărul lui Hayes. După câteva apeluri, răspunse o voce de femeie. Ryker se prezentă.

— Doarme şi nu vreau să-l deranjez, spuse soţia lui Hayes. Unde dracu' aţi umblat voi doi…

Brusc, vocea lui Hayes se auzi în receptor:

— Ryker! Isuse Cristoase, am crezut… unde eşti?

— În pampas! Am o poveste lungă pentru tine.

Ryker îi relată cea mai mare parte din ce se mai întâmplase după ce ieşise din spital, apoi îi dădu instrucţiuni în privinţa lui Craig Rogers.

— Eşti nebun. Nemernicul ăia o să te dea gata, spuse Hayes.

— Uite ce-i: n-am ieşit pe faleză ca să fiu împuşcat. O să am destulă bătaie de cap până îl fac să dea de mine. Dar, când o să mă găsească, eu o să stabilesc regulile. Dacă am nevoie de ceva, te sun.

— Nu poţi.

— De ce?

— Fiindcă… ăăă… Mary o să ţină telefonul scos din priză o vreme.

— Pentru ce naiba?

— Ştii… mica noastră problemă cu Cyrus, în parc… Nu s-a recunoscut oficial, dar…

— Zi odată!

— Neoficial, a aflat o mulţime de lume de povestea asta. Mai ales poliţiştii. După ce au fost omorâţi cei doi agenţi… În fine, noi doi nu prea mai suntem aşa bine văzuţi, mai ales printre purtătorii de uniformă. Am primit aici nişte telefoane…

— Înţeleg. E-n regulă. Stai să mă gândesc. Îţi mai aduci aminte de prietena noastră, Maureen?

După o oarecare pauză, Hayes răspunse:

— Da.

— Pot fi găsit acolo. Sau ne lăsăm mesaje la recepţie.

— Am înţeles.

Vocea lui Hayes suna încordată. Ryker îşi dădu seama că soţia celuilalt asculta, de la un aparat în derivaţie, sau stătea foarte aproape. După o altă pauză, Hayes continuă:

— Atunci… nu te mai întorci în apartamentul tău?

— Glumeşti, nu? Blocul ăla o să fie înţesat cu poliţişti şi cu ăia de la F.B.I.! Sper că Cyrus va

avea atâta bun-simţ să se ţină şi el departe de locul ăla!

— Şi atunci cum o să te găsească?

— Urmăreşte ştirile lui Rogers de la unsprezece!

Ryker închise şi îl sună pe Peterson. Vocea lui semăna foarte mult cu cea pe care o avusese Rogers câteva minute mai devreme.

— Unde dracului eşti? zbieră el.

— În vacanţă.

— Unde eşti? zbieră din nou Peterson.

— Ascultă, căpitane. Facem cu toţii echilibristică pe marginea legii de o bună bucată de vreme în cazul Cyrus. A cam venit vremea să punem lucrurile la punct, nu crezi?

— Vacanţa ta a fost contramandată, aşa că îţi ordon să te prezinţi la secţie imediat.

— Cu tot respectul datorat unui rang atât de superior: du-te dracului!

Peterson încremeni.

— Asta o să ţi-o plătesc eu! Am să te trimit să speli veceuri la Academia de Politie…

— Suntem amândoi în aceeaşi oală, căpitane. Te am la mână cu târgul pe care tu şi cu comisarul l-aţi încheiat cu
F.B.I.-ul. Ei bine, domnul va pleca cu vechea administraţie, îşi va lua o slujbă plăcută în industria privată, cu un salariu frumuşel rotunjit. Ce crezi că o să zică lumea când o să afle că tu, cu ăia de la F.B.I. şi cu comisarul eraţi în cârdăşie şi, în loc să-l împuşcaţi la zid pe nenorocitul ăla, voi îl ţineaţi în puf? Parcă văd titlurile ziarelor: *„Asasinul în masă se bucură în vacanţă de facilităţile acordate de guvern, în timp ce cetăţenii tremură de frică în continuare”*.

— Cum l-ai descoperit pe Cyrus? întrebă Peterson, schimbând rapid subiectul.

— Nu ştiu ce vrei să spui, căpitane. Eu mă plimbam pur şi simplu şi dintr-o dată a apărut el,

aşa că eu mi-am spus: Ryker, nu ţi se pare că tipul ăsta seamănă cu cineva cunoscut?

— Nu zău! Te aranjez eu şi pentru asta, nicio grijă!

— Tot ce vreau e o săptămână de concediu medical, spuse Ryker.

— Păi tu chiar eşti bolnav!

— Tocmai, vezi?

— Sper că…

Ryker închise telefonul. Intră în bar şi comandă de mai multe ori câte un „Jack Daniels" dublu. Pe la zece şi jumătate apăru şi Maureen Malloy. Îl descoperi pe Ryker şi veni la masa lui.

— Am venit imediat cum am primit mesajul tău, spuse ea.

— Stai jos.

Ryker n-o mai văzuse din septembrie. Îi mai crescuse puţin părul şi era iarăşi blondă.

— Ce-ai zice de un coleg de cameră pentru vreo săptămână?

— După ce m-ai scăpat de Floyd, cred că ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare.

— Mai curvăsăreşti încă?

Ea îşi coborî privirile în pământ.

— Într-un fel. Acum sunt pe cont propriu. Ziua lucrez ca chelneriţă într-unul din restaurantele din Coliseum. Trec o mulţime de turişti pe acolo, aşa că n-am nevoie de peşte. Slavă domnului că am scăpat de Floyd! Mai fac câte o învârteală de două ori pe săptămână. Am şi eu nevoie de nişte bani în plus!

— Pentru ce? Coca? Heroină? Afrodisiace?

Ryker învăţase din lunga lui experienţă că nu trebuia niciodată să ai încredere în toxicomani. Erau irecuperabili.

— Numai chestii uşoare…

Îşi dădu seama că n-avea niciun rost să mintă. Avea oricum să-i vadă cât de curând înţepăturile proaspete de pe pulpe. Cel puţin, ea aşa spera.

— Cât de mult?

— De vreo două ori pe săptămână… în nopţile când n-am pe nimeni în pat.

— Ai face bine să foloseşti ace sterile măcar. N-am chef să mă îmbolnăvesc de SIDA. Şi, dacă mă îmbolnăveşti de ceva – gonoree, herpes, orice – te omor, ai înţeles?

— Sigur, spuse ea. Sunt curată. Chiar foarte curată.

— Curată ca o hazna împuţită, spuse Ryker. Dar n-am de ales. Hai s-o luăm din loc. Mergem în vizuina ta păcătoasă.

Pe drum, Ryker se uită de mai multe ori în urmă, încercând să descopere dacă era urmărit. Nu văzu pe nimeni, dar nu putea fi sigur. Opri din mers un taxi, merseră cu el o bucată de drum, apoi cu metroul câteva staţii, apoi cu autobuzul. În timp ce străbăteau pe jos distanţa de câteva blocuri până la apartamentul fetei, ea îl întrebă:

— Ai dat cumva de bucluc?

— Numai fetele rele dau de bucluc, răspunse Ryker.

Merseră mai departe în tăcere. Ea deabia ţinea pasul. După o vreme, se aventură din nou, cu răsuflarea tăiată:

— N-ai bagaje deloc, iubitule?

— Las-o moartă cu „iubitule”!

Prostituata se simţi jignită.

Ajunşi la hotelul Saxon, Ryker traversă în grabă holul de la intrare şi se urcă direct în lift. Evita să dea ochii cu recepţionerul şi cu portarul. Amândoi şi-ar fi adus aminte de el.

De cum intră în camera lui Maureen Mallory, se duse drept la micul televizor Sony aflat pe noptiera de la capătul patului. Alături de el se afla un brăduţ de Crăciun din plastic, cam jerpelit, împodobit cu beculeţe care clipeau slab. Îl scoase din priză şi deschise televizorul. Era ora unsprezece şi trei minute. Figura bronzată şi plăcută a lui Craig Rogers umplea ecranul.

— Hei, asta îmi aminteşte de ceva! Tipul ăla, Cyrus sau aşa ceva, criminalul cu puşca cu lunetă…

— Tacă-ţi gura!

Faţa lui Rogers era neclară, iar vocea îi suna ca o tinichea.

— Fă-i dracului ceva, zbieră Ryker.

Fata se conformă prompt, gândindu-se că tocmai a semnat un contract pentru două săptămâni de muncă silnică.

— Fă-mi o cafea!

— Imediat, domnule.

— Lasă rahatul ăsta cu „domnule” şi nu mai fă zgomot!

Maureen îşi scoase haina în tăcere şi se apucă să facă cafea pe o mică plită. Nu era o bucătăreasă prea grozavă: cafeaua avea gust de zoaie ruginite. La unsprezece şi douăzeci şi cinci, Rogers era pe cale să încheie programul de ştiri.

— Jigodia dracului! izbucni Ryker.

— Cine?

— Tacă-ţi gura!

În sfârşit, în spatele reporterului începu să se materializeze o fotografie mărită a lui Ryker. Era fotografia pe care le-o făcuse omul lui Rogers, lui şi lui Hayes, la primul incident criminal, pe autostrada Franklin. De data asta apărea în cadrul şi figura lui Hayes.

— Ăsta-i Artie! ţipă Maureen. Eşti tu şi cu Artie!

— Taci odată.

Rogers începu să prezinte materialul:

— După cum aţi fost informat, doi agenţi ai poliţiei new yorkeze au fost împuşcaţi noaptea trecută în Harlem, în apropierea părţii de nord a lui Parcului Central. Poliţia a declarat că expertiza balistică a unui glonţ recuperat relevă faptul că a fost folosită aceeaşi armă cu care s-au comis crimele această vară.

Rogers făcu o pauză. Chipul lui Hayes ocupa în continuare partea stângă a ecranului. Ryker era enervat:

— Tâmpitul dracului! I-am spus să nu dea pe post fotografia *mea!*

Rogers trecu în continuare la recapitularea cazului, leit căpitanul Peterson, apoi spuse:

— Sergentul Joe Ryker, pe care îl puteţi vedea în partea dreaptă a ecranului, a fost desemnat să reia cercetările legate de acest caz. Sergentul Ryker tocmai s-a întors din Kansas, unde a stat de vorbă cu sora suspectului. În partea stângă aveţi imaginea lui Arthur Hayes, partenerul său. Am avut ocazia să stăm de vorbă cu sergentul Ryker chiar în cursul zilei de astăzi, la Capela Funerară Vilella, unde se află depus până la sfârşitul săptămânii trupul neînsufleţit al lui Victor Montoya, unul dintre poliţiştii ucişi. Domnul Ryker ne-a comunicat că după părerea sa, suspectul, Henry Cyrus, a părăsit deja oraşul şi că poliţia din întreaga ţară se află în stare de alertă. El a mai adăugat că suspectul nu va îndrăzni să mai rămână în oraş…

Ryker închise televizorul. „Nici n-a fost nevoie să mintă prea mult”, îşi spuse în sinea lui. Dacă reuşea să facă ziarele să repete aceeaşi poveste în următoarele câteva zile, era foarte posibil ca Cyrus să dea peste vreunul din ele şi să vină să-l caute.

Nu era atât de neobişnuit ca un poliţist să viziteze familia unui camarad mort la capela funerară.

— Mai vrei cafea?

— Vreau un coniac.

— Nu ţin coniac în casă.

— Atunci să cumperi mâine. Dezbracă-te.

Prostituata îşi scoase hainele de pe ea şi le aruncă pe un fotoliu. Rămase goală, uitându-se lung la Ryker.

— Să trec pe podea?

— Ce?!

— Am crezut… ştii… ultima dată…

— Nu-fi idioată! Treci în pat.

Se strecură sub cuvertură, apoi începu deodată să ţipe, sânii mari i se bălăngăneau în toate părţile în timp ce lovea disperată în ceva aflat sub cearceaf. Câţiva gândaci negri de bucătărie ţâşniră afară de sub pătură. Fata se cutremura toată de scârbă.

— Urăsc împuţiciunile astea!

— Ce, cearceafurile de pe pat? întrebă Ryker, dezbrăcându-se.

— Ah, cât îmi doresc să scap odată de-aici… să mă mut undeva în centru…

— Uite ce-i, o întrerupse Ryker, de acum înainte o să fim colegi de cameră. N-am niciun chef să te aud văicărindu-te întruna despre cât de frumoasă ar putea fi viaţa. O să rămâi toată viaţa o curvă şi o toxicomană şi aşa ai să şi mori, probabil chiar în hogeacul ăsta împuţit. Concentrează-te asupra unui futai ca lumea, te rog.

Prostituata îşi stăpâni lacrimile şi se nărui peste cearceafurile mototolite. Ryker verifică uşa, stinse lumina şi se urcă şi el în pat. Pielea alb-lăptoasă a fetei părea un caleidoscop de culori, din cauza firmelor cu neon care clipeau în stradă. Faţa îi era luminată cu intermitenţe de un fascicol verde.

„Parcă aş regula un joc mecanic”, se gândi Ryker.

Cyrus stătea la pândă în spatele unui pilon uriaş de oţel de sub podul West Side Highway, în dreptul Străzii 47 Vest. Ceasul arăta douăsprezece şi jumătate. Era o noapte de noiembrie foarte rece şi zona era cu desăvârşire pustie, cu excepţia celor doi agenţi în uniformă care patrulau prin zonă. Tocmai coborâseră din maşină ca să-şi facă turul

obişnuit. Verificară intrările şi aleile din jur, apoi porniră înapoi spre maşină. Şi spre Cyrus.

Cyrus tremura de frig. Sprijini puşca de pilonul de oţel ca s-o oprească din tremurat, în timp ce el avea să evalueze situaţia. Ţintele erau la mai bine de patru sute de metri depărtare, dar se mişcau şi ţopăiau întruna ca să se încălzească. Lăsaseră motorul în funcţiune şi gazele care ieşeau din ţeava de eşapament le învăluiau siluetele ca o ceaţă. Cyrus tremura, şi puşca tremura şi ea.

Ar fi preferat de o mie de ori să se afle cocoţat pe o creangă decât să stea în fundătura aceea, fiindcă dacă rata sau îi rănea numai, dădea de bucluc. Aveau staţie radio şi arme. Îşi aminti cu nostalgie de zilele minunate din timpul sezonului de vânătoare din vară şi se hotărî să lase să-i scape această ocazie şi să-l aştepte pe Ryker.

Apropiindu-se de maşină, cei doi poliţişti se îndepărtară unul de celălalt; primul rămase pe trotuar, iar al doilea, şoferul, o luă pe mijlocul străzii.

Cyrus era tipul vânătorului care nu putea scăpa nicio ţintă, indiferent de cât de mare era pericolul. Îşi aminti cum împuşcase odată un urs grizzly în munţii Ozark, cu tatăl lui. Aveau puşti cu un singur foc; a lui era o bătrână „Browning 410” şi băgase în ea un glonţ pentru căprioare, în loc de cartuş. Ursul fusese numai rănit şi alergase după ei aproape o oră întreagă. Când reuşiseră, în sfârşit, să se urce în camionetă, tatăl lui îi trăsese o bătaie îngrozitoare şi îi spusese: „Dacă mai tragi vreodată prosteşte, când nu sunt eu atent, am să te priponesc acolo şi-am să te las să te mănânce urşii!”.

Henry nu băgase la cap lecţia. Rămăsese acelaşi şi în Vietnam. Nimeni nu voia să plece în patrulare cu el, de aceea se înscrisese ca voluntar în *Brigăzile speciale de recunoaşteri pe termen lung.*

Luptase de unul singur.

Îşi aminti toate astea, în timp ce privea prin telescop siluetele albăstrii care se opriseră pe loc şi

priveau înspre el. Ştia că nu aveau cum să-l vadă pe întuneric de la distanţa de patru sute de metri, dar se folosi de această impresie ca să ia o hotărâre. Găsea întotdeauna argumente ca să omoare.

— Bag seama că ne-au văzut, Mikey! Dacă tot nu avem altceva mai bun de făcut, am putea măcar să tragem la ţintă.

Îl alese pe cel din dreapta, cel de pe trotuar, şi ochi insigna argintie pe care o purta în piept. Ar fi vrut să ochească amândouă ţintele în acelaşi timp, dar trebuia să se mulţumească cu ce îi ieşea în cale.

Apăsă pe trăgaci. Recul silenţios făcu arma să se izbească de pilonul metalic şi să zăngăne destul de tare. Răsuci arma spre stânga, fără să mai aştepte să vadă dacă primul glonţ îşi atinsese ţinta.

Învârti surescitat telescopul în toate părţile, dar nu reuşi să-l descopere pe cel de-al doilea poliţist. Instinctiv, se întoarse la prima ţintă. Poliţistul era tot în picioare, cu spatele spre el, privind spre clădirea din faţă. Cyrus îşi dădu seama că ratase şi că glonţul nimerise în altă parte, făcând zgomot. N-avea cum să ricoşeze. Ştia că aveau să recunoască *acel* zgomot şi că or să înceapă să ţopăie în toate părţile în căutarea unui adăpost. Acum intră în vizor şi cel de-al doilea poliţist. Îşi scoseseră amândoi pistoalele şi stăteau ghemuiţi, cu spatele spre el.

— Încă odată, spuse Cyrus, apăsând din nou pe trăgaci.

Arma sări. O readuse uşor în poziţia iniţială şi trase iarăşi, urmărind spectacolul: cei doi poliţişti căzură pe burtă şi rămaseră întinşi unul lângă altul pe caldarâmul îngheţat.

Cyrus se ridică, desfăcu arma în bucăţi şi îşi prinse în jurul pieptului diferitele componente cu benzi late de leucoplast, îmbrăcă pe deasupra haina uriaşă şi porni cu paşi mari înspre Times Square.

Era singura zonă din oraş în care ştia că va găsi o mulţime de oameni pe străzi.

În unsprezece minute ajunsese deja în faţa unui obscur cinematograf pornografic de pe Strada 44 Vest. Plăti biletul şi intră. În ciuda mirosului de spermă şi urină, se simţea ca un paşă, lăfăindu-se la căldură. Îşi trecu mâna peste ţepii din barbă şi decise că de săptămâni întregi barba lui nu mai arătase cum trebuie. Cu toate astea, arăta mai bine decât majoritatea spectatorilor.

Cyrus nu agrea pornografia, aşa că adormi. Pe la trei fără zece, simţi o mână zgâlţâindu-l de umăr. Sări în picioare şi era gata să scoată din buzunar uriaşul său pistol militar.

— Ieşi afară! Aici nu-i cinema non-stop! ţipă la el o negresă mătăhăloasă. Pleacă odată, scârnăvie! mai zbieră ea, încercând să-l îmbrâncească.

Cyrus îşi descleştă mâna şi pistolul alunecă în fundul buzunarului său adânc. Se uită buimac în jur, clipind şi mijindu-şi ochii. Toate luminile erau aprinse şi cinematograful arăta mult mai dezgustător decât îşi imaginase. Probabil că nu-şi bătuse nimeni capul cu curăţenia de cel puţin o săptămână. Se simţea şi miros de şobolani.

Cyrus îşi trase pălăria pe ochi, se strecură pe lângă femeie şi ieşi afară, blestemându-se în gând că adormise. Times Square era încă plin de viaţă: traficanţi de cocaină şi alte droguri ieftine mişunau peste tot, trepăduşi din New Jersey, homosexuali din Connecticut, proxeneţi, târfe, păsări de noapte şi vagabonzi. Aveau s-o ţină tot aşa până când zorile aveau să-i trimită înapoi în găurile şi cotloanele din care ieşiseră. Lui Cyrus i se păru că era un număr neobişnuit de mare de poliţişti prin zonă, aşa că o luă din loc şi se învârti căscând ochii vreo oră, şi chiar îndrăzni să intre undeva să bea o ceaşcă de cafea fierbinte. Nimeri din întâmplare într-un grup de vagabonzi zdrenţăroşi care căutau un adăpost pentru restul nopţii şi merse cu ei să doarmă într-un garaj încălzit. Paznicul

adună de la fiecare câte un dolar şi le dădu drumul înăuntru, lăsându-i să se urce în camioanele care erau parcate acolo pe timpul nopţii. Se ghemui fiecare cum putu mai bine pe scaunele din faţă, moi şi confortabile. Numai Cyrus nu se simţea în largul lui: garajul era un punct mort, cu o singură ieşire. Cyrus adormi cu sufletul plin de nelinişte.

Cum se lumină de ziuă, paznicul îi trezi folosind de claxonul unei maşini. Cyrus sări jos din cabina camionului şi făcu puţină mişcare, să se dezmorţească. Îi ieşeau aburi pe nas şi pe gură în timp ce ţopăia de colo-colo, şi se întrebă de ce se menţiona pe firmă că e vorba de un loc încălzit. După ce ieşi din garaj, se despărţi de ceilalţi vagabonzi şi o porni de unul singur spre est, pe Strada 42. Se opri la un stand de ziare de lângă Broadway, uitându-se buimăcit la ziarele expuse, mai mult de patru sute de publicaţii diferite, acoperite de nişte litere din cele mai stranii. Erau scrise cu caractere chinezeşti, evreieşti, arabe şi ruseşti, ceea ce îl induse în eroare. Se apropie de casă până găsi o secţiune cu litere familiare, dar nu reuşi să descopere nimic în limba engleză.

— Pot să te ajut cu ceva, Mac?

Cyrus ridică ochii.

— Aăă, aveţi *Daily News*?

— Care din ele? Hamilton, Brisbane, Londra?

— Aăă… New York..

Vânzătorul scoase o ediţie de dimineaţă de sub tejghea:

— Treizeci şi cinci de cenţi, amice!

Cyrus scormoni prin buzunar pe lângă Colt-ul 45 până găsi banii şi plăti ziarul. În timp ce îşi continua drumul, îşi ridică privirea spre banda publicitară luminoasă care se derula pe frontonul fostei clădiri Times Tower. Spera să îşi vadă numele în literele acelea luminoase astăzi, cum se mai întâmplase de câteva ori în timpul verii trecute. Se asigură că nimeni altcineva nu mai privea şirul de litere mişcătoare, apoi stânjenit,

porni mai departe, de teamă să nu atragă atenţia. Îşi cumpără câteva sortimente de dulciuri de la o dugheană şi apoi căută din ochi un loc unde să stea să le mănânce şi să-şi citească ziarul. Pe o vreme atât de friguroasă, când toată lumea alerga grăbită în toate părţile, ar fi sărit în ochi dacă se aşeza undeva, aşa că se gândi să se întoarcă în labirintul autogării Port Authority, dar intui corect că acela avea să fie unul din cele mai supravegheate locuri din oraş în dimineaţa aceea. Traficul matinal devenea din ce în ce mai greoi şi trotuarele din ce în ce mai aglomerate. Băiatul din Coffeyville, Kansas, se întreba de unde oare veneau toţi aceşti oameni. Cel mai mare oraş pe care îl văzuse el înainte de a veni la New York fusese Saigon. Şi acolo se simţise la fel de străin ca şi aici. Cyrus era obosit şi ştia că-l aşteaptă o zi întreagă de căutări şi de bătut oraşul de la un cap la altul. Îşi dădu seama că acum, iarna, aşa înfofolit, era mult mai în siguranţă pe străzi decât în timpul verii, aşa că se hotărî să profite de acest avantaj şi să exploreze metropola. Cotind pe Fiftieth Street, se trezi orbit de razele soarelui care răsărea. Îşi aminti vag că îi spuse odată cineva că erau o mulţime de fete în partea de est, dar nu fete căuta el acum, ci un răspuns la frământările lui: cum să-şi regleze conturile cu Ryker. Ronţăi pe drum câteva din dulciurile cumpărate, întrebându-se dacă ar trebui să vorbească cu puşca în timpul mersului. Nu fusese niciodată clar în mintea lui tulburată dacă puşca putea sau nu să-l audă atunci când era desfăcută în părţile ei componente.

— Mikey… mă auzi, Mikey? şopti încetişor. Auzi bătrâne, cum să-l găsim pe Ryker? Habar n-avem unde stă. Cum dăm de el?

Răspunsul la această întrebare îl avea chiar sub braţ. La pagina cinci a ziarului *Daily News*, alături de fotografia lui Ryker şi Hayes se afla presupusul interviu pe care Rogers i-l luase lui Ryker.

Cei de la ziar îi promiseseră lui Rogers că vor strecura în fiecare zi câte o notiţă despre vizitele zilnice ale lui Ryker la
Capela Funerară de pe Strada 95 Vest.

Îndreptându-se spre est, Cyrus constată că această parte a oraşului arăta mai prosperă decât cea vestică. Erau câţiva oameni bine îmbrăcaţi care se plimbau pe Park Avenue, dar nu era destul de aglomerat, se gândi el, încât să nu bată la ochi în hainele lui ieftine. Cyrus făcu stânga-mprejur şi o porni înapoi. Ajungând la colţul cu Six Avenue, o coti la stânga, amintindu-şi vag că era un părculeţ prin apropiere. Îl descoperi în dreptul străzii 42, chiar în spatele Bibliotecii Publice: Bryant Park. Din cine ştie ce motive, parcul se înălţa la vreun metru şi jumătate deasupra nivelului străzii.

Părea promiţător. Cyrus urcă scările din spatele unei tonete de ziare şi aruncă o privire în jur. Erau destui vagabonzi, traficanţi, prostituate şi hrănitori de porumbei printre care se putea simţi în siguranţă. Se aşeză pe o bancă şi desfăcu ultima pungă cu dulciuri. În timp ce mânca, se apucă să caute cu nerăbdare prin ziar vreun articol despre crimele din noaptea trecută, dar se întâmplaseră prea târziu ca să mai intre în ediţia de dimineaţă. În schimb, găsi notiţa şi o citi: „Sergentul Joe Ryker, în timp ce se întorcea de la Capela Funerară Vilella de pe Strada 95 Vest, unde prezentase condoleanţe familiei poliţistului ucis, a declarat că intenţionează să stea de priveghi în următoarele trei zile”.

Ucigaşul lăsă ziarul deoparte şi zâmbi satisfăcut, aruncând porumbeilor câteva alune din batonul lui de ciocolată „Baby Ruth”.

CAPITOLUL 13

Ryker se instalase într-o strană de la nouă dimineaţa, de când se deschisese capela. La fiecare cincisprezece minute se ridica, traversa încăperea deprimantă, se oprea pe treptele de la intrare, trăgea câteva fumuri din trabuc, apoi îl stingea şi îl băga din nou în buzunar, după care se întorcea la locul lui.

Acum se afla din nou în strana inconfortabilă şi se uită la ceas: era douăsprezece şi un sfert. Îşi pipăi pistolaşul Beretta pe care îl avea în buzunar: nu se simţea deloc în siguranţă. Făcu un semn cu mâna spre proprietarul capelei, care tocmai trecea, un spaniol oacheş într-un costum cenuşiu în dungi, plin de compasiune profesională. Ryker observă că toţi antreprenorii de pompe funebre arată la fel, indiferent de rasă sau naţionalitate. Dacă moartea era mare egalizatoare, atunci profesiunea asta urma imediat după, îşi spuse Ryker.

Se ridică din nou şi începu să se plimbe încoace şi-ncolo prin capela supraîncălzită, goală (sau nu tocmai goală, căci era şi cadavrul acolo). Muzica de orgă îi dăduse dureri de cap. Plictisit, se apropie de sicriu şi se uită înăuntru. Tânărul Montoya fusese împuşcat în cap, dar cosmeticienii îl restauraseră aproape perfect. Pe tâmpla stângă se putea observa o pată groasă de fond de ten.

„Probabil că pe acolo a intrat glonţul", îi trecu lui Ryker prin minte, în timp ce îşi revedea încă o dată planul.

Trebuia să se întoarcă la hotelul Saxon înainte de apusul soarelui. Nu-i surâdea ideea sa umble noaptea pe străzi ştiindu-l pe Cyrus în libertate. Curajul era una, dar prostia cu totul altceva. Trebuie să fie atent la ceas. Capela nu avea nicio fereastră. Cel mai tare era expus când intra sau ieşea din clădire. Dar acesta era un risc calculat, pe care considera că trebuie să şi-l asume.

Antreprenorul veni spre el, dar Ryker era atât de adâncit în gânduri, că nu-l auzi. „*Directorii ăştia de Pompe Funebre se apropie la fel de tiptil ca moartea*”, îşi zise Ryker. Cu puţin noroc, poate auzea măcar uşa de la intrare, dacă venea cumva Cyrus peste el.

Angelada, directorul, spuse:

— Ce tragedie teribilă! Un poliţist atât de tânăr, atât de bun!

— Riscul meseriei!

— Da, poate. Dar de ce se întâmplă astfel de lucruri? Şi ceilalţi erau tot prietenii dumneavoastră?

— Care ceilalţi?

Directorul îl privi surprins.

— Păi, noaptea trecută… sigur aţi auzit…

Ryker începu să răsfoiască febril ziarul.

— Nu, nu scrie în ziar. S-a întâmplat foarte târziu şi n-au avut timp să scrie în ziar, dar au anunţat la radio toată dimineaţa.

Ryker sări în picioare:

— Unde ai un radio?

— Aici, veniţi cu mine.

Angelada îl conduse în biroul său. Ryker deschise radioul, căută programul de ştiri şi aşteptă să fie reluat anunţul. Crainicul repetă amănuntele întâmplării şi menţionă că cei doi poliţişti erau din New Jersey şi că funeraliile vor avea loc în oraşele lor natale.

„Prea departe pentru Henry”, se gândi Ryker. *”Ar fi trebuit să se întâmple aici!”*

Directorul îşi recompuse masca tristă cerută de meserie:

— Şi ei vă erau prieteni?

— Aproape. Doar că s-au născut în altă parte, adăugă Ryker părăsind biroul.

Ieşi afară şi îşi aprinse un nou trabuc, gândindu-se să-l pună pe director să pândească dacă vine Cyrus. *„Prea riscant”,* hotărî el. *„Individul asta ar strica totul, dacă ar fi prevenit. Probabil că şi-ar*

da ochii peste cap şi s-ar albi tot de spaimă în clipa în care Cyrus doar ar deschide gura să-l întrebe ceva. Nu, lucrurile trebuie să rămână aşa cum am vrut să pară – un prieten venit la priveghiul unui fost camarad de arme”.

Ryker privi în lungul străzii liniştite. Dacă l-ar fi urmărit cumva oamenii legii, în mod sigur l-ar fi filat prin rotaţie. Nu descoperi niciun chip pe care să-l mai fi văzut în timpul pauzelor sale de fumat. Aruncă chiştocul şi se întoarse înăuntru.

Peterson se afla singur în biroul său din One Police Plaza, având ziarul „Daily News” întins pe masă. Stătea cu capul sprijinit în mâini, neştiind ce să facă. Ryker fusese foarte categoric când îi spusese să se ţină departe de el. Acum însă avea şansa să pună mâna pe Cyrus, urmărindu-l pe Ryker. Numai că avea nevoie de oameni. Ar trebui să fie agenţi pe care Ryker să nu-i recunoască, ceea ce era destul de greu. Cu câteva luni în urmă ar fi putut apela la Comisarul Poliţiei sau la şeful departamentului, dar acum prietenii şi protectorii lui din departament îl tratau de parcă avea lepră – sau şi mai rău, SIDA.

Când sunase la comisariat, secretara îi spusese că domnul comisar este prea ocupat cu transferul atribuţiilor sale noului comisar, ca să poată veni la telefon. În zadar îi lăsase Peterson un mesaj codificat cu grijă, nu primise niciun răspuns. Asta se întâmplase cu mai bine de două ore în urmă. Ryker avusese dreptate. El, Peterson, avea să fie scos ţap ispăşitor. Chiar şi şeful departamentului, McVey, care întotdeauna făcuse pe dracu-n patru ca să-i sară în ajutor, dintr-o dată era şi el în „şedinţe”, iar când se dusese personal la biroul lui, fusese întâmpinat de privirile dispreţuitoare ale secretarei şi de tăcerea din spatele uşii închise. Odată cu demiterea fostului comisar, şansele lui

McVey de a-şi păstra postul de şef de departament erau nule.

Avea nevoie de cineva de încredere care să facă munca murdară în locul lui. Era în joc cariera lui şi ştia asta. Era înspăimântător. Dar cel mai înspăimântător lucru era că nici Avery nu răspundea la niciunul din apelurile lui. Se simţi dintr-odată foarte singur. Se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să-şi ia un concediu. Se gândi să sune din nou la F.B.I., dar nu voia să se creadă că intrase în panică de-a binelea. Într-un târziu, pe la ora unu după-masă, când tocmai se gândea să plece, sună Avery. Peterson se repezi disperat la telefon:

— Unde dracu' ai fost?

— Nu sunt pe statul tău de plată, căpitane! Treaba mea unde-am fost.

Peterson avu sentimentul că ultimul şobolan părăsea corabia pe cale să se scufunde.

— Ascultă, spuse el cu vocea cea mai calmă de care era în stare. În „Daily News" de astăzi apare o notiţă…

— Ştiu, am văzut-o de dimineaţă.

Peterson aştepta să mai urmeze ceva, dar nu urmă nimic. Îi venea să-l întrebe: „Atunci de ce dracu' nu m-ai căutat *tu* pe *mine?"*

Dar în loc de asta întrebă numai:

— Şi noi ce putem face?

— Noi?! Când am fost noi doi aliaţi? Ce poţi *tu* să faci! Ar trebui să stai cu ochii pe capela aia. Bagă-ţi câţiva oameni în coşciuge, dacă e nevoie. Sunt şanse cel puţin de cincizeci la sută ca Cyrus să apară, dacă a văzut anunţul din ziar şi a înghiţit momeala. De ce trebuie să-ţi explic eu care-i treaba ta?

Peterson făcea eforturi să nu-şi piardă cumpătul. Alegân- du-şi cu multă grijă cuvintele, îl puse pe Avery la curent cu ameninţările lui Ryker şi, cu şi mai mare grijă, îi aduse la cunoştinţă faptul că nici comisarul nu-i răspunsese la telefoane.

Avery ascultă fără niciun comentariu. Când vocea disperată de la celălalt capăt al firului se opri, întrebă:

— Te simţi absolut singur, nu-i aşa?

Peterson nu-i răspunse.

— Ascultă, căpitane, ştii al dracului de bine că nu te putem ajuta. Dacă se înrăutăţesc lucrurile, arestează-l pe Ryker. Găseşte tu ceva să-i pui în cârcă.

— Ai vreo dovadă că el l-a scos pe Cyrus de acolo? întrebă
Peterson.

— Niciuna pentru tine.

Peterson se enerva din ce în ce mai tare:

— Dacă-l arestăm, Ryker o să scuipe tot ce ştie. Dacă îl arestăm pe Cyrus şi are şi blestemata aia de puşcă cu el, mergem până la capăt şi-l acuzăm de crimă de gradul unu. N-o să mai pui tu mâna pe el decât după vreo patruzeci – cincizeci de ani într-o închisoare de stat.

— Păi chiar asta ai de făcut, să mergi pe crimă de gradul unu sau oricum, să obţii o condamnare.

— Cum? De ce?

— De ce? Fiindcă toate minunile ale din gaura lui Cyrus – grenade, muniţia de 7,62 mm, explozibile – sunt pline toate de amprentele lui. E suficient ca să construieşti un dosar, chiar şi fără puşcă.

— Bine, dar toată marfa e la voi – e în blestemata voastră de proprietate – aţi spus c-o să le îngropaţi!

— Ne-am răzgândit. Nu va mai fi niciun proces federal în legătură cu vreo conspiraţie.

— Şi de ce mă rog?

— Fiindcă nu ne mai interesează.

— *Ce?*

— Păi… Avery făcu o pauză. Tot încerc să-ţi spun de-o bucată de vreme: am anihilat reţeaua de trafic de arme în cea mai mare parte, ca să fiu sincer. O să începem arestările în ianuarie. Cyrus

era doar un cumpărător, după câte s-a dovedit. Nu ştie nimic, aşa că n-avem nevoie de el. Apropos! Probele găsite în ascunzătoare cred că au ajuns deja la voi. Le-am trimis azi-dimineaţă. Procurorul districtual a fost înştiinţat.

Peterson înmărmuri.

— Ticălos nenorocit! Şi-au pierdut viaţa patru oameni!

— Păi, băieţelul tău, Ryker şi cu idiotul ăla de Rogers i-au dat drumul din lesă!

— Asta numai fiindcă tu n-ai vrut ca ucigaşul ăla nenorocit să fie condamnat pentru crimă, nemernicule!

— Era o idee bună la vremea respectivă, dar planurile cele mai bune, la oameni şi la şoareci, vin la sfârşit…

— Nu cred.

— Ascultă, din moment ce noi nu mai avem nevoie de el şi individul îşi are jucăria lui, cu care îl vânează pe Ryker, mi se pare că treaba e simplă. Eu mă întorc la Washington. Aici nu mai ştie nimeni de cazul ăsta, înţelegi? Aşa că dacă recuperezi arma şi telescopul ăla, să ne dai de ştire. A fost o plăcere să lucrez cu poliţia new-yorkeză, căpitane! Mult noroc şi distracţie plăcută de Ziua Recunoştinţei!

Convorbirea se întrerupse şi Peterson rămase ca prostit, cu receptorul în mână.

Hayes se învârtea ca un leu în cuşcă prin livingul casei sale din Queens. Auzea pentru a cincea oară la radio amănunte legate de asasinarea celor doi poliţişti.

— E vina mea, e numai vina mea, repeta el întruna.

Soţia lui îl privea îngrijorată.

— Nu e vina ta, iubitule, numai sergentul ăla al vostru…

— Nu-i adevărat, alţii sunt de vină: comisarul, Peterson şi ăia de la F.B.I.

— F.B.I.-ul?

Hayes nu-i povestise soţiei sale mare lucru, aşa că ea nu mai înţelegea nimic. Hayes trebuia să admită că nici el nu înţelegea chiar totul.

— Oricum, ce importanţă mai are? Patru poliţişti sunt morţi şi ei dau vina pe mine şi pe Joe.

Pe măsură ce zvonurile legate de rolul jucat de el în eliberarea lui Cyrus se răspândeau din ce în ce mai mult prin departament, îşi dădea seama că ostilitatea lor avea să devină şi mai făţişă.

Poliţiştii miroseau ei că trebuie să fi existat un plan, dar,
dintr-un motiv sau altul, Ryker şi Hayes dăduseră greş. Numai aşa se explica că acum ucigaşul prefera dintr-o dată uniformele albastre, blondelor.

— Nici măcar nu ştiu că sunt în concediu medical şi nu ştie nimeni ce s-a întâmplat cu adevărat. Numai zvonuri şi vorbărie goală pe la colţuri, zise Hayes, frământându-şi mâinile.

— Linişteşte-te, iubitule! Doctorul a spus…

— Vreau să iei copiii şi să plecaţi de-aici! Duceţi-vă la Montauk, la mama ta, şi rămâneţi acolo o vreme. Pune mâna şi fă bagajele!

— Nu, rămân cu tine!

Hayes îşi dădea seama că era hotărâtă, aşa că insistă:

— Mă tem pentru copii, înţelegi? Du-i la Montauk, şi apoi n-ai decât să te întorci.

O oră mai târziu, un taxi claxonă în faţa casei. Mary Hayes şi cei doi copii îşi luară rămas bun de la Arthur şi urcară în maşina care avea să-i ducă la gara Penn din Manhattan. Hayes se întoarse în casă, rămase o clipă în mijlocul sufrageriei goale, apoi urcă la etaj. Scoase o sticlă de coniac din dulap, se trânti pe pat şi începu să bea direct din sticlă. Bău întruna vreo oră, gândindu-se la ce-i rămânea de făcut. În cele din urmă, se ridică din

pat, deschise dulapul, îşi scoase vechea lui uniformă de agent, o scutură şi se îmbrăcă.

O oră mai târziu, ieşea din staţia de metrou de la Columbus Circle, în Strada 59. Nu-şi făcuse niciun plan clar în minte, singura lui idee era să umble deocamdată pe străzi ca simplu agent. Era ora cinci şi deja se întunecase.

Ryker n-avea stare. Citise de la un capăt la altul ziarul *Post,* inclusiv relatarea dublului omor de pe Autostrada West Side. Băgă de seamă că notiţa care vorbea despre vizitele lui frecvente la Capela Funerară din Strada 95 Vest apărea imediat lângă articolul cu pricina. Ziarul publicase chiar şi fotografia lui. Era clar că Rogers putea să tragă o grămadă de sfori.

În timpul zilei trecuseră mai mulţi poliţişti pe la capelă, unii veniseră pentru Montoya, iar alţii veniseră să se holbeze la el, după ce citiseră articolul din ziar. Nimeni nu-i adresase niciun cuvânt.

„Până la urmă, anunţul meu tot atrage pe cineva”, îşi spuse în sinea lui. *„Sper ca următorul nemernic care mai deschide uşa aia să fie Cyrus”.*

Aruncă o privire la ceas şi văzu că se făcuse deja cinci şi jumătate. Afară se întunecase, aşa că se ridică să plece. Deodată auzi hărmălaia dinspre holul de la intrare. Ryker se întoarse: un grup de vreo cincisprezece persoane, rudele lui Montoya, intră în capelă. Angelada, vorbind în spaniolă, arăta cu degetul spre Ryker.

— La dracu’, scrâşni Ryker printre dinţi.

În clipa următoare, se trezi înconjurat de vreo zece oameni care plângeau şi încercau să-l consoleze, vorbind repede în spaniolă. Lui Ryker nu-i plăceau scenele acelea cabotine, iar mângâierile lor îl făceau să se simtă stânjenit. Ar fi vrut să scape cât mai repede de acolo, dar ştia că va trebui să-şi joace rolul până la capăt.

În cele din urmă, un bărbat mai în vârstă, care vorbea englezeşte, spuse:

— Ştim cu toţii că sunteţi grăbit să vă întoarceţi la lucru, să-l prindeţi pe ucigaşul lui Victor, dar părinţii ar dori să vă rugaţi o clipă împreună cu ei la căpătâiul băiatului.

— Eu sunt evreu… minţi Ryker.

După ce schimbă câteva cuvinte în spaniolă cu ceilalţi, bătrânul se întoarse zâmbind către Ryker:

— *Senor* şi *Senora* Montoya s-ar simţi onoraţi să îngenuncheaţi şi să vă rugaţi alături de ei, dânşii la Isus şi dumneavoastră la Moise. M-au mai rugat să vă transmit că, indiferent de ce spune lumea, ei ştiu că nu sunteţi vinovat de moartea lui Victor. Ar putea oare un om vinovat să arate atâta devotament?

Ryker se simţea vinovat şi exasperat, dar n-avea încotro. Se apropie de sicriu şi, pentru prima oară după mulţi ani, îngenunche cu mâinile împreunate, dar nu se rugă.

În timpul acesta, Henry Cyrus se afla în faţa capelei, măsurând din priviri şirul de case. Îi dăduse prin minte că povestea din ziar ar putea fi o cursă, şi tocmai de aceea îşi lăsase puşca ascunsă în apropierea lui Riverside Park. Îşi dorea mai mult decât orice pe lume să-l omoare pe Ryker chiar în clipa aceea, dar deocamdată cel mai important lucru era recunoaşterea terenului. Învăţase lecţia asta în armată. Conştient că în orice clipă se putea trezi înconjurat de poliţişti, se apropie de capelă. Urcă în grabă scările şi intră. În hol văzu un indicator cu o săgeată, pe care scria Montoya. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, în timp ce înainta pe holul strâmt. Ajungând în foyer, aruncă o privire furişă în interior. O mână îl prinse de umăr. Cyrus tresări. Directorul Angelada, care se apropiase cu mersul lui de pisică, îi zâmbi:

— Sunteţi tot poliţist? Sunteţi prieten cu Victor?

Îşi dăduse seama că acest „anglo” nu putea fi vreo rudă.

— Joe Ryker e aici? întrebă Cyrus.

— E chiar lângă sicriu, îl vedeţi? Se roagă.

Cyrus se uită în direcţia arătată. Văzu spatele lat al lui Ryker la vreo zece metri în faţă. Mâna i se încleştă pe Colt-ul 45.

— Mai rămâne mult?

— Nu, nu… Trebuie să plece, e de serviciu la noapte.

— Nu pot să mai aştept… O să mai vină şi mâine?

— În fiecare zi, până va avea loc înmormântarea. A fost unul din cei mai buni prieteni ai lui Victor. L-aţi cunoscut pe Victor?

— Nu, l-am întâlnit numai o dată, răspunse Cyrus.

Apoi se întoarse şi ieşi în grabă din capelă, o apucă în josul străzii întunecoase şi se îndreptă spre Riverside Park. Nu-l opri nimeni. Acum se convinsese că nu i se întinsese nicio cursă. Îl văzuse pe Ryker rugându-se lângă sicriu. Tipul de la capelă părea un om cinstit.

Totul avea să fie bine. Instinctele lui bine antrenate nu-i trimiteau niciun semnal de pericol… şi totuşi, ceva era în neregulă. *„Deci e de serviciu la noapte”,* îşi spuse el. Dacă nu putea să pună mâna pe Ryker în noaptea aceea însemna că era nevoit să acţioneze la lumina zilei.

Asta nu-i convenea deloc. *„Poate ar fi trebuit s-o facă chiar acum, aici!”.* Ucigaşul se uită în sus la clădirile învecinate. Era timpul să ia din nou o decizie.

CAPITOLUL 14

În cele din urmă, Peterson luase o hotărâre. Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai îndreptăţită. Îşi dorea două lucruri: primul era ca Cyrus să fie prins, viu sau mort, iar dacă era prins viu, să fie judecat şi condamnat. Ca orice poliţist însă, indiferent cât l-ar fi costat asta, ar fi preferat să-l vadă pe criminal mai degrabă împuşcat în stradă ca un câine decât să-l aducă în faţa juraţilor. Al doilea lucru pe care şi-l dorea, oricât încerca să şi-l scoată din minte, era Ryker. Îl voia mort. Ryker ameninţa să dea totul în vileag. Peterson îşi vedea carierea distrusă, se temea pentru casa lui, şi nu vedea nicio ieşire. Cel mai grav lucru care i s-ar fi putut pune în cârcă ar fi fost aprecierea greşită a situaţiei, din cauză că nu înţesase cu poliţişti zona din jurul capelei şi nu trimisese nici echipe de trăgători de elită. Pur şi simplu era o eroare de calcul. Avea să primească cel mult o admonestare scrisă din partea comisarului, eventual. Însă nimeni nu va putea să-l acuze de crimă.

Pe scurt, Carl Peterson, căpitan al Departamentului de poliţie din New York, conştient de faptul că un criminal notoriu putea să apară într-o anumită zonă, la un anumit moment dat, şi că astfel unul din oameni lui risca să-şi piardă viaţa (iar el putea să prevină această crimă, arestându-l pe criminal), n-a făcut nimic. Pur şi simplu a plecat acasă.

În biroul său de la etajul doi al Circumscripţiei 8 de poliţie locotenentul Fischetti se juca cu hârtiile de pe masă. Erau două mesaje telefonice primite de la Peterson. Se întreba ce să facă.

Dacă el nu sufla nicio vorbă despre târgul încheiat de Peterson cu cei de la F.B.I., poate lucrurile aveau să se liniştească, până la urmă. Dacă făcea scandal, avea să-l lucreze pe la spate şi să-l trimită înapoi, în Staten Island, unde lâncezise o grămadă de vreme. Încerca să se liniştească, spunându-şi că aflase de ea numai din întâmplare. Era o afacere din cale afară de împuţită, dar voia să rămână locotenent în Manhattan. Se tot întreba ce să facă. Ieşi din birou şi se aşeză pe masa lui Lindly.

— Crezi că Peterson a văzut asta? îl întrebă el, arătându-i numărul din *Daily News.*

— L-a văzut azi dimineaţă. Chiar eu i-am arătat notiţa aia
în drum spre „Palatul Galonaţilor”, spuse Lindly, referindu-se la sediul central, din „One Police Plaza”.

— Probabil a făcut ceva până acum.

— Când a făcut el ceva fără să-ţi spună şi ţie?

— Cred că s-au luat unele măsuri la nivel mai înalt, sunt sigur, zise Fischetti, gândindu-se că la asta se refereau cele două mesaje telefonice.

— Prostii! Îţi spun eu că toată treaba e o mârşăvie. Întâi ne scapă Cyrus. Pe urmă, Hayes şi Ryker îl scot din spital – nimeni nu pare să ştie cum anume. Cyrus împuşcă doi poliţişti, Ryker o calcă în picioare pe soră-sa, mass-media nu mai pridideşte să transmită adresa Capelei Vilella, unde Ryker se află în mijlocul familiei îndurerate. La dracu’, e clar ca lumina zile că nu din biroul *ăsta* a ieşit toată făcătura. Din câte ştim noi, nimeni nu-l supraveghează pe Ryker, cu excepţia lui Cyrus, probabil.

Fischetti se ridică în picioare.

— Nu ştiu. Ce pot să fac eu de unul singur? Poate că s-a îngrijit cineva de treaba asta, nu vreau să mă amestec şi să dau peste cap planurile cine ştie cui de sus.

— N-a făcut nimeni niciun plan ca să-l acopere pe Ryker, fir-ar al dracului! Dacă ar fi făcut cineva vreun plan, ai fi aflat şi tu, chiar nu pricepi? se enervă Lindly.

— Poate că nu vrea să aibă acoperire, poate vrea să acţioneze de unul singur.

— Şi cu ce schimbă asta lucrurile? Ryker nu e Rambo, e şi el un agent al acestui departament. Nimeni nu acţionează de unul singur aici. Revino-ţi în fire, locotenente!

Fischetti începu să se învârtă de colo-colo.

— De câte echipe de trăgători de elită au făcut rost de la
Brigada specială de intervenţii? îl întrebă pe Lindly.

— Zece echipe de câte doi.

— Sunt încă pe poziţii?

Lindly se uită la ceas.

— E şase. Câţiva sunt deja aici, restul vor sosi mai târziu.
Oricum, au toţi radio-emiţătoare.

— Cum a fost concepută structura dispozitivului? N-am putea devia câţiva în altă parte?

— Ba da, îl cunosc pe sergentul Moriarity. Pot să-l sun şi să-i spun că avem un fir. De câţi ai nevoie?

— De două echipe… nu, mai bine de una singură. Nu trebuie să facem prea mare vâlvă. Ar trebui să răspundem la prea multe întrebări. Plantează-i în perimetrul West Park Houses, sunt clădirile cele mai înalte din jurul capelei. Cred că vor putea supraveghea de acolo majoritatea acoperişurilor din zonă. Cu elicopterele, cum a rămas?

— Oricum merg tot într-acolo.

— Sună-i şi spune-le că s-ar putea să avem o pistă. Spune-le să fie cu ochii în patru mai ales în zona 90 Vest. Fără să se apropie prea mult, totuşi.

— Bine, în regulă. Să mai trimitem şi câţiva oameni în stradă?

Fischetti se gândi puţin. Nu-i convenea că trebuia să ia atâtea hotărâri deodată. Asta îi dădea dureri de cap.

— Nu, sună doar la dispecerat şi spune-le să anunţe maşinile care patrulează în zonă că s-ar putea să avem un incident. Doar atât.

— Bine, dacă aşa vrei tu, dar ce vom face mâine, dacă nu se întâmplă nimic în noaptea asta?

— La asta o să ne gândim mâine. Oricum, Cyrus nu cred că o să iasă la lumina zilei. Tu dă telefoanele alea, eu plec acasă acum. Trebuie să fiu odihnit mâine, când o să am de dat o mulţime de explicaţii.

— Nu va trebui să dai nimănui nicio explicaţie.

— Punem pariu?

Fischetti ieşi. Lindly sună la B.I.S. ca să îi roage să trimită o echipă de trăgători pe acoperişurile din West Park Houses. Îi rugă de fapt, să trimită o echipă pe Strada 95, în apropierea capelei Vilella.

Cyrus se hotărâse. Nu voia să-l vâneze pe Ryker în timpul zilei. Îl vroia noaptea, şi-l voia direct în bătaia lunetei. Se întorsese în Riverside Park, îşi recuperase puşca de sub crengile unui brad şi se întorsese imediat înapoi, în Strada 95. Acum trebuia să găsească mai repede o poziţie bună de tragere. Cele mai multe blocuri din zona aceasta rezidenţială erau doar de trei, până la cinci etaje. Câteva dintre ele aveau faţada din cărămidă roşietică, ca şi capela. Cyrus tot căuta un loc potrivit, dar zona nu părea prea promiţătoare. Se întreba dacă Ryker plecase deja.

Pe stradă mai erau doar câţiva trecători şi traficul se rărise. Cyrus se gândi să se ghemuiască după colţul primului bloc şi să tragă de acolo *dacă* şi *când* Ryker avea să apară. În sfârşit, uşa capelei se deschise. O siluetă impozantă coborî câteva din

treptele pridvorului de piatră. Cyrus se retrase în umbră. Silueta aflată pe trepte se uita în susul şi în josul şirului de blocuri.

Ryker scăpase în sfârşit de familia îndurerată. Ieşise din capelă şi se oprise pe treptele din faţă, măsurând cu privirea şirul de clădiri care păreau pustii. Îşi dădea seama că trebuia s-o apuce ori la stânga ori la dreapta ca să plece de acolo. Se uită la ceas: era şapte fără zece seara.

Cyrus îşi descheie paltonul uriaş, scoase de dedesubt puşca gata asamblată, aruncă o privire prin telescop, apoi îşi băgă din nou puşca sub haină. Acum era sigur că figura pe care o văzuse prin lunetă era cea a lui Joe Ryker. Scoase din nou puşca şi ochi. Ţinta se afla la numai o sută de metri distanţă şi era staţionară. Era o ţintă uşoară. O ţintă foarte uşoară.

După ce-şi efectuă marşul auto-impus timp de vreo oră,
Hayes intră într-un bar. Se strecură într-o cabină telefonică şi sună la hotelul Saxon. Recepţionerul îi făcu legătura în camera Maureenei Malloy şi, după câteva apeluri, fata ridică receptorul.

— Alo, Maureen? Aici e…

— Artie!

Părea într-adevăr fericită că-i aude vocea.

— Aăăă… Da.

Nu ştia ce să spună. În fine se decise că ar fi fost mai bine să discute probleme profesionale. Ale lui, nu ale ei.

— Ascultă, Joe e acolo?

Fata păru dezamăgită!

— Nu, nu-i aici. Mi-a spus că se întoarce înainte să ajung eu acasă, aşa că să-i las cheia la recepţie.

Am cumpărat coniac şi ceva de mâncare pentru cină. Crezi că s-a întâmplat ceva rău…?

— Nu. Ascultă, ne vedem mai târziu. Sunt în oraş. Am putea să bem ceva împreună, toţi trei, ca în vremurile bune.

— Bine, iubitule. Dacă se întoarce între timp, am să-i transmit.

— În regulă. Spune-i să stea locului până ajung eu acolo.

— Bine.

— Pe diseară.

Hayes închise şi îşi privi uniforma. Acum se trezise de-a binelea şi îşi dădea seama că se comportase prosteşte. Nu putea să-şi explice de ce îmbrăcase uniforma aia sau ce voise să dovedească el cu asta. Poate că sperase că va fi văzut în stradă de poliţiştii care erau de serviciu. Oricum, se simţea ca un dobitoc.

Nu avea nevoie să dovedească nimic nimănui, îşi spuse el. Se gândi să se întoarcă acasă, apoi îşi spuse: „*Ce dracu', tot am ajuns până aici!*" Formă numărul capelei Vilella.

O ţintă foarte uşoară. Trăgaciul începu să alunece încet în jos.

Ryker se întoarse brusc, urcă dintr-un salt cele câteva trepte şi se strecură înăuntru prin uşa grea de stejar. Rămase câteva clipe cu spatele lipit de uşă. Fruntea i se umezi de sudoare. Nu văzuse şi nu auzise nimic, dar ceva, acel ceva care îl ţinuse în viaţă în toţi anii aceia, îl făcuse să intre înapoi pe uşa aceea şi să rămână acolo. Se întrebă dacă nu cumva îi cedau nervii, sau dacă tocmai cel de-al şaselea simţ era extrem de ascuţit în acea seară. Probabil că era câte puţin din amândouă, hotărî în cele din urmă.

După câteva clipe, se întoarse din nou spre uşă. Un instinct pervers punea stăpânire pe el. Se simţea ca un om care are rău de înălţime, dar se

apleacă totuşi deasupra prăpastiei, sau ca unul căruia îi este frică de apă, dar totuşi înaintează până nu mai simte pământul sub picioare. Ca unul care are o tendinţă perversă de a-şi pune la încercare fobiile, Ryker puse mâna pe clanţă. Vroia să încheie socotelile odată pentru totdeauna.

— Domnule sergent Ryker! Domnule Ryker!

— Ce e? întrebă el, cu mâna pe clanţa masivă de bronz.

— La telefon! Vă caută domnul ofiţer Hayes! îl strigă Angelada.

Ryker făcu cale întoarsă şi îl urmă pe director în biroul său. Mâna îi tremura când duse receptorul la ureche.

Cyrus lăsă puşca jos şi se adăposti iarăşi în gangul întunecos.

— Nemernicul! Bine că ştim măcar că e aici, Mikey! Ne lasă puţin timp ca să ne găsim o poziţie de tragere mai bună, nu-i aşa? Şi acum ştim sigur că nu-i niciun sticlete prin preajmă. Da'… mă-ntreb de ce oare s-a întors el aşa de repede înapoi? Tu ce zici bătrâne, crezi că miroase pericolul tot aşa bine ca noi?

Cyrus coborî din nou pe trotuar şi cercetă împrejurimile.

Unele din clădirile mai arătoase aveau portari, dar păreau cu toţii ocupaţi. Încercă clanţele câtorva uşi, însă toate erau încuiate. Ar fi putut pătrunde în interiorul uneia din clădiri numai în momentul când ar fi intrat sau ar fi ieşit cineva, dar asta însemna să se nimerească la locul potrivit la momentul potrivit. Îi ştia el pe new yorkezii ăştia, o adunătură de suspicioşi. Dacă s-ar fi năpustit deodată să traverseze strada spre o uşă care se deschidea pe partea cealaltă, ar fi atras imediat atenţia. *„Numai de-ar fi pe-aici vreo clădire publică*", îi trecu prin minte. „*Capela! Cum dracu' de nu m-am gândit?"*

Cu o mână îşi ţinea puşca lipită de el, iar pe cealaltă o încleştă pe pistolul din buzunar. Traversă în goană şi împinse cu umărul uşa grea de stejar. Antreul era pustiu.

Capela funerară, cu faţada ei din cărămidă roşie, fusese pe vremuri locuinţă particulară. Scările care duceau la etaj se aflau chiar în faţa lui. Două săgeţi indicatoare cu numele Quevedo şi Jimenez arătau înspre etaj. Cyrus nu ştia ce însemnau cuvintele acelea şi oricum, nu-l interesa. Urcă scările scârţâitoare sărind câte trei – patru trepte deodată şi se opri la al doilea etaj. Câţiva membri îndoliaţi ai familiei Quevedo stăteau în hol şi fumau.

Unul dintre ei, un bărbat mai în vârstă, se uită ezitant spre Cyrus, care se oprise în capul scărilor.

— Jimenez? întrebă omul, arătând înspre etajul de deasupra.

Criminalul zâmbi şi încuviinţă din cap. Urcă încet restul scărilor, încercând să pară cât mai nonşalant. La etajul trei dădu peste o scenă asemănătoare.

— Quevedo? îl întrebă o femeie în doliu, arătând spre etajul inferior.

Cyrus trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre scările care duceau pe acoperiş.

— Montoya? întrebă nedumerită femeia, uitându-se după el.

Cyrus se aplecă peste balustradă:

— Am treabă pe acoperiş, le răspunse el zâmbind oamenilor îndoliaţi, ca şi cum ar fi avut o treabă acolo.

Şi chiar avea. Se felicită singur pentru norocul care dăduse peste el, că nu întâlnise în cale pe nimeni din personalul capelei şi că nu era nevoie să facă echilibristică pe cine ştie ce scară de incendiu, căci ultimul şir de trepte ducea chiar acolo. Devenise expert în acoperişurile new yorkeze. Urcă treptele încet şi calm.

*

Ryker se aşezase pe un scaun în biroul directorului, cântărindu-şi următoarea mutare. Hayes insistase să vină şi el la capelă. Ryker nu fusese de acord, dar când aflase că Hayes avea şi un Ruger Magnum 357, în afară de pistolul din dotare, se lăsase convins. Avea de gând să cheme un taxi, imediat după ce sosea Hayes. Calculase că le va lua mai puţin de trei secunde ca să urce în maşină, şi mai puţin de cinci secunde ca să ia colţul pe West End Avenue. Dacă Cyrus îi aştepta afară, n-ar fi putut să îşi fixeze ţinta într-un timp atât de scurt. Asta ar fi însemnat să fixeze continuu intrarea prin telescop, expunându-se riscului de a consuma bateriile, ceea ce lui Ryker i se părea greu de crezut. Se aşeză mai comod în fotoliu, în aşteptarea lui Hayes. Era şase şi jumătate. Fără un motiv anume, Ryker se trezi formând numărul din Chicago al fostei lui soţii.

O femeie cu o voce necunoscută răspunse:

— Da, casa Ryker.

Rămase surprins un moment şi se întrebă: *„De ce oare şi-o fi păstrat numele ăsta pe care nu l-a dorit niciodată?”*

— La telefon domnul Ryker. Eleanor este acasă?

În receptor se auzea rumoare de glasuri şi muzică.

— Aşteptaţi o clipă, vă rog! spuse ea pe un ton aspru.

Ryker rămase la telefon, se gândi să închidă, chiar era gata să închidă, dar rămase mai departe cu receptorul în mână: *„Bună, Ellie, sunt eu, Joe. Te iubesc. Îmi las slujba şi vin la Chicago, bine?”*

Nu era greu de spus, numai că nu putea să i-o spună ei.

Asculta muzica de la celălalt capăt al firului. Apoi auzi vocea ei:

— Tu eşti, Joe? S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic. Dar ce-i zgomotul ăla?

— O mică petrecere. Hai şi tu!

— Metroul nu merge aşa departe.

— Hei, ce-i cu tine? Pari cam deprimat.

— Păi sunt într-o capelă funerară, un loc deprimant, nu?

— Vreun poliţist?

— Da.

— Unul din cei împuşcaţi de ăla cu luneta?

— Da.

— M-a interesat cazul şi urmăresc îndeaproape tot ce se întâmplă, spuse ea.

— Şi eu.

— Of, Joe, or să te omoare într-o bună zi!

— Ştiu.

Rămaseră o vreme tăcuţi, apoi Ellie continuă:

— Vrei să stăm de vorbă?

— Nu, voiam numai să…

— Să-mi auzi vocea? Să-mi dai bună ziua? Să-mi spui la revedere?

— Ai ghicit.

— Să nu mori, Joe, pentru numele lui Dumnezeu, să nu mori!

— Am să fac tot ce pot.

— Sună-mă mâine la serviciu. Nu… o să fiu plecată toată ziua… sună-mă… stai să văd…

Ryker zâmbi:

— Pa, Ellie, şi mulţumesc.

Ea ezită o clipă, apoi spuse şi ea:

— Pa, Joe!

Ryker închise.

Directorul Angelada îşi amintea întruna să nu uite să-i spună lui Ryker că îl căutase mai devreme un alt „anglo”, căci se temea că n-o să mai aibă răgaz mai târziu. Spre seară era întotdeauna foarte aglomerat.

Cyrus îngenunche în spatele parapetului de cărămidă, privind în jos spre treptele de piatră de la intrare. Se gândi să scoată telescopul, căci distanţa era prea mică ca să-i folosească la ceva. Imaginea era neclară şi lentila îi reducea unghiul

de vizibilitate la numai patruzeci de grade. Când ar fi părăsit capela, Ryker s-ar fi aflat la o distanţă de numai zece-cincisprezece metri de el, iar la un unghi de patruzeci de grade, câmpul vizual s-ar fi redus numai la un metru jumătate, poate doi. Se putea descurca mult mai bine fără telescop. La o distanţă atât de scurtă, şi lumina felinarelor era suficientă. Pe de altă parte, Ryker era obligat s-o ia fie într-o parte, fie în cealaltă, şi să meargă de-a lungul întregului şir de clădiri. Cu cât l-ar fi ucis mai departe de capelă, cu atât avea şanse mai mari să scape.

În timp ce-şi muncea mintea cu probleme de tactică, puse telescopul în funcţiune şi începu să se uite prin el, cercetând acoperişurile dimprejur, ca o măsură suplimentară de precauţie.

Îndreptând telescopul spre West End Avenue, văzu ceva care-i îngheţă sângele în vine, cum nu i-l îngheţase nici cel mai năpraznic vânt dinspre râul Hudson. Pur şi simplu i se opri inima în loc. La două sute de metri distanţă, pe un acoperiş de pe partea cealaltă a străzii, zări două siluete întunecate şi contururile inconfundabile ale lunetelor montate pe puştile lor. Cyrus se aruncă în spatele parapetului, tremurând din toate încheieturile. O fracţiune de secundă, retrăi timpul petrecut în junglă. Îşi aminti cum râdea de echipele de trăgători de elită nord-vietnamezi, cu puştile lor cu infraroşii din epoca de piatră şi cu carabinele lor de vânătoare suedeze. Râsese în hohote odată, când răsese dintr-un foc o echipă de trei oameni. Cretinii ăia, săracii, nici nu apucaseră să-l vadă. Tot ce-au putut să vadă a fost că au crăpat toţi deodată. Apoi noaptea aceea – durerea, întunericul, spitalul, Charlotte – toate imaginile acelea se revărsară ca un şuvoi peste el, făcându-l să retrăiască toată spaima şi agonia. Duse mâna instinctiv la rănile urâte de la cap. Se scutură şi începu să plângă încetişor. Lacrimile îi îngheţau pe obraji şi începu să-i curgă nasul. Cum stătea întins

pe spate, cu privirea aţintită spre stele, frica şi umilinţa începură să-l părăsească, lăsând locul unei sentiment caracteristic pentru el: ura.

— De ce vor ei să ne facă una ca asta, Mikey? Nici nu se pricep ei la treburi din astea! Fir-ar să fie! Se cred al naibii de deştepţi! Ryker ăsta trebuie să crape, amice! Şi ăia de-acolo trebuie să crape, nu-i aşa? N-o să mai fie ca ultima oară. Noi i-am văzut primii, ei nu ne-au văzut pe noi, este?

Începu să-şi recapete încrederea în sine. Stând acolo întins pe-spate, se gândi că Ryker putea să iasă din capelă chiar atunci.

Hayes intră fără zgomot în biroul unde Ryker îl aştepta citind ziarul.

— Ce dracu' ţi-ai pus uniforma asta?

Hayes părea stânjenit.

— La dracu', nu ştiu.

— Faci pe martirul acum, sau ce? Sau nu ţi-au trimis ăia costumele înapoi de la spălătorie?

— Nu ştiu, aşa mi-a venit…

— Dobitocule! Dă-mi monstrul ăla odată! zise el, întinzând mâna.

Hayes îşi desfăcu vestonul şi scoase un Ruger Magnum 357. Ryker i-l luă din mână şi şi-l vârî sub centură.

— Cheamă un taxi! Gata, spargem gaşca!

Hayes se apucă să dea telefon, în timp ce Ryker îşi reluă ziarul. Când dispecerul răspunse în sfârşit, Ryker ridică nasul din ziar şi zise:

— Spune-le clovnilor ălora că vreau un taxi *exact* în faţa intrării. Spune-le că avem un invalid, găseşte ceva!

În timp ce ei aşteptau taxiul, Cyrus se ridică de jos, încă nesigur pe picioare, şi aruncă o privire peste parapet. Fiindcă ştia că cei doi sunt acolo pe acoperiş, putea să le supravegheze mişcările şi fără telescop. Se întreba dacă nu erau cumva mai mulţi.

Cei doi lunetişti, dârdâiau pe acoperiş, blestemând ziua când se angajaseră voluntari în Brigada antiteroristă. Îi aştepta o noapte lungă şi rece.

— La dracu', în Vietnam înjuram de cald, spuse unul dintre ei.

— Eşti terminat, bătrâne! i-o întoarse cel mai tânăr. Fă o tură, să-ţi mai pui sângele ăla obosit în mişcare! Stau eu de pază.

Se gândeau că, probabil, cei din apartamentul de dedesubt erau sătui până peste cap de tot zgomotul ăla, dar păreau oameni drăguţi şi, cu puţin noroc, poate aveau să capete puţină cafea fierbinte mai târziu. Îşi foloseau cu rândul telescoapele „Starlight", aprinzându-le din timp în timp numai pentru câteva secunde. O mică staţie de emisie-recepţie ţiuia slab la picioarele lor.

Cyrus analiză situaţia şi trase concluzia că cei doi erau nişte nimeni care nu călcaseră în viaţa lor prin Vietnamul-de-Nord. Acum se ruşina că intrase în panică dintr-o nimica toată. De asemenea, îi devenise clar că n-aveau cum să mai fie şi alţi copoi prin preajmă. Dacă ar fi fost, l-ar fi săltat de-acum o oră.

Lunetistul mai în vârstă se opri din tropăit şi începu să se uite prin telescop; în timp ce rotea puşca pe direcţia orizontală, se opri brusc, clipi, apoi se mai uită odată: nu-i venea să-şi creadă ochilor. La mai puţin de două sute de metri distanţă, un alt telescop era aţintit exact în direcţia lui.

Cyrus trase două focuri. Ambele gloanţe izbiră pieptul siluetei aflate în picioare. Înainte să atingă măcar acoperişul, era deja mort. Cel de al doilea poliţist rămase cu ochii holbaţi o clipă mai mult decât ar fi trebuit. Două gloanţe îi vâjâiră pe la ureche.

Se aruncă în spatele parapetului, neştiind ce să facă mai întâi: să anunţe prin staţie, sau să răzbune moartea partenerului său, înainte ca ucigaşul să

dispară. Până la urmă, puse mâna pe armă şi se furişă în celălalt colţ al acoperişului. Ridică grijuliu capul şi sprijini puşca de parapet. Tânărul poliţist nu ştia unde se afla criminalul, dar încercă să îşi amintească în ce direcţie îşi îndreptase camaradul lui puşca înainte de a fi omorât. De acolo trebuie să fi venit glonţul. Se uită prin telescop în direcţia capelei.

Cyrus îşi rotea întruna puşca dintr-o parte în alta, ţinând sub supraveghere celălalt acoperiş pe toată lungimea lui. Se gândea că cel de-al doilea poliţist, dacă era cât de cât bun, n-avea să apară în acelaşi loc în care îl nimerise pe primul. În sfârşit, îl văzu. În acelaşi timp, poliţistul îl reperă şi el pe Cyrus şi încercă să fixeze imaginea tremurătoare.

Unul din gloanţele lui Cyrus trecu exact prin luneta celuilalt şi îi străpunse ochiul drept. Poliţistul se rostogoli pe spate şi scăpă arma din mână, apoi se prăbuşi încet pe o parte. Cyrus fremăta de bucurie că lovise în plin. Avusese un adversar aproape la fel de bun, şi învinsese. Aproape egal, în jocul ăsta însemna de fapt mort. Rânji încântat de propria-i şiretenie.

Aşteptă nemişcat să vadă dacă schimbul silenţios de focuri avea să atragă vreo consecinţă. Aşteaptă o vreme, dar nu mai urmă nimic.

Cinci minute mai târziu, un taxi claxonă în faţa capelei.

Ryker deschise repede uşa şi se uită afară.

— Idiotul! A tras pe partea cealaltă!

Strada avea un singur sens.

— Dumnezeii mă-sii! Hai să-i dăm drumul!

În timp ce traversau în fugă strada, o maşină apăru de după colţ şi le tăie calea. Se opriră în loc o secundă.

„Dacă e pe-aici, acum ne vede”, se gândi Ryker.

Cyrus privea în jos încordat. Văzu doi bărbaţi îndreptându-se spre taxiul oprit pe partea cealaltă. Oare era
Ryker, sau nu? De ce dracu nu se gândise că putea să cheme o maşină? Se uită prosteşte la puşca aflată la picioarele lui, care rămăsese cu telescopul montat pe ea. Prea aproape, mult prea aproape. Ridică totuşi puşca şi aprinse telescopul. N-avea ce face, era prea târziu ca să-l mai poată demonta.

Hayes zgâlţâia furios de portiera din spatele şoferului. Ambele geamuri erau închise. Şoferul se întoarse şi-i făcu semn să vină pe partea cealaltă. Ryker îl prinse pe Hayes de braţ şi ocoliră prin spatele maşinii. Fără să mai ţină cont de nimic, Cyrus se aplecă cu totul peste parapet, urmărindu-i cu privirea pe cei doi bărbaţi care încercau să se urce în taxi. În momentul în care ocoleau maşina, nu mai avea nicio îndoială că cel în haine civile era Ryker. Ridică puşca şi începu să învârtă nervos de butoane, încercând să fixeze imaginea. Ţintele erau numai la cincisprezece metri distanţă. Din cauza unghiului închis şi a distanţei foarte mici, îi era foarte greu să ochească. Cu vechiul său telescop, ar fi trebuit să ochească foarte jos ca să compenseze eroarea de focalizare, ceea ce făcea ca o astfel de lovitură să fie mult mai dificilă decât una de la două sute de metri. Dar modelul „Mark V" pe care îl avea acum, cu reglaj computerizat, compensa automat eroarea.

Ryker deschise portiera, îl apucă pe Hayes de braţ şi îl împinse spre uşa maşinii.

„E cu ochii pe mine", se gândi Ryker*, „e gata să tragă".*

Imaginea din telescopul lui Cyrus era limpede ca un cristal, având în vedere cât de aproape era.

„Doi ticăloşi morţi fac mai mult decât unul singur", îşi spuse Cyrus, uitându-se la Hayes şi trăgând adânc aer în piept. Fixă crucea de pe lentila telescopului în dreptul inimii lui Ryker şi apăsă pe trăgaci.

„Dacă e aici, ne-a ochit deja până acum”, îşi spuse Ryker.

„Au trecut cel puţin nouă secunde de când am ieşit”.

Hayes se aplecă să intre în maşină. Îşi ridică capul şi mai privi o dată spre capelă, şi în sus, spre acoperiş. Îşi adusese aminte.

„Se vede noaptea lumina aia albastră?

„Da, poţi s-o vezi, dacă te afli exact pe direcţia privirii celui care ocheşte… Poţi s-o mai vezi şi altfel, dacă te uiţi pe gaura ţevii din partea cealaltă – dar în momentul ăla, nu cred ca descoperirea asta să-ţi folosească la ceva. Râsete.”

„Fusese o poantă chiar bună”, se mai gândi el.

„Şi până la ce distanţă se poate vedea?”

„Asta se numeşte distanţă vizuală de siguranţă. Lumina poate fi văzută în linie dreaptă în limitele acestei distanţe.

Nu-mi amintesc însă exact cât. O să aflăm.”

Până pe la vreo cincisprezece metri, îşi aminti brusc Hayes. *Poţi să vezi chiar şi focul de la gura ţevii, în ciuda amortizorului de foc.* Îl văzu chiar atunci.

Glonţul lovi razant capota maşinii, îi străpunse lui Hayes laringele şi coloana vertebrală apoi, numai pe jumătate explodat, ricoşă din osul tare şi nimeri în pieptul lui Ryker, îi ieşi prin omoplat şi se înfipse în zidul din spate. Hayes fu proiectat în braţele lui Ryker şi se prăbuşiră amândoi pe trotuar. Trupul lui Hayes zvâcnea spasmodic, căci măduva spinării, deşi distrusă în parte, primea în continuare impulsurile creierului. Sângele care curgea din rănile lor se amestecă, îmbibându-le hainele.

Şoferul taxiului auzi un zgomot vag când glonţul zgârie capota, îşi ridică ochii din cartea lui cu benzi desenate şi aruncă o privire peste umăr: presupuşii lui pasageri dispăruseră.

„Jigodiile” înjură el în sinea lui.

Ryker se târî mai aproape de taxi, cu trupul lui Hayes încă în braţe. Icnind de durere, reuşi să scoată Magnumul 357 care rămăsese prins între trupurile lor şi ţinti înspre capelă. Era aproape sigur că de acolo trăsese criminalul, dar taxiul îi bloca parţial câmpul vizual.

În acelaşi timp, taxiul era un obstacol şi pentru Cyrus. Se gândi să ciuruie puţin maşina, dar nu mai avea decât opt gloanţe în ultimul său încărcător. Rămase în aşteptare, neştiind ce să facă.

Taxiul plecă. Ryker trase trei focuri, unul după altul, în direcţia luminii albastre. Simţi o durere intensă în umăr, din cauza reculului puternic al armei de calibru greu. Primul glonţ nimeri prea sus, al doilea lovi parapetul, făcând să ţâşnească aşchii în obrazul lui Cyrus, iar al treilea îi nimeri puşca. Arma îi zbură din mână, îl izbi peste faţă şi căzu apoi pe parapet. Se balansă o fracţiune de secundă, apoi căzu cu zgomot pe trotuar. Telescopul pocni asurzitor când aerul pătrunse în tubul vid.

Scrâşnind din dinţi de durere, Ryker reuşi să se tragă de sub trupul greu al partenerului său mort şi traversă strada împleticindu-se. Încercă să apuce puşca din mers când trecu pe lângă ea, dar îi scăpă. Împinse uşa masivă de stejar a capelei şi se târî de-a lungul holului de marmură de la parter. Clădirea era plină de lume care vocifera şi alerga în toate părţile, iar Ryker îşi croi drum cu greu şi începu să urce scările. Se ciocni în plin de mai multe persoane la al doilea şi la al treilea etaj. Fără nicio ezitare, urcă ultimul şir de trepte şi ieşi pe acoperiş. Se rostogoli de trei-patru ori dintr-o parte în alta a acoperişului, cu pistolul Ruger într-o mână şi cu micul Beretta în cealaltă, dar Cyrus dispăruse.

Ryker se ridică în picioare şi privi de jur împrejur. Clădirile care se înălţau de-o parte şi de alta a capelei aveau câte cinci etaje. Alergă spre marginea acoperişului şi-l văzu pe Cyrus sărind

peste gardurile curţilor învecinate şi alergând spre vest. Ryker, care acum sângera abundent, se aruncă în jos pe scara de incendiu. Umărul îi pulsa dureros şi se întrebă din nou dacă Cyrus era înarmat sau nu, însă se năpusti pe urmele lui ca şi cum nici nu i-ar fi păsat de asta.

După ce traversă tot şirul de grădini, se trezi în faţa zidului înalt al unei clădiri care închidea drumul. Cyrus trebuia să fi rămas şi el blocat în această ultimă curte, trebuia să fie pe undeva. Ryker se ghemui la pândă în întuneric. Auzi deodată zgomotul a două împuşcături venind din stânga, şi imediat văzu scăpărând o lumină. Cyrus zburase în aer zăvorul uşii din spate.

„Sună ca un revolver de calibru greu, ca un 45”, se gândi
Ryker.

Ryker trecu la rândul lui prin uşa deschisă, străbătu în fugă holul mic de la intrare şi ieşi prin faţă. Se opri o clipă pe trepte, uitându-se în susul şi-n josul străzii. Cyrus mergea cu paşi mari înspre est, pe Strada 95, îndreptându-se spre capelă.

Ryker îl urmări cu privirea: era la mai puţin de o sută de metri distanţă, pe partea cealaltă a drumului, dar ieşise din bătaia puştii.

Poliţistul coborî scările blocului şi o porni pe urmele ucigaşului, fără să mai alerge de data asta. I se tăiase respiraţia şi se simţea slăbit. În jurul cadavrului lui Hayes era adunată o mulţime de oameni. Cyrus îi ocoli şi trecu pe partea cealaltă. Atunci îl văzu pe Ryker. Se opri în faţa capelei, căutând în jur cu privirile. Ryker îşi dădu seama că-şi caută puşca.

„Ţicnitul dracu”, îşi spuse Ryker, grăbind pasul.

Cyrus continuă să se uite la Ryker cum se apropie, până când acesta ajunse la mai puţin de şaptezeci şi cinci de metri de el, apoi se întoarse brusc şi o porni mai departe spre est. Acum strada se umpluse de oameni şi Ryker nu putea să rişte o

împuşcătură. Cyrus ştia asta şi profită de situaţie. Era şi el epuizat şi de-abia mai răsufla. Când ajunse la locul unde căzuse puşca, detectivul observă că dispăruse de-acolo. Probabil o luase cineva. Aruncă o privire spre mulţimea care înconjurase trupul partenerului său, încercând să-şi scoată din minte moartea lui Hayes. Nu ajuta la nimic să se gândească acum la asta.

Continuau să meargă amândoi spre est, pe Strada 95. Nu mai aveau niciunul putere să alerge. Ştiau că dacă păstrează distanţa la o sută de metri, nu va fi niciun schimb de focuri. Şi unul şi celălalt aveau probleme cu muniţia. Ryker se temea că Cyrus ar fi putut încerca să se urce din mers într-o maşină sau să ia vreun ostatic. Dacă avea să facă vreo mişcare în direcţia asta, poliţistului nu-i rămânea decât să îşi încordeze toate puterile într-un sprint final ca să micşoreze distanţa. Lui puţin îi păsa pe cine ar fi luat Cyrus ostatic, numai că n-avea niciun chef de jocul ăsta şi spera că asasinul îşi dădea seama de asta.

Aerul nopţii se umplu deodată de urletul sirenelor. Ryker spera ca Cyrus să depăşească şirul de blocuri înainte ca zona să fie blocată de cordoanele poliţiei. Amândoi aveau grijă să-şi păstreze poziţiile în timpul mersului. Ryker ştia că revolverul lui Cyrus era o armă de mare precizie la distanţă mică, dar avea dezavantajul că bătaia maximă era de numai cincizeci de metri, în timp ce Ruger-ul bătea până la şaizeci-şaptezeci de metri. Ryker se gândi că are avantajul decisiv, deşi nu-i mai rămăseseră decât trei gloanţe. Scosese din calcul pistolul Beretta. Putea cel mult să facă zgomot cu el, dar nu cine ştie ce. Se întreba câtă muniţie mai avea Cyrus. Pe măsură ce se apropiau de capătul Străzii 95, care dădea în Bulevardul Central Park West, îşi dădu seama deodată că Cyrus avea de gând să intre în parc. Trebuia să facă tot ce putea ca să nu-l scape din ochi şi să-l ţină cât mai departe de parc, cu orice risc.

Starea rănii se înrăutăţise. Glonţul îi străpunsese pieptul fără să lovească cutia toracică, totuşi durerea era acută. Dar cel mai rău lucru era înţepeneala care-i cuprindea braţul: Ryker simţea cum strânsoarea degetelor pe pistol slăbeşte din ce în ce mai mult.

De după colţul Străzii 87 apărură doi poliţişti. Mergeau spre nord, în direcţia lui Cyrus, şi se apropiaseră de el la mai puţin de cincizeci de metri. Criminalul se întoarse, căutându-l cu privirea pe Ryker. Se simţea prins în cursă. Îi prinse privirea, apoi se uită din nou după cei doi poliţişti şi începu să-şi scoată încet pistolul din buzunar. Se uită din nou la Ryker, întrebându-se ce să facă. Atunci văzu ceva care-i îngheţă şira spinării: detectivul scutura cu putere din cap, făcându-i în acelaşi timp semn cu mâna. Cyrus ascultă automat. Îşi băgă pistolul la loc în buzunar şi se îndreptă spre intrarea unui bloc de apartamente. Cei doi poliţişti îi aruncară o scurtă privire în timp ce treceau mai departe.

Cyrus înţelese dintr-o dată că acum rămăsese numai el şi
Ryker. I se ridică părul de pe ceafă.

CAPITOLUL 15

Cei doi continuară să meargă mai departe. Cyrus nu mai avea nicio îndoială că aveau să meargă aşa zile întregi dacă era nevoie, până când unul din ei avea să se prăbuşească de epuizare.

Când ajunseră la podul de pe Strada 59, Cyrus se angajă pe porţiunea îngustă destinată pietonilor. Ryker îl urmă. Cam pe la jumătatea podului, deasupra insulei Welfare, chiar în mijlocul râului East River, pasajul pietonal lua sfârşit. Ryker şi Cyrus se găsiră faţă în faţă, la o distanţă de şaptezeci şi cinci de metri. Era o poziţie clasică de duel. Amândoi îşi scoaseră armele. Niciunul nu trase. Rămaseră privindu-se un lung moment.

— Nu mi-ai spus că chestia asta se termină! ţipă Cyrus.

— Nu m-ai întrebat!

— Presupun că unul din noi trebuie să facă o mişcare.

Ryker nu-i răspunse. Rămaseră în continuare pe loc, privindu-se. Era aproape nouă şi temperatura de pe pod, din cauza vântului care sufla printre traversele metalice, era aproape de zero grade.

Ryker îşi aprinse un trabuc. Cyrus se holba la el. Când asasinul văzu apărând o maşină de poliţie din spatele lui Ryker, strigă:

— Politia!

Amândoi se ghemuiră la pământ. Ryker procedă în acelaşi mod când văzu o maşină de patrulă apropiindu-se din partea cealaltă. Vântul se înteţea. Cyrus urlă printre rafalele şuierătoare:

— Ce zici tu că trebuie să fac eu acu'?

— Să degeri până crăpi!

— Nu cred că-i prea plăcut!

— Atunci sări!

— Asta e şi mai rău!

Rămaseră mai departe în aşteptare. Ryker îşi dădu seama că Cyrus ar fi putut eventual să sară în

şosea şi să încerce să se agaţe de spatele unui vehicul în mers. Îl văzu cum se uită lung după camioanele care se târau încet pe pod, cu numai şaizeci-şaptezeci de kilometri pe oră. Sincronizarea ar fi trebuit să fie perfectă: dacă nu reuşea să se prindă şi cădea, l-ar fi împuşcat într-o secundă.

Ryker stătea cu picioarele larg desfăcute, cu o mână pe Ruger şi cu cealaltă în buzunar. Îi înţepeniseră aproape toţi muşchii. Cyrus îşi trăgea nasul şi i se formaseră ace de gheaţă în jurul ochilor care îi lăcrimau de ger. Nu-şi mai simţea labele picioarelor şi începuseră să-i tremure mâinile.

Ryker auzi venind din spate un camion cu remorcă de tonaj mare, care urca din greu panta podului. Îşi dădu seama că are mai puţin de cincizeci de kilometri la oră, şi că nu va depăşi această viteză până nu va trece de curbura podului, exact punctul în care se afla Cyrus.

Când camionul ajunse în dreptul lui Ryker, Cyrus încercă să pară cât mai nepăsător. Ryker zâmbi de cât de prost îşi juca rolul. Cyrus era încordat ca un arc, gata să sară; oricine şi-ar fi putut da seama de asta. Când camionul ajunse în dreptul lui, Ryker îi făcu cu mâna, în semn de rămas-bun. Cyrus deveni confuz când văzu că Ryker îşi dăduse seama de ce are el de gând să facă. Luă startul greşit şi era cât pe ce să scape din mână bara din spate. Şoferul nu observă nimic.

În spatele camionului se afla un Pontiac vechi cu un cuplu de vârstă mijlocie. Nu păreau deranjaţi de viteza camionului, căci nu se străduiau să-l depăşească, sau poate că rămăseseră blocaţi acolo din cauza traficului intens de pe banda exterioară. Ryker alergă după maşină, sări şi ateriză pe portbagaj. Şoferul apăsă frâna, dar Ryker, care se aştepta la asta, se ţinu bine. Scoase din buzunar revolverul uriaş şi îi făcu semn cu el şoferului să pornească mai departe. Omul, înspăimântat, o luă

din loc. Îl văzuse pe Cyrus agăţat de bara din spate a camionului şi ştia din filme că asta era o urmărire. Nu ştia care din cei doi era băiatul cel bun, dar în mod sigur cel care se afla cu pistolul mai aproape de el era şeful. Urmări camionul, care începuse să prindă viteză în josul pantei. Instinctiv, păstră distanţa. De fiecare dată când lăsa distanţa să se mărească prea mult, Ryker îi bătea cu pistolul în parbrizul din spate. Poate se prindea până la urmă care era jocul. Îl văzu pe Cyrus încercând să-şi scoată pistolul. Dacă trăgea cumva câteva gloanţe în Pontiac, şoferul avea să se sperie şi să frâneze sau să schimbe direcţia. Ryker îl urmărea încordat, dar se părea că Cyrus se afla într-o poziţie prea precară ca să poată trage. Ryker se gândi să tragă el, dar se afla la mai mult de o sută de metri distanţă, şi şoferul ar fi făcut pe el de frică probabil, dacă auzea vreo împuşcătură. Doar câteva secunde şi îi vor ajunge din urmă.

Cyrus îşi dădu drumul şi se rostogoli într-o parte. În momentul în care îşi regăsi poziţia verticală, descoperi că făcuse o greşeală. Maşina pe care o călărea Ryker se afla la mai puţin de cincizeci de metri distanţă şi se apropia în viteză. Se întoarse pe călcâie şi o rupse la fugă.

Ryker încercă să-l ochească, dar nu reuşi din cauza maşinii care se zgâlţâia sub el. Drumul era plin de gropi. Se lăsă să alunece de pe portbagaj, se rostogoli într-o parte, apoi se ridică pe picioare şi începu să alerge.

Când distanţa deveni convenabilă pentru ambele părţi, renunţară la alergătură şi începură să meargă în pas de voie. Cyrus îşi dădu seama că Ryker avea de gând să meargă aşa după el până la moarte. Într-un moment de disperare, se gândi chiar să se predea primei patrule care avea să le iasă în cale. Era atât de obosit şi de îngheţat, că aproape îşi ieşise cu totul din minţi.

Acordară amândoi o clipă de atenţie noilor împrejurimi. Podul îi dusese până în Long Island,

în Queens. Fusese cândva o zonă industrială, dar ca şi în East Village, fusese atinsă de un fel de înnobilare. Vechile clădiri cu etaj fuseseră demolate până la structura de rezistenţă şi remodelate pentru artişti, mici agenţii de publicitate şi noi afaceri care nu îşi puteau permite preţurile din Manhattan. Deşi se găsiseră câteva suflete curajoase care să se mute în noile apartamente cu chirie, străzile erau pustii.

Ryker ştia că Cyrus era sfâşiat de dorinţa de a face ceva, fie să încerce să-i scape printre degete, fie să-l omoare. Dar orice avea de gând să încerce, Ryker îşi dorea s-o facă mai repede.

— Hei, Henry! Ştii de ce-am bătut-o pe soră-ta?

Niciun răspuns.

— Fiindcă n-a luat-o la cioc ca lumea! zbieră Ryker.

Linişte.

— Copilaşul ăla al ei seamănă leit cu tine, Henry! Ai avut şi tu un amestec în treaba asta, este?

Niciun răspuns.

— Prietena ta, infirmiera, Charlotte, zicea că eşti un pervers împuţit, Henry! Zicea că eşti cel mai prost la pat din toată California!

Cyrus se întoarse şi-l înfruntă cu privirea. Ryker continuă să se apropie. Şaptezeci şi cinci de metri.

Amândoi scoaseră pistoalele şi traseră în aceeaşi clipă.

Arma lui Ryker avu avantajul preciziei la distanţă. Glonţul criminalului devie, şi Cyrus primi glonţul din Ruger-ul lui Ryker în muşchiul deltoid, în partea de sus a umărului drept, la baza gâtului. Când glonţul îi străpunse muşchiul, îl aruncă pe spate.

Ryker mai trase de două ori, dar rată. Cyrus se ridică împleticindu-se şi o luă la fugă. Ryker îşi scoase pistolul Beretta şi mai trase două focuri după el, dar Cyrus alerga în zig-zag şi rată şi de data asta. Se ridică în picioare şi începu să alerge

după el cât de repede putea, cu pistolul Beretta într-o mână şi cu revolverul Ruger descărcat în cealaltă.

— Eşti un descreierat nenorocit, Henry! Eşti nebun de legat! Mai bine omoară-te! Eşti prea cretin ca să rămâi în viaţă!

Amândoi erau în pragul prăbuşirii nervoase. Rana lui Ryker se coagulase, dar cea a lui Cyrus era proaspătă şi, în timp ce alerga, inima care îi bătea cu putere făcea sângele să ţâşnească în şuvoaie din umăr. Îl simţea cald şi lipicios.

Rana lui Ryker se redeschise din cauza efortului şi începu şi el să sângereze. Ecoul paşilor lor se reverbera puternic în timp ce alergau printre două clădiri uriaşe şi pustii ale unor fabrici închise pentru renovare. Erau amândoi în pragul leşinului. Cyrus se prăbuşi, în sfârşit, în genunchi şi începu să verse. Gura lui contorsionată scuipa numai fiere şi acid. Ryker mai apucă să facă zece paşi şi căzu şi el.

Începură să se târască icnind de durere printre pietre, fecale de câine îngheţate şi cioburi de sticlă. După câţiva metri, Ryker reuşi să se ridice din nou în picioare. Cyrus, pe jumătate târându-se, pe jumătate împleticindu-se, încercă să păstreze distanţa. Descoperi scara exterioară a unei vechi fabrici părăsite şi se târî până acolo. Se aşeză pe treapta de jos şi începu să se ridice încet, câte o treaptă o dată, ţinând pistolul spre Ryker, aflat cam la optzeci de metri depărtare.

Ryker se ghemui în spatele unui camion să-şi tragă sufletul. Clădirile fabricilor erau dispuse în formă de potcoavă în jurul parcului de maşini unde se ascunsese Ryker. Toate clădirile aveau scări exterioare sau scări de incendiu care duceau pe acoperiş, între ele era o distanţă de doi până la trei metri. Ryker alergă împleticindu-se până la cea mai apropiată clădire şi începu să urce scara de incendiu care ducea pe acoperiş, aflat la vreo doisprezece metri deasupra lui. Cyrus îl văzu şi

începu să urce mai repede. Amândoi ajunseră pe acoperişuri în acelaşi timp şi se aruncară în spatele parapetelor. Amândoi se prăbuşiră răsuflând din greu.

Între ei se aflau două clădiri, şi Ryker se întrebă dacă va putea sări de pe un acoperiş pe altul. Cum stătea întins pe spate, zâmbi şi strigă:

— Cyrusss!

Niciun răspuns.

— Băi, prăpăditule! O să-mi sugi ţeava pistolului înainte de răsăritul soarelui!

Ecoul clădirilor pustii îi întoarse vorbele. Ryker se ridică şi privi în direcţia acoperişului pe care se urcase ucigaşul.

Acoperişurile arătau ca o pădure de ţevi de ventilaţie, luminatoare şi scări de incendiu. Ryker se aşeză pe parapet.

— Băi, găoază! Unde-i acum puşca aia mare a ta, ai? zbieră Ryker.

Linişte. Apoi se auzi slab:

— Pleacă de aici!

Ryker hohoti tare, îndelung. Criminalul simţi fiori pe şira spinării. Apoi Ryker strigă iarăşi:

— Numai de-atâta eşti tu în stare, Henry! Tu, care-ai regulat-o şi pe soră-ta? Hai, vino să pui laba pe mine!

Lui Cyrus nu-i plăceau profanările şi nu-i venea să-şi creadă urechilor ce auzea din gura lui Ryker.

— Numai la porcării de astea te pricepi? Să te lupţi nu ştii? Hai, vino să mi-o tragi *mie*, dacă eşti aşa tare! Am să-ţi înfăşor sula aia bolnavă pe după urechi când o să pun mâna pe tine!

Niciun răspuns. Ryker obosi de jocul ăsta. Cel puţin ştia că Cyrus era încă acolo şi se îndoia că avea să vină după el. Ryker merse ca drogat până la mijlocul acoperişului, se întoarse, trase adânc aer în piept şi începu să alerge. Piciorul lui stâng ajunse pe creasta zidului. Se aruncă înainte. În momentul în care se desprinse de zid, ştiu că n-o să reuşească. Îşi aruncă braţele înainte, încercând

să se agaţe de acoperişul din faţă. Reuşi să se prindă cu mâna dreaptă de marginea zidului de cărămidă.

Sângele începu să-i pulseze din nou în rană. Se căţără cu chiu cu vai pe marginea acoperişului şi îşi făcu vânt peste parapet în partea cealaltă, unde nimeri într-o baltă cu apă îngheţată. Se târî până la un loc uscat, îşi controlă armele şi se ridică pe picioare.

Ajunse împleticindu-se până la marginea acoperişului şi măsură din ochi distanţa care îl separa de ultima clădire care se mai afla între el şi Cyrus. Această clădire era mult mai apropiată.

Decât să rişte din nou o săritură cu avânt din alergare şi să se lovească de parapetul înălţat al celuilalt acoperiş, Ryker se urcă în picioare pe marginea zidului şi sări de pe loc. Din nou se izbi de zid, cât pe ce să cadă, şi rămase atârnat în mâini până reuşi să-şi adune puterile ca să-şi facă vânt şi să se ridice. Cu o ultimă sforţare, se rostogoli peste parapet şi căzu pe acoperiş. Cum stătea întins pe spate, culese revolverul Ruger, care îi căzuse din buzunar, întrebându-se cum avea să reuşească să facă şi ultima săritură. Nu mai trebui însă să-şi facă griji din pricina asta, căci chiar lângă el se afla Henry Cyrus, rânjind cu gura până la urechi. Îi zbură cu un picior pistolul din mână şi îşi aţinti Colt-ul 45 spre capul poliţistului.

— De ce ai spus lucrurile alea urâte despre sora mea şi despre Charlotte?

— Încercam numai să fiu prietenos, răspunse Ryker.

— Crezi că ai haz?

Ryker se rostogoli într-o parte şi trase trei focuri cu pistolul Beretta, direct prin buzunar, în tibia dreaptă a lui Cyrus. Ucigaşul urlă şi se prăbuşi la pământ, cu osul zdrobit. În secunda, următoare, Ryker se aruncă peste el. Apucă pistolul de ţeavă şi i-l smulse din mână, apoi, încet şi metodic, fiindcă acum nu mai era nicio grabă, îi sparse lui Cyrus

toţi dinţii cu patul pistolului greu. După ce se declară satisfăcut că nu-i mai rămăsese niciun dinte întreg, îl răsuci cu faţa în sus şi îşi înfipse mâinile în gâtul sângerând al ucigaşului. Cyrus se îneca şi îşi scuipa dinţii sparţi, sânge şi mucozităţi.

— Nu vreau să te sugrum până crăpi, Henry! Ar putea să mă acuze cineva de brutalitate poliţienească, nu-i aşa?

Ryker îi prinse o cătuşă de încheietura mâinii drepte şi îl târî de-a lungul acoperişului îngheţat până la o conductă de curent electric. Prinse cealaltă cătuşă de ţeavă şi începu să-l
zgâlţâie pe criminalul aproape leşinat. Îi goli apoi buzunarele şi îndesă conţinutul lor în propriile buzunare. După aceea, poliţistul extenuat tăie o bucată de material din haina lui Cyrus, folosindu-se de cuţitul acestuia, şi îi făcu un bandaj strâns în jurul piciorului drept, sub genunchi; apoi îl întoarse pe spate.

— N-am lăsat niciodată un prizonier să sângereze până crapă, decât dacă am vrut eu. Ce zici de asta? Nu credeai că am să am grijă de tine, nu-i aşa?

Cyrus mormăi ceva, scoţând bulbuci de sânge şi salivă printre buzele umflate.

— Vorbeşte clar, Henry! Ce, ai prune-n gură? Dacă ai ceva de spus, spune!

Cyrus începuse să se înece cu sânge. Ryker îl ridică şi rănitul începu să scuipe resturi însângerate de gingii şi cheagurile care i se adunaseră în obraji. Ryker îi dădu din nou drumul pe spate.

Cyrus îşi ridică spre Ryker privirile tulburi. Poliţistul se târî până la o băltoacă îngheţată, sparse stratul subţire de gheaţă de deasupra şi bău. Apoi adună în pumni apă cu bucăţi de gheaţă, se târî înapoi până la Cyrus şi îi udă faţa şi buzele. Se propti după aceea de o ţeavă de aerisire şi îşi aprinse un trabuc.

— Mă auzi, Henry?

Se auzi un geamăt.

— Bine, ascultă aici. Ai făcut câteva greşeli grave, băiete.
Bănuiesc că ştii care sunt şi nu vreau să-ţi fac reproşuri sau chestii din astea. Dar ştii care a fost cea mai mare greşeală a ta?

Auzi o bolboroseală înăbuşită.

— N-aud ce spui. În tot cazul, am tras două focuri după tine cu amărâtul ăsta de Beretta în stradă. Ar fi trebuit să-ţi dai seama că nu e Ruger-ul. Mai mult, nici nu ţi-ai dat seama că pot să mai am un pistol când te-ai aruncat pe mine. Cum vine asta?

— La… o… ată…

— Ce? Laoată?

— La… o… artă…

— S-o las moartă? Prostii! Pur şi simplu nu puteai să-ţi dai seama de diferenţă, erai prea speriat. Ţi-ai ieşit din mână, Henry! Ai stat prea mult la spitalul de nebuni.

— Lao… artă.

— Chiar dacă „o lăai oartă", asta a fost o greşeală foarte gravă. O greşeală ca asta te poate costa viaţa. Nu te-au învăţat lucrul ăsta în armată? Pe noi ne-au învăţat asta la Academia de Poliţie. Ce ruşine!

Se auziră iar bolboroseli.

Ryker se ridică, simţind durerea în fiecare fibră a corpului, şi veni lângă Cyrus.

— În seara asta l-ai omorât pe partenerul meu. Ce crezi că ar trebui să fac acum?

Un geamăt.

Ryker ridică piciorul, apoi îl coborî cu toată forţa şi îi strivi testiculele sub călcâi. Cyrus leşină. Ryker îl aduse din nou în simţiri aruncând pe el cu apă îngheţată. Apoi se duse, îşi recuperă revolverul Ruger şi se întoarse la Cyrus. Privi în jos spre trupul stâlcit care sângera la picioarele lui. Cerul New Yorkului începuse să se lumineze. După câteva minute, Ryker îşi băgă în buzunar cele două pistoale.

— Ei, vezi ce faci… Acum chiar că trebuie să plec, spuse el, îndreptându-se agale spre scara de incendiu.

Cyrus articulă cât putu de tare:

— … uşcă-mă!!!

Ryker începuse deja să coboare pe scară. Se uită înapoi spre marginea parapetului:

— Să te împuşc?

— Uşcă… Ăă, te oog…

— Henry, eu sunt un ofiţer de poliţie. Nu pot să fac aşa ceva cu un ostatic.

Cyrus scoase un vaiet slab, jalnic. Ryker îi zâmbi:

— Lasă, crăpi îngheţat, nenorocitule!

Sfârşit

Table of Contents

CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15

Table of Contents

CAPITOLUL 1	4
CAPITOLUL 2	11
CAPITOLUL 3	20
CAPITOLUL 4	30
CAPITOLUL 5	43
CAPITOLUL 6	63
CAPITOLUL 7	89
CAPITOLUL 8	98
CAPITOLUL 9	112
CAPITOLUL 10	129
CAPITOLUL 11	147
CAPITOLUL 12	162
CAPITOLUL 13	180
CAPITOLUL 14	190
CAPITOLUL 15	210